

မိတ်ကပ်ဆွဲဆွဲ
အနုပညာ

မိတ်ကပ်ဆွဲဆွဲ
အနုပညာ

မနက်ဖြန်အစီအစဉ် မင်းခိုက်စိုးစန်

မိုးနှောင်း

သစ်ပင်တွေမှာ နောက်ဘဝရှိသလား...။

သစ်ပင်တစ်ပင် သေသွားတဲ့အခါ တခြားသစ်ပင်တွေက ဝမ်းနည်းပြီး မငိုကြဘူး မဟုတ်လား။ သေသွားတဲ့သစ်ပင်ကို လွမ်းဆွေး တမ်းတနေမယ့် 'ကျန်ရစ်သူ သစ်ပင်' ရယ်လို့လည်း မရှိဘူး မဟုတ်လား။

လူတွေကတော့ ကိုယ်သံယောဇဉ်ရှိတဲ့ သူတစ်ယောက် သေသွားပြီဆိုရင် လွမ်းတတ်ကြတယ်။ သူ ဘယ်ဆီကိုများ ရောက်သွားမှာပါလိမ့်... လို့ တွေးတတ်ကြတယ်။ တခြားတစ်နေရာရာမှာ ဆက်ပြီး ရှင်သန်စေချင်ကြတယ်။

ဪ... လွမ်းတတ်တဲ့လူတွေမှသာ နောက်ဘဝအကြောင်းကို စဉ်းစားကြတာနဲ့ တူပါရဲ့...။

သံသရာဆိုတာ အလွမ်းရဲ့ငယ်နာမည်ပါပဲ။

ငှက်တွေတောင် ညနေအိပ်တန်းဆီ ပျံကြပြီလေ...

ငါကတော့ အခုမှ... မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ရသူပါ

“စောစောထ... သွားတိုက်... မျက်နှာသစ်” လို့ ဖတ်စာအုပ်ထဲမှာ သင်ပေမယ့်

စောစောမထလည်း မျက်နှာကတော့ သစ်ရတာပဲ မဟုတ်လား...

‘ဘဝ’ ဆိုတဲ့ အရာကသာ သေချာရင်

တီဗီမှာလို

မနက်ဖြန် အစီအစဉ်ကို ကြိုတင်ပြီး ကြေညာချင်ပါတယ်...

နိဒါန်း

Mt. Elizabeth ဆေးရုံ၏တစ်ဖက်က ဩချာဒ်လမ်းထောင့်ရှိ Paragon Shopping Centre ရှေ့မှာရပ်ပြီး မိုးနှောင်း ငေးမောနေမိသည်။ စင်္ကာပူနိုင်ငံ၏ လမ်းတွေပေါ်မှာ လူတွေက ဆောင်းဦး ပိုးဖလံတွေ မီးတောက်မီးလျှံဆီ အလှအယက် တိုးဝင်နေသလိုမျိုး အရပ်မျက်နှာ အနံ့အပြားဆီ ရွေ့လျားနေကြ သည်။

ဘဝအတွက် တောင်ပံခတ်သံတွေက ဘယ်လို အသံမြည်ကြသလဲ. . . ။
မေတ္တာတရားလား. . . ငွေလား၊ ကူညီဖေးမမှုလား... တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်မှုတွေ
လား . . .

မိုးနှောင်း စင်္ကာပူကိုလာဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းက ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ
ထူးကျော် ပြောခဲ့ဖူးသော စကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိ၏။

“သူငယ်ချင်း. . . စင်္ကာပူမှာ မင်းလိုချင်တာအားလုံး ရနိုင်တယ်၊ အဲ. . . မရ
နိုင်တာဆိုလို့ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ အဲဒါကတော့ ‘နားလည်မှု’ ပဲ။

စင်္ကာပူကို ရောက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း မြန်မာအချင်းချင်း
တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်သူတွေ၊ တွက်ကပ်တတ်သူတွေ၊ သူတစ်ပါးအပေါ်

စီးပိုးချင်သူတွေကို တွေ့လာရတော့လည်း မိုးနှောင်း သူတို့ကို အပြစ် မတင်ရက်
တော့ပါ။

နှလုံးသားဆိုတာ ရာသီဥတုကို လိုက်ပြီး သံစဉ်ပြောင်းနိုင်တဲ့ တေးသွားတစ်
ပုဒ်ပဲလေ. . . ဟုသာ နားလည်လိုက်တော့သည်။ သူများတွေရဲ့ဘဝကို မေ့ထားပြီး
ကိုယ့်အကြောင်းကိုပဲ ကိုယ် မျက်တောင်မခတ် ကြည့်မိကြတဲ့ အခါတိုင်းမှာ လူ
တွေရဲ့ ဆက်ဆံရေးဟာ ညှိစော်နံတတ်ကြတာပဲ မဟုတ်လား။

လူတွေက ညှိစော်နံသည်။

ကိုယ်ကတော့. . . ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှန်းမသိသေး . . .။

အမြစ်တွေရှည်လျားလွန်းလိုက်တာ

ငါဟာ ဘာသစ်ပင်ပါလိမ့်ကွယ် ...

မျှော်လင့်ချက်တွေကလည်း

သစ်ရွက်တွေလိုပဲ ..

တ ... ဖွဲ ... ဖွဲ ... ကြွေ ... ။

(ဒီက...)

လေပြေလေညင်း တိုက်မှာကိုတောင်

ကြောက်နေရတဲ့ကောင်ပေါ့.

တစ်ဘက်သတ်ပဲ စိမ်းလန်းခွင့်ရတဲ့

ဟောဒီတောအုပ်ထဲမှာ..

ငါ..ဘာလို့ ဆက်ရှင်သန်မှာလဲ...

လူတွေရဲ့ မျက်ဝန်းကိုက ညှိစော်နံတယ်...

ထားလိုက်ပါတော့လေ

မနက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ...

မနက်ဖြန်ဟာ ဒီကနေ့ဖြစ်တော့မယ်

ငါဟာ ဘာသစ်ပင်ပါလိမ့်ကွယ်...။

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာသစ်ပင်မှန်းမသိသော ခံစားမှုမျိုးနှင့်ပင် ဩချဒ် MRT ဘူတာရုံဘက်သို့ မိုးနှောင်း ထွက်ခဲ့၏။

MRT Station ထဲတွင် လူတွေက အင်္ဂါတေဖြင့် ဆောက်ထားသော ပျားအုံ ထဲမှ ပျားတွေနှင့် တူနေသည်။ ကွန်ကရစ် ပလက်ဖောင်းပေါ်က မျဉ်းတား သတ်မှတ်ပေးထားသော နေရာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် စုဖွဲ့ ရပ်စောင့်နေသူတွေ ကို တွေ့ရသည်။

ရထားက ဘူတာရုံထဲသို့ ဝေါခနဲဝင်လာပြီး ရပ်တန့်လိုက်သည်။ ရထားတွဲ တံခါး လျောခနဲ ပွင့်သွားသောအခါ သွန်ချခံလိုက်ရသော လူတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပြန့်ကျဲ ကြွေမွသွားကြသည်။

စောင့်ဆိုင်းနေကြသူတွေက ရထားပေါ်တက်ကြပြန်သည်။ ခရီးဆုံးကို မ ရောက်သေးသူတွေ. ...၊ ခရီးတစ်ခုကို စတင်သူတွေ. . . ၊ အဲသည်လူတွေကို

သယ်ဆောင်ပြီး ရထားက လျှောတိုက်ရွေ့လျားသွား ပြန်သည်။

တစ်ချို့ကတော့ တစ်နေရာရာမှ ပြန်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချို့ကတော့ တစ်နေရာရာသို့ သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူ ၈၀% က အလုပ်လုပ်ကြတယ်

ဒါပေမဲ့... ကျန်တဲ့လူ ၂၀% က ဆုရတယ်...

ငါကတော့...

သူတို့ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့သာ ထိုင်ကြည့်မိ

သွေးအေးအေး ရက်စွဲတွေကိုသာ . အသိအကျွမ်း ဖွဲ့နေခဲ့တယ်...

ငါဟာ... တေလေပါ။

မိုးနှောင်းကတော့ လူတွေအများကြီးကြားမှာ ရပ်ပြီး အထီးကျန်နေသည်။ သူ့မှာ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရမည့်သူ မရှိ။ ပြုံးပြရမည့်သူ မရှိ။ စကားလုံးတွေကို ဝါးပြီး ထွေးပစ်သလို တစ်ခုခုအကြောင်း ပြောရင်း အချိန် ဖြုန်းရမည့်သူမရှိ။

သူ့ကို အစစအရာရာ ထောက်ပံ့နေသည့် အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း အနောက်ကမ္ဘာခြမ်းမှာ...။ အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထူးကျော်ကတော့ ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့သည်။

အခု သူနေထိုင်သော Dover ရှိ ကွန်ဒိုတိုက်ခန်းမှာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ဖို့ လာနေပေးနေသော မရီးလောင်းဖြစ်သူ ဒေါက်တာမယု တစ်ယောက်သာ သူ့အတွက် အဖော်လိုလို အုပ်ထိန်းသူလိုလို ဖြစ်နေ၏။

ဒါကလည်း သူ့အတွက်တော့ အစ်မတစ်ယောက်နှင့် ပိုပြီး တူနေပြန်သည်။ မိုးနှောင်း လိုအပ်နေသည်က အဲဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပြန်။

လူတွေဆီက ငါလိုချင်နေတာ ဘာပါလိမ့်...။

သူ တွေဝေ ငေးမောနေစဉ်မှာပင် နောက်ထပ် ရထားတစ်စင်း ဆိုက်လာပြန်သည်။ လူတွေက ဆင်းကြသည်။ လူတွေက တက်ကြသည်။ ခရီးဆက်သူတွေ

က ဆက်မြဲ ဆက်ကြသည်။

အဲသည်လူတွေအဘို့တော့ ‘သူတို့လိုချင်တာ ဘာလဲ’ ဆိုသည်ကို
သေသေချာချာ သိထားပြီးသား ဖြစ်ပုံရ၏။

သူတို့အဘို့ ဘာမှ ငိုငွေ့ စဉ်းစားနေစရာမလို။

သွားစရာရှိသည်ကို သွားနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့အတွက်
“မနက်ဖြန်” ဆိုတာ တကယ်ရှိလာလိမ့်ဦးမည်ဟု ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ယုံကြည်ထားကြ
သော “သေချာမှု” တစ်ခုနဲ့ပေါ့။

မိုးနှောင်း နှုတ်ဖျားက တီးတိုး ရေရွတ်မိသည်။

“ဘဝ” ဆိုတဲ့ အရာကသာ

သေချာမယ်ဆိုရင်

တိဗီမှာလို...

မနက်ဖြန် အစီအစဉ်ကို

ကြိုတင်ပြီး ကြေညာချင်ပါတယ် ...

ပြီးတော့ မိုးနှောင်းက သူ့လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော စာရွက်များကို
အပိုင်းပိုင်းအစစ ဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြဲကာ လေထဲသို့ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။ လေအငွေ့
တွင် မောင့်အဲလီဘောက် ခေါင်းစည်းစာတမ်း ရိုက်နှိပ်ထားသော စက္ကူအပိုင်းအစ
များ ဖွါလန် လွင့်ကြဲသွားကြသည်။

စင်္ကာပူနိုင်ငံ၏ လမ်းမတွေပေါ်မှာ လွင့်စင် ပြန့်ကျဲနေသော အစအန
တွေသည် စက္ကူဆုတ်ဖြဲစတွေ မဟုတ်ဘဲ လူတွေ၏ ဘဝအပိုင်းအစတွေ
ဖြစ်သည်ဟုလည်း မိုးနှောင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်လာ၏။

စင်္ကာပူမှာ စက္ကူစတွေ လွင့်ပစ်ရင် ဒဏ်ငွေဆောင်ရသလို. . .

စင်္ကာပူမှာ ဘဝတွေ လွင့်စင် ပြန့်ကျဲနေသည့် အတွက်ကော ဒဏ်ငွေ
ဆောင်ရဦးမှာလား. . . ပေးဆောင်ရမယ့် ဒဏ်ငွေရဲ့ တန်ဖိုးကကော.. ဘာလဲ။

မိုးနှောင်းက လွင့်စင် ပြန့်ကျဲနေကြသည့်လူတွေကို ငေးကြည့်ရင်း သူ့ကို လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုမည့် တစ်ယောက်တစ်လေကိုများ တွေ့လေမလားဟု က ယောင်ကတန်း တွေးလိုက်မိသေးသည်။

ကသစ်ဖြူ

တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့သေခြင်းကရားကို ကိုယ် ကိုယ်တိုင် မစီရင်နိုင်ကြဘူး။

သေခြင်းတရားကို ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာဆိုလို့ ‘လူ’ ပဲရှိတယ်။

ကျွန်မတို့က . .

ဘယ်အချိန် ရောက်လာမယ်မှန်းမသိတဲ့ သေခြင်းတရားကို တိရစ္ဆာန်တွေလို လည်စင်းပြီး စောင့်နေကြမှာလား. . . ။

ကိုယ့်ရဲ့ရှင်သန်မှု၊ ကိုယ့်ရဲ့ သေဆုံးမှုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ် ရဲလောက်အောင် သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။

အင်း. . .

လူ့ဘဝဆိုတာ မီးခလုပ်တစ်ခုလိုမျိုး ဆိုရင်လည်း အကောင်းသား။ အသုံးမ လိုတော့တဲ့အခါ ခလုပ်ကို ပိတ်ပစ်လိုက်ရုံပေါ့။

အခန်း (၁)

East Coast ရှိ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းလေးတွေ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ကွက်နှင့် ကျောက်သားစားပွဲ ခုံတန်းလျားလေးတွေကြားမှ သူ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကွန်ကရစ်အုတ်သားခင်း စီထားသော လမ်းသွယ်ကလေးတွေပေါ်မှာ စက်ဘီးနင်းနေကြသူတွေ၊ စက်တံစီးနေကြသူတွေကိုလည်း မိုးနှောင်း တွေ့နေရ၏။ လူငယ်အတော်များများကတော့ ကျောပိုးအိတ်ကလေးတွေလွယ်ကာ သွားလာနေကြသည်။ တစ်ချို့ကျတော့လည်း အင်္ကျီတစ်စုံနှင့် ခုံတန်းလျားလေး တွေပေါ်မှာ ဘီယာဗူးတွေတင်ကာ အုပ်စုဖွဲ့ ထိုင်စကားပြောနေကြ၏။

မိုးနှောင်းက လူရှင်းမည်ဟု ထင်ရသော ကမ်းစပ်ဘက်ဆီသို့ ဖြည်းဖြည်း ချင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ (သူ့အတွက် ဘာကိုမှ အလောတကြီး ပြုလုပ်ဘို့ မလိုအပ်ပါ)။

ကျောက်တုံးတွေကို အင်္ကျီဖြင့်မံကာ ဆင်ခြေလျှောဆန်ဆန် ကမ်းခြေ အနားသတ် ဘောင်ခတ်ထားသော ကျောက်ဆောင်အနားသို့ ရောက်တော့ မိုးနှောင်း ပင်လယ်ကြီးကို စိတ်လိုလက်ရ ကြည့်ရင်း ထိုင်ချလိုက်၏။

ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ်သန်း တိုက်ခတ်လာသော လေငွေ့ထဲမှာ နူးညံ့ခြင်း တွေကော ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေပါ ရောထွေးပြီးပါလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

သူ့နဖူးစပ်က ဆံပင်စတွေ လေပြေထဲမှာ တဖျပ်ဖျပ် လှုပ်ခတ်သွားသည်။

ပင်လယ်လေက ခေါ်သံတွေကိုများ ယူဆောင်လာလေမလား။

မည်သူ့ဆီကမှန်းမသိသည့် ခေါ်သံကို နားစွင့်မိသည်။

ဟိုး. . . မှာ စကိတ်စီးနေကြသော လူငယ်နှစ်ယောက်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက် လက်မြှောက်ပြပြီး အော်ဟစ် နှုတ်ဆက်နေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

‘နှုတ်ဆက်တယ်’ ဆိုတာ ဘာလဲ။

လူတွေအချင်းချင်း နှုတ်ဆက်နေကြသည်မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အသိအမှတ်ပြုဘို့. . . နှင့် ကိုယ့်ကို အသိအမှတ်ပြုခံရဘို့ အတွက် ဖြစ်သည်။

ဟုတ်တယ်. . . ။

ငါရှိနေသေးကြောင်း ပြောပြဘို့ လောကကြီးမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို
တော့ နှုတ်ဆက်ရတာပဲ မဟုတ်လား။

ဒါပေမဲ့. . . တစ်ခါတစ်ခါ ကျပြန်တော့လည်း လူတွေက နားလည်ရခက်
သည်။ သေခါနီးဆဲဆဲ ဖြစ်နေသော လူမမာတစ်ယောက်ကို အသိမိတ်ဆွေတွေ၊
ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက လာပြီးတွေ့ကြသည်ကို မိုးနှောင်း မကြာခဏ မြင်ဖူး၏။

အဲဒါ. . . ဘာလုပ်ကြတာလဲ။

သေတော့မယ့်လူတစ်ယောက်ကို ‘နှုတ်ဆက်ဘို့’ လိုအပ်သေးလို့လား။

ခရီးသွားမည့်လူဆိုလျှင်လည်း ခရီးလမ်း သာယာစေဘို့ရန် ဆုတောင်းကာ
အားပေးရယ်မော၍ ကောင်းသေးသည်။

သို့သော် ‘သေတယ်’ ဆိုသော ကိစ္စက အားပေးရမည့် ခရီးတစ်ခုလည်း
မဟုတ်။

နှစ်သိမ့်ဖျောင့်ဖျပေးဘို့ သွားနှုတ်ဆက်တယ်ဟု ဆိုရအောင်ကလည်း ‘သေ’
သည်ဆိုသောအရာက နှစ်သိမ့်ဖျောင့်ဖျလိုရသော ‘ရှုံးနိမ့်မှု’ တစ်ခုလည်း မဟုတ်
ပြန်ချေ။

‘နှုတ်ဆက်တယ်’ ဆိုတာက အသက်ရှင်နေတဲ့ လူအချင်းချင်း ကြားမှာပဲ အသုံးတည့်တဲ့အရာပါ...။

အမှန်ကတော့ သေမယ့်လူကို နှုတ်ဆက်ဘို့သွားကြတာ မဟုတ်လောက်ဘူး ဟု မိုးနှောင်းကတော့ ယူဆမိသည်။

(အသက်ရှင်နေဆဲ) ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းများနှင့် (အသက်ရှင်ပြီး ကျန် နေရစ်ခဲ့မည့်) ကျန်ရစ်သူမိသားစုတွေ အချင်းချင်းကြားမှာ အသိအမှတ်ပြုမှု တစ်ခုခု တည်ဆောက်ဘို့အတွက် ‘နှုတ်ဆက်ခြင်း’ ကို လူမှုရေး အလျော်အစား လုပ်ကြတာပဲဟု ထင်သည်။

ငါကကော ဘယ်သူ့ကို အလျော်အစား လုပ်ရမလဲ။

ဘယ်သူ့ကို နှုတ်ဆက်ရမှာလဲ။

မိုးနှောင်း၏ အကြည့်က ပင်လယ်ပြင်ဆီ ငေးနေရာမှ ဆင်ခြေလျှော ကျောက်သား အနားစပ်ဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ရွှေ့သွားသည်။ ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ တီရှပ်နှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ အနက်ရောင် ဝတ်ထားသော ဖြူဖြူပိန်ပိန် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ မြန်မာမိန်းကလေး ဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့။

ပင်လယ်လေကြောင့် ကောင်မလေး၏ ဆံနွယ်စတွေ တဖျတ်ဖျတ် လွင့်ပျံ လွန်လူးနေကြသည်။

အင်း... အဲဒီကောင်မလေးကိုပဲ အတင်း မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ကောင်မလေးရေး... မင်္ဂလာပါ။

သူ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကောင်မလေးက ဆင်ခြေလျှော ကျောက်သား မျက်နှာပြင်အတိုင်း တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ရေစပ်ဆီသို့ ဆင်းနေသည်ကို မြင်ရ၏။

ပန်းနုရောင် ခရသေးသေးလေးတစ်ကောင်နှင့် တူနေလေသည်။

ထိုစဉ် . .

“ဝုန်း”

ကောင်မလေးက ရေထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ပြုတ်အကျ သူမ၏ ဦးခေါင်း နားသယ် စပ်က ကျောက်ဆောင်နှင့် ရိုက်မိသွားပြီး

“ဟာ. . . သွားပြီ”

မိုးနှောင်း အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေး ရေထဲသို့ နစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ မိုးနှောင်း ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဝါယာကြိုးချင်း ပူးသွား သလို မီးပွင့်တွေ လက်သွားသည်။ တွန်းကန်အား တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် ဝုန်းခနဲ ခုန်ကာ ထလိုက်၏။

ဒုက္ခပဲ. . . ။ သေသွားပြီလား မသိဘူး။

တွေဝေနေဘို့ အချိန်မရ။ သူ ရေထဲသို့ ခုန်ချလိုက်၏။ ပင်လယ် ဆားငံရေ တွေက သူ့မျက်လုံးတွေကို ကျိန်းစပ်သွားစေသည်။ ဘာမှမမြင်ရ။ လေးလံနေ သော ရေထုထဲမှာ သူ့လက်တွေကို ဆန့်ကားကာ ဟိုရမ်း ဒီရမ်း လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ အသက်ရှူ ကျပ်လာသည်။ လက်တွေ ခြေထောက်တွေကိုတော့ အစွမ်းကုန် ဝှေ့ယမ်းကာ တစ်စုံတစ်ခုကို စမ်းမိထိတွေ့နီးနီး ရှာဖွေဆဲ။ လှိုင်းတွေ ကလည်း အင်အားကြီးမားစွာဖြင့် ပင်လယ်ဘက်ဆီ ဆွဲခေါ်နေ၏။

ဟော...တွေ့ပြီ။

ကောင်မလေး၏ ချိုင်းကြားဟု ထင်ရသော နေရာကို သူ့လက်မောင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲကာ ရေမျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ကန်တက်လိုက်၏။

“ဟူး. . .”

အသက်ခါတ်ပါသောလေကို အားပါးတရ ရိုက်သွင်းလိုက်သည်။ ကောင်မလေး၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ပွေ့ကာ ကျောက်ဆောင်ပေါ် တွန်းတင်လိုက်

သည်။

ကောင်မလေးကတော့ သတိလစ်နေဆဲ...။

နဖူးနှင့် နားသယ်စပ်ကြားတွင် သွေးတွေ စိမ့်ထွက်နေသော ကွဲကြောင်းရာ သေးသေးတစ်ခု...

“ဟေ့...ဟေ့...”

မိုးနှောင်းက ပုခုံးကို ဆွဲလှုပ်သည်။ ပါးစပ်ကလည်း တဟေ့ဟေ့နှင့် အသံပြုသည်။ ကောင်မလေးကတော့ လုံးဝ သတိပြန်လည်မလာ။

ဒုက္ခပါပဲ။

မိုးနှောင်း ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ။ အကောင်းဆုံးကတော့ ဆေးရုံကို ပို့လိုက်ဖို့ပင်။ သို့သော်... ကောင်မလေးများ သေသွားခဲ့လျှင် နောက်ဆက်တွဲ ပြဿနာတွေက ဘာတွေဖြစ်လာမည်မှန်းမသိ။

ကောင်မလေး၏ ဘောင်းဘီ နောက်အိတ်ထဲမှာ ပတ်စပို့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆယ်သွယ်စရာလိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုခုများ ပါမလားဟု တွေးကာ ရှာကြည့်မိသေးသည်။

ပတ်စပို့တော့မတွေ့၊ ရေစိုကာ နူးအိနေပြီဖြစ်သော စာရွက် အပိုင်းအစလေး တစ်ခုကိုသာ တွေ့ရသဖြင့် ခဲရာခဲဆစ် ဖြန့်ကြည့်လိုက်သည်။

မြန်မာလိုရေးထားသော ကဗျာအပိုင်းအစလေး.....

နှစ်ကြောင်း။

“ခြေစုံပစ်ပြီး ရင်ခုန်ပစ်လိုက်တယ်...”

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မရုဏ်ဖွားဖြစ်မှန်း မယုံကြည်လို့...”

ပန်းနုရောင် ခရုကလေးသည် မြန်မာမကလေး ဆိုတာတော့ သေချာသွားသည်။ အင်း... ခရုတော့ ခရုလေးပါပဲ။

ခရဆိုသည်မှာ သွားလေရာရာတွင် အရေးအကြောင်းတွေ အရာထင်
ကျန်ရစ်စေတတ်သည် မဟုတ်လား။

မိုးနှောင်းက သတိလစ်နေသော သူမကို စိတ်ထဲမှနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“မရဏဖွါးမကလေးရေ. . . မင်္ဂလာပါ”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၂)

“ကျွန်မ . . ကျွန်မ . . . ဘယ်ကို ရောက်နေတာလဲဟင်”

သူမ သတိပြန်လည်လာပုံက ရုပ်ရှင်ဆန်နေသည်ဟု တွေးပြီး မိုးနှောင်း ပြုံး
လိုက်မိသေး၏။

ရေစိုနေသော သူမ၏ အဝတ်အစားတွေကို မမယူက သူ့အဝတ်တွေနှင့်
လဲလှယ်ပေးထားသောကြောင့် ကပိုကယို ဖြစ်နေပုံမှာ အနီးပိတ်စတွေကြား
လူးလွန်ချင်နေသည့် ကလေးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေ၏။

မမယူက . . .

“နေဦး . . . နေဦး . . . ညီမလေး မထနဲ့ဦးလေ”

ကုတင်ပေါ်မှ အတင်း လူးလဲထဘို့ အားယူနေသည့် သူမကို တားလိုက်၏။
မိုးနှောင်းကတော့ လက်ကို ပိုက်ကာ နံရံမှာ မတ်တပ်ရပ် မှီရင်း

“မင်း . . . ရေထဲပြုတ်ကျပြီး သတိလစ်သွားလို့ ကိုယ် ဆယ်လာတာလေ၊
အခု Dover မှာရှိတဲ့ ကိုယ့်တိုက်ခန်းကို ရောက်နေတာ”

“အား.... . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . ”

သူမက နဖူးဆံစပ်မှ ဒဏ်ရာကို လက်ဖြင့် အသာအုပ်ကိုင်ရင်း နာနာကျင်
ကျင် ညည်းတွားလိုက်၏။ မိုးနှောင်းက . . .

“မင်း ခြေချော်ပြီးအကျမှာ ကျောက်ဆောင်နဲ့ ခေါင်းကို ရိုက်မိပြီး နည်းနည်း
ထိသွားတယ်၊ ခုတော့ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ဒီမှာ ကိုယ့်အစ်မ ဆရာဝန်
လည်း ရှိနေတာပဲဥစ္စာ”

မမယူက ဝင်ပြီး . .

“ဟုတ်တယ် ညီမလေးရဲ့၊ ခေါင်းနည်းနည်းပေါက်သွားလို့ မမ ဆေးထည့် ပေးထားတယ်၊ ဦးခေါင်းခွံရိုးတွေ ဘာတွေကိုတော့ မထိပါဘူး၊ အပေါ်ယံဒဏ်ရာ ပါ”

သူမ၏ မျက်လုံးအကြည့်တွေက မိုးနှောင်းဆီကို တစ်လှည့်၊ မမယုဆီကို တစ်လှည့် ရွှေ့လျားနေကြသောကြောင့် မိုးနှောင်းကပင် ဝင်၍ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်၏။

“ကိုယ့်အစ်မနာမည်က မမယုလို့ ခေါ်တယ်၊ ကိုယ့်နာမည်က မိုးနှောင်း၊ မင်းကို ရေထဲက ဆယ်ပြီးပြီးချင်း ကြည့်လိုက်တော့ ပတ်စပို့တွေ ဘာတွေလည်း ပါလာတာမတွေ့လို့ Overstay ဖြစ်နေရင် ပြဿနာ တက်နိုင်တာနဲ့ ဆေးရုံမပို့ဘဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုပဲ ခေါ်လာခဲ့တာ”

မိုးနှောင်း ရှင်းပြလိုက်တော့ ကောင်မလေး၏ မျက်ဝန်းတွေက မြွေတစ် ကောင်၏ အကြည့်မျိုး ဆန်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏နှုတ်က တိုးဖွဖြည်းညှင်း စွာဖြင့်

“မိုး. . . နှောင်း၊ မိုး. . . နှောင်း”

သူနာမည်ကို ရေရွတ်နေပုံက ကျေးဇူးတင် လှိုက်လှဲသည့်အသံ မဟုတ်။ ရန်သူတစ်ယောက်ကို မမေ့လျော့သွားရအောင် ဒဏ်ရာအမာရွတ်ကို ပွတ်သပ် ကြိမ်းဝါးနေပုံမျိုးဟု ခံစားရသည်။ ပြီးမှ သူမက. . .

“ဩ. . . ကျွန်မကို ရေထဲက ဆယ်ခဲ့တာရှင်ပေါ့. . . ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်. . . ကိုယ်ပဲ၊ အင်း. . . မင်းကွာ မသေကောင်းမပျောက် ကောင်း”

လူကြီးသံပါပါ ပြောလိုက်သော မိုးနှောင်း၏ စကားကြောင့် သူမ၏ ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ နှုတ်ခမ်းတွေက သရော်သလို ပြုံးလိုက်ပြီး. . .

“မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း. . . ဟုတ်လား၊ မသေတာ ကောင်းတယ် လို့ ရှင့်ကို ဘယ်သူက ပြောသလဲ၊ သေတဲ့တန်ဖိုးနဲ့ ရှင်တဲ့ တန်ဖိုး ဘယ်ဟာက ပို

ပြီး ကောင်းသလဲဆိုတာကို နှစ်ခုယှဉ်ပြီး တိုင်းတာနိုင်တဲ့ ချိန်ခွင်မှ မရှိသေးတာ"

မျှော်လင့်မထားသော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် မိုးနှောင်း အံ့ဩသွား၏။ တော်တော် အကြောတင်းမယ့် ကောင်းမလေးပဲဟုလည်း စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး အကဲဖြတ် လိုက်မိသည်။

မိုးနှောင်းက . . .

“အဲဒီကို ကပ်သီးကပ်သပ် ပြောရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ လူဆို တာ အခု ပစ္စုပ္ပန်မှာ ရထားတဲ့ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် တန်ဖိုးထားကြတာချည်းပဲ မဟုတ်လား”

သူမ၏ နှုတ်ခမ်းဖျားမှ တိုးညှင်းသော လှောင်ရယ်သံကို သဲ့သဲ့ ကြားလိုက် ရသလိုလိုရှိ၏။ သူမက . . .

“ကိုယ့်ပစ္စုပ္ပန်ကို တန်ဖိုးထားတဲ့လူတွေ၊ ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် မကျေနပ်ကြ တဲ့လူတွေ အများကြီးပါရှင် . . .

ကိုယ့်ရဲ့ဘဝကို ကိုယ်မကျေနပ်ဘဲ နောင် ဘာဖြစ်လာမယ်မှန်းမသိတဲ့ အနာဂတ်ကို စိတ်ကူးနဲ့ ရူးနေကြတဲ့ လူတွေကျတော့ကော ရှင် ဘာပြောမလဲ”

မိုးနှောင်းကပဲ ပြန်ပြီး ဦးညွှတ်ရတော့မလိုလိုတောင် ဖြစ်သွားသည်။ ဒီငနဲမ လေးသည် နည်းနည်းပါးပါး ‘ကြောင်’ ချင်တော့ကြောင်မည်။ သို့သော် ဘဝ၏ “ရှိနေမှု” နှင့် ပတ်သက်လာလျှင်တော့ အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သေသေချာချာ ကျကျနန စဉ်းစား တွေးတောထားပုံရ၏။

မိုးနှောင်းက တစ်စုံတစ်ရာ ချေပပြောဆိုဘို့ ပါးစပ်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် မမယု က ကြားဝင်ပြီး . . .

“တော်ပါတော့ကွယ်၊ လူနာကို အနားယူပါစေဦး၊ သူ့ခမျာ ခေါင်းကိုလည်း ခိုက်မိထားတဲ့ဥစ္စာ၊ ပြီးတော့မှ သူသွားချင်တဲ့ဆီကို လိုက်ပို့ပေးလိုက်တာပေါ့ ကွယ်”

မိုးနှောင်းက . . .

“ဟုတ်တယ်. . . လောလောဆယ်တော့ မင်း နေကောင်းလာဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး နားလိုက်ပါဦး၊ ပြီးရင် မင်းကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ဘယ်သွားချင်လဲ. . . ပြော”

ကသစ်ဖြူက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ပဲ သေနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် အဝေးသို့ငေးရင်း

“ကျွန်မ တကယ်သွားချင်တဲ့ နေရာကတော့ အဆုံးလည်းမရှိ၊ အစလည်းမရှိတဲ့ တစ်နေရာရာကိုပဲ”

ထိုစကားကြောင့် မိုးနှောင်း ပုခုံးကို တွန့်လိုက်မိ၏။ ရင့်လှချည်လား။ မိုးနှောင်း စိတ်ထဲကတော့ “ဒီကောင်မလေးကို ဆပ်ကပ်ထဲ ပို့ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ကမ္ဘာလုံးထဲမှာ ဆိုင်ကယ်စီးနေပေါ့၊ အဲဒါ အဆုံးလည်းမရှိ၊ အစလည်းမရှိတဲ့နေရာပဲ” ဟု ပြောင်ချော်ချော် တွေးလိုက်၏။

မမယုကတော့ ခပ်ရိုးရိုးသာ တွေးတတ်သူမို့ စိတ်ပူပြီး. . .

“အို. . . ညီမလေးကလဲ၊ အဲဒီလို ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်သွားနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ထိခိုက်ထားတဲ့ လူနာဆိုတာ သက်သာသည်ဖြစ်စေ၊ မသက်သာသည်ဖြစ်စေ၊ ဆရာဝန်ရဲ့မျက်စိအောက်မှာ (၂၄) နာရီကြာအောင်တော့ စောင့်ကြည့်ရမှာပဲ၊ အဲဒီတော့ လောလောဆယ် ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်မှာ မမတို့အိမ်မှာပဲနေ၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ပြီးတော့မှ ကျန်တာ ဆက်စီစဉ်ကြတာပေါ့”

ဆရာဝန်စကားဆိုတော့ ငြင်းရခက်သွားပုံ ရသည်။ ကောင်မလေး၏ အကြည့်ထဲမှာ အပူရောင်တွေ ငြိမ်းသွား၏။ ပြီးတော့ မိုးနှောင်းဆီသို့ မျက်လုံးကို ရွှေ့သည်။

မိုးနှောင်းက သူမ၏စိတ်ကို ဖြေလျော့ပေးဘို့ စောစောက စကားကို ပြန်ဆက်လိုက်၏။

“အဆုံးအစမရှိတဲ့ ခရီးဆိုတာ သပ်သပ် တကူးတကန့် သွားနေစရာ မလိုပါဘူးကွာ၊ လူ့ဘဝကိုယ်တိုင်ကိုက အဆုံးအစမရှိတဲ့ ခရီးပဲဆိုတာ မင်းတဖြည်းဖြည်းနဲ့ သဘောပေါက်လာမှာပါ”

လူကြီးဆန်သော မိုးနှောင်း၏ ပြောဟန်ဆိုပေါက်ကို ကောင်မလေး သိပ်
ကြည်လင်ပုံမရ။ ရန်လိုသံ ဆန်ဆန်ဖြင့် တုံ့ပြန်၏။

“ရှင်က ကျွန်မဦးနှောက်ထဲက အတွေးကို ပြောင်းပစ်ဘို့ ကြိုးစားနေတာ
လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ နှလုံးသားကို ပြောင်းလဲဘို့ ကြိုးစားကြည့်တာပါ။
တကယ်လို့ မင်းမှာ နှလုံးသားရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို မသိမသာ ကိုက်ပြီး ခေါင်းကို တစ်ဖက်သို့ ဆတ်ကနဲ
လှည့်ရင်း

“ကျွန်မမှာ နှလုံးသားလည်း မရှိဘူးလို့ ထင်တာပဲ”

“နှလုံးသားမရှိတဲ့လူကို ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟု မိုးနှောင်းက ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။ မရဏဗွားမလေးက သူမ၏
နာမည်ကို တစ်လုံးချင်းရေရွတ်၏။

“က...သစ်...ဖြူ”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၃)

မိုးနှောင်းက ဈေးဝယ် တွန်းလှည်းထဲသို့ ရေချိုးခန်းသုံး Milk Bath တစ်ဗူး နှင့် မျက်နှာသစ် ဆပ်ပြာတစ်ဗူး ထပ်ထည့်လိုက်သည်။

ဟိုကောင်မလေးကတော့ ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး သုံးနေကျလဲ မသိ။ သူ ကတော့ သူ့အကြိုက် Bath & Body Works မှ ဖြန့်ချိသော Signature Collection အမျိုးအစားတွေကိုသာ ရွေးဝယ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

အဝတ်အစားတွေကိုတော့ မမယူက သူပဲ ရှာဝယ်လာမည်ဟု ပြော၏။ ဒါ တွေကတော့ သူတို့မိန်းမချင်းသာ ရွေးတတ် ဝယ်တတ် ကြပေလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်မှာ မိုးနှောင်းကတော့ ကသစ်ဖြူအတွက် ရေချိုးခန်းသုံး ပစ္စည်းများနှင့် သွားပွတ်တံ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ ကိုယ်သုတ် တဘက် အကြီးတို့လောက် ဝယ်လျှင် အတော်အတန်ပြည့်စုံပြီဟု ယူဆလိုက်၏။

အလှပြင် ပစ္စည်းတွေကတော့ မမယူပဲ ကြည့်ဝယ်လိမ့်မည်သည်။

“အင်း... ဒါလေးလည်း ဝယ်သွားရင် ကောင်းမလားမသိဘူး”

အသင့်ရေဖျော်ပြီး လိမ်းလို့ရသော သနပ်ခါးဗူးကို တွေ့သောကြောင့် မိုးနှောင်း ဝယ်ချင်စိတ်ပေါက်သွား၏။ စင်္ကာပူမှာ မြန်မာပြည်ကလာသော ပစ္စည်း တွေကလည်း ပိုက်ဆံရှိပြီး ရှာတတ်လျှင် အစုံရနိုင်သည်ပင်။

မိုးနှောင်းက သနပ်ခါးဗူးကို ဈေးဝယ်တွန်းလှည်းထဲသို့ ကောက်ထည့် လိုက်၏။

ပြီးတော့ အိမ်တွင်းစီးဘို့ အဝတ်ဖိနပ်တစ်ရုံကိုလည်း ထည့်လိုက်သည်။ အင်း... တော်တော်တော့စုံသွားပြီ။

ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ဝယ်လျှင်တောင် အဲသည်လောက် ထောင့်စေ့အောင် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မစဉ်းစားမိခဲ့။

ဝယ်ထားသော ပစ္စည်းတွေအားလုံးအတွက် ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။ အရောင်းပြခန်းတစ်ခု၏ ရှေ့သို့ ဖြတ်လျှောက်တော့ မှန်သားကာထားသော နမူနာပုံစံ အလှပြခန်းထဲမှာ မိန်းမစီးဖိနပ်လှလှ ကလေးများကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဖိနပ်ဝယ်သွားရင် ကောင်းမလားမသိဘူးဆိုသည့် အတွေးက မိုးနှောင်း၏ စိတ်ကူးထဲမှာ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာ၏။ ကသစ်ဖြူတစ်ယောက် လောလောဆယ်မှာ မမယု၏ဖိနပ်ကို ယူစီးနေတာတော့ တွေ့သည်။ မမယု၏ ခြေထောက် Size နှင့် အရွယ်အစားချင်း အတူတူပင်ဖြစ်မည်။

မိန်းမစီးဖိနပ်တွေကို ဟိုလျှောက်ကိုင်ကြည့် ဒီလျှောက်ကိုင်ကြည့်နှင့် မိုးနှောင်းတစ်ယောက် ယောင်လည်လည်လုပ်နေစဉ်မှာပင်...

“ တီ . . . တီ . . . တီ “

လက်ကိုင်ဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သံမြည်လာသောကြောင့် မိုးနှောင်းက . . .

“ဟဲလို”

“အေး...မိုးနှောင်း၊ ငါပါကွ. . . ထူးကျော်ပါ၊ မင်းကွာ. . . ဖုန်းမှန်မှန် ဆက်စမ်းပါလို့ မှာထားရဲ့သားနဲ့ကွာ၊ ဖုန်းဆက်ဖော်မရဘူး၊ အခုကော ဘယ်ရောက်ပြီးတော့ ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် ရန်ကုန်မှ ထူးကျော်၏အသံကြောင့် မိုးနှောင်းက . . .

“အေးပါကွာ၊ ငါလည်း ဆက်မလို့ပါပဲ၊ အခု. . . အင်း. . . လိုတာလေးတွေ နည်းနည်းရှိလို့ ဈေးဝယ်နေတာ”

“ဘာ. . . ဈေးဝယ်နေတာ. . . ဟုတ်လား၊ မင်းအတွက် လိုအပ်တာမှန်သမျှ မမယုက စီစဉ်ပေးနေကျပဲဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းကိုယ်တိုင် ထွက်လာရတာလဲကွာ”

မိုးနှောင်းက . . .

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွ၊ ဟိုလေ. . . မယုက ကိုယ်နဲ့လည်း သွေးမတော်သားမစပ်ဘဲနဲ့ နေရာတကာ လိုက်လုပ်ပေးနေတာ၊ ကြာတော့ ငါလည်း အားနာလာလို့ပါ”

“ဟာကွာ. . . မင်းကလည်း သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ မင်း အစ်ကိုနဲ့ လက်ထပ်မယ့် မရီးလောင်းပဲ ဥစ္စာ၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်ကိုကော ဘယ်တော့လောက်လာမတဲ့လဲ”

“လာဖို့မလွယ်တော့ဘူး ထင်တယ်ကွ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ New Year တုန်းက သူ ငါ့ကိစ္စနဲ့ လာလိုက်တာ သုံးပတ်တောင် ကြာသွားတယ်၊ သူ့ခွင့်ရက် အကုန်လုံးကုန်တာပဲ၊ ဖုန်းတော့ ပြောဖြစ်ပါတယ်၊ ငါလည်း သူ့ကို စိတ်မပူစေချင်လို့ မလာနဲ့လို့ မှာထားတယ်၊ ငါ့အတွက်ဆို သူက လိုလေသေးမရှိ လုပ်ပေးထားတဲ့ ဥစ္စာပဲဟာ”

တစ်ဖက်မှ ထူးကျော်က . . .

“အင်း. . . အင်း. . . ဪ. . . ဒါနဲ့ မင်းက ကိုယ့်ဖာသာ ကိုယ်တောင် လာဝယ်ရလောက်အောင် ဘာပစ္စည်းများ အရေးတကြီး လိုနေလို့လဲ”

ရုတ်တရက်မို့ မိုးနှောင်း ဘာပြန်ဖြေရမည်မှန်းမသိ။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ထစ်အသွားပြီး ..

“ဟို. . . အဲ. . . ဘာရယ် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဖိနပ်လေးဘာလေး စိတ်ကြိုက် လိုချင်လို့ပါ”

“ဪ. . . ဒါများကွာ. . . မင်းလိုချင်တဲ့ ဒီဇိုင်းကို Internet ကနေရှာပြီး မယုကို ပြလိုက်ပေါ့ကွ၊ အဲဒါဆို သူဝယ်တတ်မှာပါ”

“အေးပါကွာ. . . နောက်ဆိုရင် ငါလည်း အဲဒီလိုလုပ်ပါ့မယ်၊ အခုလည်း လိုချင်တာ တွေ့နေပါပြီ၊ ခဏနေရင် ပြန်တော့မှာပါ”

“အေး... အေး... . ဒါဆိုလည်းပြီးရော၊ ငါက မင်းကို တစ်ယောက်တည်း လျှောက်မသွားစေချင်လို့ ပြောတာ၊ ဪ. . . ဒါနဲ့ တကယ်လို့ မယုကို မှာလို့မဖြစ်

တဲ့ပစ္စည်းမျိုးရှိရင် ငါ့ကိုသာ လှမ်းပြောလိုက်၊ ငါ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေးမယ်..
..သိလား”

သူ့ကို ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်ပူကာ စိုးရိမ်တကြီး မှာနေသော ထူး
ကျော်ကြောင့် သူ ပြုံးလိုက်မိပြီး

“အေးပါကွာ၊ ငါ လိုအပ်ရင် မင်းကိုပြောပါ့မယ်၊ ကျေးဇူးပဲ သူငယ်ချင်း”

“အေး...အေး... . ဒါပဲ သူငယ်ချင်း၊ ကျန်းမာရေးကို ဂရုစိုက်ပါကွာနော်”

ထူးကျော်က ထုံးစံအတိုင်းမှာပြီး ဖုန်းကို ချသွား၏။ မိုးနှောင်းက သူ့စိတ်ထဲ
မှာ လှသည်ဟု ထင်သော မိန်းမစီးဖိနပ် အနီရောင်တစ်ရံနှင့် အဖြူရောင်တစ်ရံကို
ရွေးယူပြီး ပိုက်ဆံချေလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူအတွက် လိုအပ်သည်ထင်သည့် အရာများကို တစ်ခုချင်းစီ
လျှောက်စဉ်းစားပြီး ဝယ်နေရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသလိုလို ဘာလိုလို သူ
စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရသည်။

ဖိနပ်ဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ အရုပ်နှင့် ကစားစရာပစ္စည်း ရောင်းသည့်
ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မိပြန်သည်။

ဘာအရုပ်ကလေး လက်ဆောင်ဝယ်ပေးရင် ကောင်းမလဲ။ အရုပ်ဝယ်ပေး
လျှင် ဟိုဟိုဒီဒီ အဓိပ္ပါယ်ကောက် မလွဲစေမည့် အရုပ်မျိုးကို ရွေးရဦးမည်။ ဝက်ဝံ
ရုပ်ဝယ်ပေးလျှင် “ချစ်သည်၊ ခင်သည်” ဟု အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ခွေးရုပ်ဝယ်
ပေးလိုက်လျှင် “မင်းနဲ့ထပ်တူ သဘော ထားချင်းအညီအမျှရှိသည်” ဟု
အဓိပ္ပါယ်ပေါက်လိမ့်မည်။

ပြီးတော့ မြင်နေကျ မဟုတ်သည့် ခပ်ဆန်းဆန်း အရုပ်ဆိုလျှင်လည်း ‘မင်း
ကို ဂရုတစိုက်ရှိပါမယ်’ ဟု အဓိပ္ပါယ် ရှိပြန်သေးသည်။ မိုးနှောင်း တွေးရင်းနှင့်
ဦးနှောက်ခြောက်လာ၏။

ထိုစဉ် ရောင်စုံအကွက်ကလေးများ ဖေါ်ထားသော လေးထောင့်ပုံ ကုဗတုံး
လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် မိုးနှောင်း စင်ပေါ်မှ လှမ်းယူလိုက်သည်။

မျက်နှာစာ ခြောက်ဘက်ပါသော ကုဗတုံးလေး။ မျက်နှာစာ တစ်ခုတိုင်း ဘယ်ညာ အထက်အောက် လှည့်ကစား၍ ရနိုင်သောအကွက် ‘ကိုး’ ကွက်ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထား၏။ မျက်နှာစာတစ်ခုတိုင်းတွင် အနီရောင်၊ အစိမ်းရောင်၊ အဝါရောင်၊ အဖြူရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်၊ အပြာရောင် တို့ဖြင့် အရောင်ခြောက်မျိုး ခွဲခြား ထား၏။

ရောင်စုံပဟေဠိ ကုဗတုံးကလေးပင် ဖြစ်သည်။

မိုးနှောင်း ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဆော့ကစားဘူး၏။ အကွက်တွေကို ဘယ်ညာ အထက်အောက် ရွှေ့ချင်သလိုရွှေ့၊ လှည့်ချင်သလို လှည့်ပစ်လိုက်လျှင် ကုဗတုံး၏ မျက်နှာပြင်တစ်ဖက်တိုင်းတွင် အကွက်တွေက အရောင်စုံ ရောနှော သွားကြသည်။

အဲဒါကိုမှ ပဟေဠိဖြေမည့်သူက မျက်နှာပြင် တစ်ဖက်တိုင်းတွင် အဝါဆို အဝါချည်းသပ်သပ်၊ အနီဆို အနီချည်း သပ်သပ် တစ်မျက်နှာချင်းစီ ဖြစ်အောင် ပြန်ဖြည့် လှည့်ရွှေ့ရသော ပဟေဠိ ကုဗတုံးကလေး။ အခုလည်း ‘ဒါလေးကိုပဲ ဝယ် သွားလိုက်တော့မယ်’ ဟု မိုးနှောင်းဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ကသစ်ဖြူအဖို့ အိပ်ယာထဲ အနားယူနေရမည့် အချိန်များတွင် အပျင်းပြေ အောင် ဒီရောင်စုံ ကုဗတုံးကလေးကို လှည့်ပတ် ရွှေ့ကစားနေလိုရမည်။

ပြီးတော့...

ပဟေဠိဆန်သော ကောင်မလေးအတွက် ပဟေဠိ ကစားစရာတစ်ခု လက်ဆောင် ဝယ်ပေးရခြင်းသည် လိုက်ဖက်သည်ဟု မိုးနှောင်းထင်၏။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၄)

“အဲဒီ ဖိနပ်နှစ်ရံက မင်း ဟိုနားဒီနား သွားချင်တဲ့အခါ စီးဘို့”

မိုးနှောင်းက အနီရောင်နှင့် အဖြူရောင် ဖိနပ်နှစ်ရံကို ကသစ်ဖြူ၏ ကုတင် ခြေရင်းတွင် ချပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အဝတ်ဖိနပ်တစ်ရံကိုပါ ဆွဲထုတ်လိုက် ရင်း...

“ဟောဒါက အိမ်တွင်းမှာ စီးဘို့၊ ပြီးတော့ ဒီမှာ မင်းသုံးဖို့ သွားပွတ်တံ၊ ဒါက သနပ်ခါးဗူး၊ လိုမယ်ထင်တာတွေ မှန်းပြီးတော့ ဝယ်ခဲ့တာပဲ၊ အသုံးတည့် မတည့် တော့ မသိဘူး”

မိုးနှောင်းက သူဝယ်လာသော ပစ္စည်းတွေကို ကုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တင်သည်။ ထိုသို့ တင်နေရင်း မီးဖိုထဲမှာ မမယု မွေးထားသော ဆန်ပြုတ်အိုးကို သတိရသွားပြီး ...

“ဪ... မင်းအတွက် ဆန်ပြုတ်တောင် အဆင်သင့် ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး၊ ခဏလေး... ခဏလေး... ငါ သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုးနှောင်းက အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ သူက မိုက်ခရိုဝေ့ဖ် မီးဖိုထဲမှ ဆန်ပြုတ်လုံးကို ထုတ်ကာ ပန်းကန်ထဲသို့ ခွဲ ထည့်သည်။

ထို့နောက် အောက်ခံ ကြွေပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ပေါ်သို့တင်ကာ လက်သုတ် ပုဝါ ဟင်းရည်သောက် ကြွေဇွန်းတို့ကိုပါယူပြီး ကသစ်ဖြူ၏ အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာခဲ့၏။

ပြီးတော့ သူက ကသစ်ဖြူ၏ ကုတင်ဘေးတွင်ထိုင်ကာ ဆန်ပြုတ်ကို ဇွန်းဖြင့် ခပ်ယူပြီး ကသစ်ဖြူ၏ ပါးစပ်ဆီသို့ ခွဲဘို့ တိုးကပ်ပေးလိုက်သည်။

သို့သော် ကသစ်ဖြူ၏ ပါးစပ်က ဆန်ပြုတ်သောက်ဖို့ ပွင့်ဟမလာ။ သူမက နှုတ်ခမ်းတွေကို တင်းတင်း စေ့ထားသည်။ မိုးနှောင်းက

“ပါးစပ်ဟလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့်

“ကျွန်မက တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုအစုပေါ်မှာ မှီခိုပြီးတော့မှ အသက်ရှင် မနေချင်ဘူး၊ အဲဒီလို မှီခိုသူဘဝနဲ့ အသက်ရှင်နေရ တာထက်စာရင် သေခြင်းတရားကိုပဲ ပြေးပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်ချင်တော့တယ်”

နှုတ်ခမ်းလေးကိုစုကာ ဘုကျကျ ပြောနေသော ကသစ်ဖြူ၏ စကားတွေ ကြောင့် မိုးနှောင်း ရယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ထို့ကြောင့် သူမက . . .

“သေတယ်ဆိုတာ ရှောင်ပုန်းနေဖို့ မလိုသလို အလောတကြီး ပြေးတွေ့ရ မယ့်အရာလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အချိန်တန်ရင် သူ့အလိုလို ရောက်လာမယ့် ရာသီဥတုတစ်ခုပဲ၊ မင်းက ဘာတွေလောနေရတာလဲ”

ကသစ်ဖြူက မိုးနှောင်းဘက်သို့ ဝင်းကနဲ လက်ကနဲ မျက်စောင်း ထိုးကြည့် လိုက်သည်။ အဲသည့်လိုကြည့်သည့် အကြည့်မျိုးကျတော့လည်း သူမ၏ဟန်ပန်က တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့် ပင်လယ်ခါးပြမလေး တစ်ယောက်နှင့် တူနေပြန်သည်။

သူမက . . .

“ရှင်ပဲစဉ်းစားကြည့်လေ၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သစ်ပင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရဲ့သေ ခြင်းတရားကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် မစီရင်နိုင်ကြဘူး၊ သေခြင်းတရားကို ကိုယ့် စိတ်ကြိုက် စီမံခန့်ခွဲနိုင်တာဆိုလို့ ‘လူ’ပဲရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့က ဘယ် အချိန်ရောက်လာမယ်မှန်းမသိတဲ့ သေခြင်းတရားကို တိရစ္ဆာန်တွေလို လည်စင်း ပြီး စောင့်နေကြမှာလား။

ကိုယ့်ရဲ့ရှင်သန်မှု၊ ကိုယ့်ရဲ့သေဆုံးမှုကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ် ဆုံးဖြတ်ရဲ လောက်အောင် သတ္တိရှိဖို့တော့ ဘာလိုတယ်”

သူမ၏အသံက ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသလိုမျိုး လေသံ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျမပါ။ ကြေညာချက်တစ်ခုကို ရွတ်ပြနေသည်နှင့် တူသည်။ သို့မဟုတ် လူသေတစ်ယောက်ထံမှ နှုတ်ခမ်းမလှုပ်ဘဲ စကားသံချည်းသက်သက် ထွက်လာသည်နှင့်လည်းတူသည်။

သို့သော် ဝါကျတိုင်းကတော့ ဓါးသန်လျက်အသွားတွေလို မာကျောထက်မြိ နေသည်ဟု မိုးနှောင်း ခံစားရ၏။ သွားပြီ။ ဒီကောင်မလေး “ဂေါက်” နေပြီ။ မရဏဖွား ကောင်မလေးတစ်ယောက်သည် သေခြင်းတရား၏ ရနံ့ကို ရေမွှေးလို ဆွတ်ဖျန်း နမ်းရှိုက်စရာတစ်ခုဟု သဘောထား နေသလား မပြောတတ်။

မိုးနှောင်းက . . .

“သေရဲတာကို “သတ္တိ” လို့ မင်းက ထင်နေတာကိုး တကယ်တော့ သေခြင်း တရားဆီကို အလောတကြီး ပြေးသွားတာကလည်း သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုတစ်မျိုးပါပဲကွာ။ မသေခင် တွေ့ကြုံခံစားရမယ့်ဟာတွေကို ရင်မဆိုင် ရဲလို့သာ သေခြင်းတရားကို ရွေးချယ်တာပါ”

ပြီးတော့ မိုးနှောင်း ဘာဆက်ပြောရမည်မှန်းမသိ။ ရင်ထဲမှာ စကားလုံး မဟုတ်သော အဓိပ္ပါယ်တွေက တင်းကျပ် တစ်ဆို့နေကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူက . . .

“ငါ့ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကို စကားလုံးနဲ့ ပြောပြလို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”
ကသစ်ဖြူက ချက်ချင်းပင် ခပ်ရိရိတုံ့ပြန်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ပုလွေနဲ့ဖြစ်ဖြစ် မှတ်ပြပါလား”

မိုးနှောင်း သက်ပြင်းကို အသာရှိုက်ထုတ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ဒီမှာ. . ကသစ်ဖြူ၊ သေရဲတာဟာ သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ မသေခင် ဖြစ်လာသမျှ တွေကို ရင်ဆိုင်ရဲတာကမှ သတ္တိအစစ်ပါကွာ”

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၅)

နောက်တစ်နေ့မနက် မိုးနှောင်း အိပ်ယာကနီးတော့ ခြောက်နာရီခွဲနေပြီ။
ထုံးစံအတိုင်း ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ သွားတိုက် မျက်နှာသစ်ပြီး ရေပါချိုးလိုက်၏။

ပြီးတော့ စောစောကတည်းက မမယုထည့်ထားခဲ့သော ဆန်ပြုတ်တွေကို
မိုက်ခရိုဝေ့ဖ် မီးဖိုထဲထည့်ပြီး နွေးသည်။

ဖွေးအိန်းညွှံ့ကာ ခပ်ပျစ်ပျစ်ကလေးဖြစ်နေသော ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲသို့ မွ
မွကလေး ကြော်ထားသော ငါးခူ အသားဖတ်တွေကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှင်ပြီး
ထည့်သည်။ ပြီးတော့ ကြက်သွန်ကြော်၊ ဆီချက်ကို ရွှေ့ရောင်ဝေ့နေအောင် ဆမ်း
ကာ အနံ့မွှေးသည့် ငရုတ်ကောင်းမှုန့် ခပ်လိုက်၏။ ပုစွန်ခြောက်ထောင်းကြော်နှင့်
ကြက်သွန်မြိတ်စိမ်းစိမ်း ကလေးတွေကို ခပ်ပါးပါး ဖြူးလိုက်သည်။

နောက် အောက်ခံပန်းကန်ပြားထဲမှာ ဂျူးမြစ်၊ ငရုပ်သီးဆီသတ်နှင့်ရောထား
သော ကြက်သွန်ဖြူဥတစ်လုံး အချဉ်တို့ကို အကန့်လိုက် ထည့်သည်။

ပြီးတော့ ကြွေဇွန်းသန့်သန့်ကို တစ်ရှူးစက္ကူစဖြင့် ခေါက်ပတ်ကာ ကိုင်ရင်း
ကသစ်ဖြူ၏ အခန်းဆီသို့ လာခဲ့သည်။ အခန်းတံခါးကို ခပ်ဖွဖွ ခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် .. ဒေါက် .. ဒေါက်”

“ကသစ်ဖြူ... ကသစ်ဖြူ...”

လန့်ပြီးနိုးသွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် ကြားသာသည်ဆိုရုံမျှ ခပ်တိုးတိုး
ခေါ်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

မိုးနှောင်းက ထပ်ပြီး .

“ကသစ်ဖြူ... ကိုယ်ပါ... မိုးနှောင်းပါ... ဝင်ခဲ့မယ်နော်”

ဘာသံမှမကြားရ။

မိုးနှောင်း စိုးရိမ်လာ၏။ တံခါး Lock ကို ကိုင်ကြည့်တော့ အသာပင်လည်
ကာ တံခါးပွင့်သွားသည်။

မိုးနှောင်း အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။

“ဟင် ..”

အခန်းထဲမှာ ကသစ်ဖြူ၏အရိပ်အယောင်ကို မတွေ့ရ။ ဘယ်ရောက်နေတာ
ပါလိမ့်။ ရေချိုးခန်းထဲမှာလား။

မိုးနှောင်း၏အကြည့်က ကုတင်ခြေရင်းဆီသို့ ရောက်သွားသည်။ သူဝယ်
လာခဲ့သော ဖိနပ်နှစ်ရံအနက် အနီရောင်ဖိနပ်လေးတစ်ရံသာ ကျန်တော့သည်။

ဒါဆိုလျှင်တော့ အပြင်သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ မနက်စောစော စီးစီး ဘာဖြစ်
လို့များပါလိမ့်။ သိပ်လည်း နေကောင်းသေးတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့။

ရုတ်တရက် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတွေးတစ်ခုက မိုးနှောင်း၏
အသိအာရုံထဲသို့ မီးလှံသွားဖြင့် ထိုးဆွလိုက်သလို ပူလောင် စူးရှစွာ ဝင်
ရောက်လာ၏။

“သူ. . . သူ. . . ငါ့ကိုအသိမပေးဘဲ တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်သွားတာများ
လား”

မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်စိတ်က အဆိပ်လို တဖျဉ်းဖျဉ်း တက်လာ၏။ သူ
ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို နီးရာခုံပေါ်တွင် တင်ပစ်ခဲ့ပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

ကွန်ဒိုအိမ်ယာရှေ့ လူသွားလမ်းကလေးပေါ်တွင် ကသစ်ဖြူ
တစ်ယောက်တည်း အားအင်ဖျော့တော့စွာဖြင့် တရွေ့ရွေ့ လျှောက်နေသည်။

သူမကို နောက်မှ လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီဆိုသည်နှင့် မိုးနှောင်းက အလောတကြီး .

“ကသစ်ဖြူ . . . ကသစ်ဖြူ”

အော်ခေါ်ပြီး ပြေးလိုက်လာသည်။

ကသစ်ဖြူက မကြားချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဇွတ် ရှေ့ဆက်သွား၏။ သို့သော် သူမ၏ ခြေထောက်တွေက ပြေးဖို့အားမရှိ။ မိုးနှောင်းက ခဏအတွင်းမှီလာပြီး ကသစ်ဖြူ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲကာ ...

“ကသစ်ဖြူ . . . ဒါ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကသစ်ဖြူက သူမ၏လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်ရင်း . . .

“လွတ်ပါ၊ ကျွန်မမိသားစုကျွန်မ ဘယ်သွားသွား၊ ရှင့်အပူမပါဘူး”

“ရှင့်အပူမပါဘူး” ဆိုသော ကသစ်ဖြူ၏ စကားကြောင့် မိုးနှောင်း တစ်ချက် တွေဝေသွား၏။

ငါ ဘာကြောင့် ပူပန်နေရတာလဲ။ အဲဒီ‘အပူ’တွေဟာ ငါ့ရင်မှာ လူဖြစ် ကတည်းက “ပါလာတဲ့အရာကော ဟုတ်ရဲ့လား။ ဟင့်အင် ..မွေးတုန်းက လူမှာ အပူရယ်လို့ ပါလာတာမဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

စိုးရိမ်ခြင်း စိတ်သောကရောက်ခြင်းများကို ပူပန်သည်၊ အပူဟု ခေါ်ဝေါ်ကြ သည်၊ ဘယ်သူက စတီထွင်ခဲ့တဲ့ စကားလုံးပါလိမ့်။

နဂိုသဘာဝအတိုင်း ‘ပူ’တာမဟုတ်ဘူးဆိုလျှင် အပူဆိုတာ မီးလိုမွေးယူရ တာပဲဖြစ်မည်။ ကျောက်ခဲနှစ်လုံးကို အကြိမ်ကြိမ် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်သလိုမျိုး မီးခြစ်ကျောက်နှင့် သံဘီးတို့ ဖိပွတ်မိကြသလိုမျိုး အပူကို လုပ်ယူရတာပေါ့။

ငါ့နှလုံးသားဟာ ဘာနဲ့များ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခတ်ဖိ ပွတ်ခဲ့ပါသလဲ။

မိုးနှောင်း တွေဝေနေစဉ်မှာပင် ကသစ်ဖြူက သူ့ကို သူစိမ်းတစ်ယောက်လို ကြည့်ကာ နှုတ်မဆက်ဘဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ မိုးနှောင်းက ...

“ကသစ်ဖြူ... ကသစ်ဖြူ... နေဦးလေ... ကိုယ်...”

“ကျွန်မနောက်ကို မလိုက်နဲ့နော်၊ ရှင်နေခဲ့...”

“မဟုတ်သေးဘူး ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ်နဲ့ ပြန်...”

“ရှင်ကို ‘နေခဲ့’လို့ ပြောနေတယ်နော်”

ကသစ်ဖြူ၏ လေသံက မာကြောလှသည်။ မိုးနှောင်းမှာ ဖျောင့်ဖျော့စရာ စကားလုံး မရှိတော့။ ကျောခိုင်းသွားသောသူမကို ငေးကြည့်နေရုံသာ တတ်နိုင် တော့သည်။

ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ခွဲခွာလိုက်ကြရုံနဲ့တော့ ငါ့ရင်ထဲက မီးတောက် ကလေး ငြိမ်းသွားမှာမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။

ကျောက်ခေတ်ကလူတွေ (မီးကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိပြီးသည့်နောက်မှာ) အသား ငါးတွေကို အစိမ်းလိုက် မစားတော့ဘဲ မီးမြှိုက်ပြီးမှ စားရသည့် အရသာကို ဘာ ကြောင့် စွဲမက်သွားရသလဲဆိုတာ မိုးနှောင်း နားလည်သလိုလိုဖြစ်လာ၏။

တစ်ဖက်သတ် သံယောဇဉ်ရှိနေရတာဟာလည်း ရင်ခုန်သံကို အစိမ်းလိုက် စားနေရသလိုပါပဲ။

ဒါကြောင့်ပဲ လူတွေဟာ ‘အချစ်’ ဆိုတဲ့မီးကို မွေးကြတာပေါ့။

ရင်ခုန်သံကို မီးနဲ့ချက်ပြုတ်ဖို့ ကြိုးစားကြတာပေါ့။

မိုးနှောင်းက သူ့နှလုံးသားထဲက မီးဖိုလေး မငြိမ်းသွားအောင် ဂရုတစိုက် မီးစာမပြတ်အောင် ကျွေးပြီး မွေးထားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူ... မီးကို ကိုးကွယ်ချင်သည်။

အင်း... ငါတော့ ကမ္ဘာဦးလူသားဖြစ်နေပြီ... ဟု သူ့ဖာသာ သူတွေ့ရင်း ပြုံးလိုက်၏။

မိုးနှောင်းက ကသစ်ဖြူမသိအောင် သူမသွားရာနောက်သို့ တိတ်တိတ် ကလေး လိုက်ကြည့်ဖို့ ခြေလှမ်းစလိုက်သည်။

Poly ကျောင်း၏အပေါ်ထပ် ခေါင်မိုးပေါ်မှနေပြီး ကသစ်ဖြူ အောက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

မြင့်လွန်းရာကနေ ငုံ့ကြည့်မိတော့လည်း လူတွေကို မသဲကွဲ။ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်းလည်း မသိရ။

‘လူ’ဆိုတဲ့အရာကကော အစကတည်းက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သဲသဲကွဲကွဲ ဖြစ်တည်နေခဲ့ကြတာ ဟုတ်လို့လား။ သူသူငါငါ မကွဲပြားကြဘူး မဟုတ်လား။

မြေပြင်ပေါ်မှာ လူတွေအားလုံးသည် အမှိုက်စလေးတွေလို ဟိုဟိုဒီဒီ လွင့်ပါ ရွေ့လျားနေကြသည်။ အသက်ရှိနေတဲ့ အမှိုက်သရိုက် လေးတွေပေါ့။ လူတွေ အများကြီး တစ်နေရာမှ နောက်တစ်နေရာဆီ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးဆင်း ရွေ့မျော သွားနေကြပုံကို ငုံ့ကြည့်ရသည်မှာ အညစ်အကြေးတွေ ပြည့်ကျပ်ကာ ပေါလောမျောနေသော မြစ်ကြီးတစ်မြစ်ကို မြင်နေရသည်နှင့်တူ၏။

အရာရာမှာ အနှစ်သာရ မရှိ။ ပညာ မတောက်တခေါက် တတ်သူတို့ ဖွဲ့နွဲ့ အလင်္ကာဆင်ထားသော အခွံသက်သက်သာရှိသည်ဟု သူမ ခံစားရသည်။

သစ္စာကိုသာ တန်ဖိုးထားစရာဟု ဖွဲ့နွဲ့သူက ဖွဲ့နွဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် သစ္စာဆို တာ ဘာကိုပြောမှန်း ဖွဲ့နွဲ့သူကိုယ်တိုင်က ရေရေရာရာမသိ။ အဲဒီတော့ မခက်ဘူး

လား။

နွေရောက်ပြီဆိုလျှင် ဥဩငှက်တို့ လွမ်းတေးသီကြသည့် အကြောင်း သိချင်း လုပ်ဆိုသူက ဆိုသည်။ ကဗျာရေးသူကရေးသည်။ ဝတ္ထုဖွဲ့သူက ဖွဲ့သည်။ ခံစားသူ ကလည်း အဲဒါကိုပင် အဟုတ်လုပ်ကာ ခံစားပစ်လိုက်ကြသည်။

တကယ်တော့ ဥဩငှက်သည်လည်း နွေနှင့် သိပ်ပြီး ပတ်သက်လှသည် မဟုတ်။ ဥဩငှက် လွမ်းသလား မလွမ်းသလားလည်း ဘယ်သူမှ မသိ။ ဥဩငှက် တေးဆိုသလား ဒါမှမဟုတ် ဘာသာစကား မရှိသောကြောင့် အော်ရုံသက်သက် အော်နေရသည်လား ဆိုတာကိုလည်း ဘယ်သူမှမသိ။

သို့သော် အဖွဲ့အနွဲ့တွေကို ယုံကြည်ပစ်လိုက်ကြသည်။ အနှစ်သာရမရှိသော လူ့လောကကြီးထဲမှာ အဲဒီလို လုပ်ကြံ တန်ဆာဆင်ယင်ထားတဲ့ အဖွဲ့အနွဲ့ အလင်္ကာတွေကြောင့်သာ နေပျော်သလိုလို ထင်နေရတာ မဟုတ်လား။

သူမအတွက် အခက်အခဲကတော့ အဲဒီအဖွဲ့အနွဲ့ အလင်္ကာတွေကို ဘယ်လို မှ ယုံကြည်ခံစားလို့ မရတော့ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကဲ... အစကတည်းက ရှိမနေခဲ့တဲ့အရာတွေကို အဆုံးသတ်လိုက်ကြပါစို့...
.။

မိုးနှောင်းဆိုတဲ့လူ ပြောသလို “ဘဝဆိုတာ အဆုံးအစမရှိတဲ့ ခရီးလား” ဟု ကသစ်ဖြူ တွေးလိုက်သေးသည်။

ဒိုင်လင်တောမတ်(စ်)၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကို သတိရမိသည်။

“ပန်းကို ပွင့်စေခဲ့တဲ့ ကာလတရားကပဲ...”

အပင်ရဲ့အမြစ်တွေကို ပုပ်ဆွေးစေခဲ့တာပါ...

စမ်းချောင်းကို စီးဆင်းစေခဲ့တဲ့ ကာလတရားကပဲ ...

ရေကို ခြောက်ခမ်းစေခဲ့တာပါ...

ဘယ်လိုပြောရမလဲ...

ကောင်းကင်ဘုံတောင်မှ အချိန်(ခေတ်) ကိုလိုက်ပြီး ပြောင်းလဲရတာပဲ”

သူမကတော့ “ဘဝဆိုသည်မှာ အချိန်ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရခြင်း' ဟု ထင်သည်။ အချိန်ကာလဆိုတာ အဆုံးအစမရှိဘူးလား။

ခေါင်မိုးစွန်းမှနေ၍ အောက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ငုံ့ကြည့်ဖို့ ဟန်ပြင်လိုက် စဉ်မှာပင် သူမ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လေတိုးငှေ့သံတစ်ဟူးဟူး ကြားရ၏။

ဟင့်အင်း . . . လေတိုးသံကြားရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ငါနားထဲက လေတွေ အူ ပြီးထွက်နေတာပါ။

ပျို့ချင်အန်ချင်သလိုလို ရင်ထဲမှာ တလှုပ်လှုပ်ဖြစ်လာ၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ဗြုန်းခနဲ တစ်ကိုယ်လုံးက အားအင်တွေ စုပ်ထုတ်ခံလိုက် ရသလို ပျော့တော့သွား၏။

ရုတ်တရက် ...

ခေါင်းထဲမှာ မိုက်ခနဲဖြစ်ပြီး ချာချာလည်သွားသည်။ ခြေတောက်တွေ ပျော့ ခွေကာ အပေါ်ပိုင်းခန္ဓာကိုယ်အလေး ချိန်ကြောင့် ဦးစိုက်ပြောင်းပြန် ထိုးလဲကျ အသွား . .

“ကသစ်ဖြူ”

စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းအော်လိုက်သော မိုးနှောင်းဆိုသူ၏အသံကို ကြားလိုက်ရ ပြီးနောက်

သူမ ဘာကိုမှ မသိတော့ချေ။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၆)

“ငါမသိဘဲ မင်းကို အပြင်ပေးထွက်ဘို့ စိတ်မချတော့ဘူး၊ မင်း အိမ်မပြန်ချင်ရင်လည်း ငါ့အိမ်မှာပဲ နေလို့ရတယ်၊ အခုလို စိတ်ထင်ရာတွေကို စွတ်ရွတ်ပြီး လျှောက်လုပ်မနေနဲ့”

မိုးနှောင်းက ကရုဏာသံတစ်ဝက် စိတ်တိုတစ်ဝက်ဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူကတော့ သူ့ကို အတင်းပွေ့ချီ ခေါ်ချလာသော မိုးနှောင်းကိုပင် စိတ်တိုနေသလိုမျိုး မျက်နှာ စူပုပ်ပုပ်လုပ်နေ၏။

မိုးနှောင်းက အချိုးမပြေလှသော ကောင်မစုတ်ကလေးကို အပြစ်တင်ချင်သည့် အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး . .

“ဟင်း. . . လူပုံစံကြည့်တော့ ညောင်နာနာနဲ့၊ လုပ်လိုက်ရင်တော့ သေဘေးနဲ့ နီးတဲ့လုပ်ပေါက်တွေချည်းပဲ၊ ထမင်းစားရတာ ငြီးငွေ့နေပြီပေါ့. . . ဟုတ်လား”

ကသစ်ဖြူကလည်း ကက်ကက်လန်အောင် ပြန်ပြီး ရန်တွေ့သည်။

“ရှင်ကရော. . . ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကနေလိုက်ပြီး ကျွန်မ လုပ်သမျှကို မျက်စိဒေါက်ထောက် ကြည့်နေရတာလဲ”

မိုးနှောင်းက . . . တအံ့တဩဖြစ်သွားပြီး

“ဟာ. . . ဒါ. . . မင်းကို ဂရုစိုက်တာလေကွာ၊ ကိုယ် မင်းကို တတ်နိုင်သလောက် ဂရုစိုက်မိတာ အပြစ်လားကွာ”

သူ့စကားအနားသတ်ထဲတွင် နှမျောတသ ဝမ်းနည်းသံပါ သွား၏။ ကသစ်ဖြူကတော့ တစ်ဖက်သား ဘယ်လိုခံစားရသည်ကို ဂရုစိုက်ပုံမပေါ်။ လေသံမာမာ နှင့်ပင် .

“သူများရဲ့အယုအယကို ခံချင်နေတဲ့လူအဖို့တော့ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ချို့မြန်တဲ့အရာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျွန်မကတော့ လွတ်လပ်ချင်တယ်။ ကိုယ့် ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်တယ်။

ကျွန်မအတွက်တော့ ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ချုပ်ချယ်မှုတစ်မျိုးပဲ။ လူတွေ ဟာ ကိုယ့်အကျိုးစီးပွားမပါဘဲ တခြားသူတစ်ယောက်ကို ဂရုစိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မကတော့ လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး”

တစ်ဖက်စောင်းနင်း နိုင်လွန်းသောအတွေးဖြင့် ဇွတ်ပြောနေသည်မှာ ယဉ်ပါးအောင် မွေးမြူရခက်သော တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင် ရန်လိုနေပုံမျိုး နှင့်ပင် တူနေသေးတော့သည်။ မိုးနှောင်းက

“မင်းစကားတွေက အရမ်းကို တစ်ဖက်သပ် ကျနေပြီလို့ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာ လား ကသစ်ဖြူ၊ သားသမီးတွေအပေါ်ထားတဲ့ မိဘတွေရဲ့ ဂရုစိုက်မှုတွေ၊ မေတ္တာ တရားတွေကိုကျတော့ မင်း ဘယ်သွားထားမလဲ၊ မိဘမေတ္တာဆိုတာ ပြန်ပြီးတော့ ရယူချင်တဲ့ ကိုယ်ကျိုးစီးပွားမပါဘူးလေ” သူမက ခြောက်ကပ်အက်ကွဲစွာ ရယ်မောသည်။ သို့သော် ရယ်သံဟု မခံစားရ။ နာကျင်မှုကြောင့် ရေရွတ် ညည်းညူလိုက်သံမျိုးနှင့် တူနေ၏။ ပြီးတော့ . . .

“ကျွန်မက မိဘမေတ္တာကိုလည်း နားမလည်တတ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ကျွန်မက မိဘမဲ့တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပဲ။ ကျွန်မ ခြောက်လသမီးအရွယ်မှာကတည်းက ကျွန်မအဖေကော အမေပါ အက် ဆီးဒင့်တစ်ခုဖြစ်ပြီး တစ်ပြိုင်တည်းဆုံး သွားခဲ့တယ်။

ဟင်း. . . ဟင်း. . . ကျွန်မက အဖေနဲ့အမေကို မတွေ့ခဲ့ရဘဲ အဖေနဲ့အမေ ချန်ထားရစ်ခဲ့တဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုပဲ တစ်သက်လုံး တွေ့နေရ တာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မ ကို အုပ်ထိန်းတဲ့ အဒေါ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ အတူနေခဲ့ရတယ်”

အတွင်းမှာ လှိုက်စားနေသော အနာတစ်ခုမှ ပြည်ပုပ်သွေး ပုပ်တွေကို ညှစ်ထုတ်လိုက်သလိုမျိုး သူမ၏ရင်ဘတ်အခေါင်း ဟောင်းလောင်းပေါက်ထဲမှ စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာ၏။

မိုးနှောင်းက...

“ငါလည်း မင်းလို မိဘမဲ့တစ်ယောက်ပါပဲကွာ”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ သို့သော် သူ မပြောဖြစ်လိုက်။

အခြေအနေချင်းတူတိုင်း ခံစားမှုကိုတော့ အဖြေတိုက်လို့ မရဘူးမဟုတ် လား။

...

ကသစ်ဖြူက နာကျင်စွာ ရယ်မောလိုက်ရင်း “ကျွန်မက ဘယ်သူရဲ့ ဂရုစိုက် မှုကိုမှ မလိုအပ်ခဲ့ဘူး၊ လိုလည်း မလိုချင်ခဲ့ဘူးလေ၊ ဟင်း. . . ဟင်း. . . ကျွန်မကို ဘယ်သူကမှလည်း ဂရုမစိုက်ကြပါဘူးလေ၊ ကသစ်ဖြူဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် အသက်ရှင် နေတာကို ဒီကမ္ဘာလောကကြီးက သိနေချင်ပုံတောင် မရဘူးနဲ့တူပါ တယ်”

မိုးနှောင်းက ဦးခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်ရင်း. . .

“လောကကြီးက မင်းကို အသိအမှတ်မပြုတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကိုယ်တိုင် က လောကကြီးကို ကျောခိုင်းထားတာပါ။ တစ်ဖက်သတ် ကျောခိုင်းထားတဲ့လူ တစ်ယောက်ကို ဘယ်လို အသိအမှတ်ပြုရမလဲ၊ ဘယ်လိုနှုတ်ဆက်ရမလဲ။

မင်းဖါသာမင်း လောကကို အခေါ် အပြောမလုပ်ကြေး။ မနှုတ်ဆက်ကြေး ဆိုပြီး နေနေတာပါ။ မနက်တုန်းက မင်း ငါ့ကို နှုတ်မဆက်ဘဲ ကျောခိုင်းသွားသလို မျိုးပေါ့။

သူမက ရှိခနဲ ခပ်တိုးတိုး လေချွန်လိုက်သည်။ လှောင်ပြောင်ချင်တာလား အနိုင်ရသူတစ်ယောက်ရဲ့ ဝံ့ကြွားမှုလားတော့မသိ။ ပြီးတော့ သူမက

“နှုတ်ဆက်စရာ ဘာလိုအပ်လို့လဲ။ ထွက်ခွာသွားမယ့်သူနဲ့ ကျန်နေရစ်ခဲ့မယ့် သူ နှစ်ဦးရဲ့ကြားမှာ ချည်နှောင်စရာ ဘာကြိုးမှ မလိုဘူး၊ ဥပမာ. . . ကျွန်မသာ. . .”

“ကျွန်မသာ . .” ဟူသောစကားစကို မဆက်ဘဲ ကြာမြင့်စွာ အချိန်ယူ
နေသည်။ တစ်စုံတစ်ရာကို ပြောသင့်မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံမျိုး ဒါမှမဟုတ်
အသင့်တော်ဆုံးဖြစ်အောင် ဘယ်လိုစကားလုံးကို ရွေးချယ်ရမလဲ. . . ဟု ဝေခွဲရ
ခက်နေပုံမျိုး. . . မျက်ခုံးနှစ်ဘက်ကို ခပ်စိုက် စိုက်ကျုံ့ထား၏။

ပြီးတော့မှ

“တကယ်လို့ ကျွန်မသာ ခရီးအဝေးကြီးကို ထွက်သွားရတော့ မယ့်လူဆိုရင်
ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒီနေရာမှာတော့ ကိုယ်နဲ့ ခံစားမှုချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်နေကြပြီနဲ့ တူ
တယ်”

မိုးနှောင်းက ရည်ရွယ်မထားဘဲ နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ရေရွတ်မိသလို ဖြစ်
သွားသည်။ ချက်ချင်းလိုပင် သူ ပြန်သတိရလိုက်မိသည်က ကသစ်ဖြူနှင့်မတွေ့ခင်
East Coast ကမ်းစပ်မှာ သူတွေးနေမိသော လူလူချင်း နှုတ်ဆက်ကြသည့်
အကြောင်းတွေကိုပင် ဖြစ်သည်။ အဲသည်တုန်းက မိုးနှောင်းက သူ့အတွက် နှုတ်
ဆက်ဖော်တစ်ယောက်ကို ငတ်မွတ်စွာ တမ်းတမိနေချိန်လည်း ဖြစ်သည်။

ကသစ်ဖြူကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး နှုတ်ဆက်ဘို့ ခပ်
ကြောင်ကြောင် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့မိသေးသည် မဟုတ်လား။

အခုတော့ . . .

မိုးနှောင်းက တွေဝေတွေးဆစွာဖြင့်

“ကိုယ်သာဆိုရင်တော့ ကိုယ်ခရီးသွားတော့မှာကို သိလို့ တကူးတက လာ
နှုတ်ဆက်တဲ့သူရဲ့ သံယောဇဉ်ကို သိပ်ကို တန်ဖိုးထားမိမှာပဲ”

ကသစ်ဖြူက သူ့ဖက်သို့ ကျောကို ခပ်စောင်းစောင်း လှည့်လိုက်ပြီး
နောက်ပြန်အနေအထားမှ စကားတုံ့ပြန်၏။

“ကိုယ့်ခရီးစဉ်ရဲ့ အကောင်းအဆိုးကို လာနှုတ်ဆက်တဲ့သူရဲ့ သံယောဇဉ်က
ဘာများ ပြောင်းလဲပေးနိုင်မှာမို့လို့လဲ။

လာနှုတ်ဆက်တဲ့လူ ရှိရှိ မရှိရှိ ကိုယ်သွားရမယ့် ခရီးကိုကော့ ပြောင်းလဲ
ပစ်လိုက်လို့မှ မရတာ။

ကျွန်မသွားရမယ့်ခရီးမှာ ဘယ်သူ့ နှုတ်ဆက်သံကိုမှလည်း ရင်ထဲထည့်ပြီး
သယ်မသွားချင်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ဆက်သံတွေနဲ့လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ချည်နှောင်မ
ထားခဲ့ချင်ဘူး”

သူမပုံစံက သံယောဇဉ် သိပ်ကို ပြတ်တောက်နိုင်လွန်းသည့်ပုံ ပေါက်နေ
တော့လည်း အမြင်ကတ်စရာပင် ကောင်းလာ၏။

မိုးနှောင်းက .

“မင်းက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ၊ မြန်မာပြည် ပြန်မလို့လား”

ခပ်စောင်းစောင်း ကျောခိုင်းထိုင်နေရာမှ သူမက ဖြည်းဖြည်းချင်း မိုးနှောင်း
ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာ၏။ ပြီးတော့ တီးတိုးဖြေသည်။

“လူဆိုတာ ကိုယ်လာခဲ့တဲ့ အရပ်ကိုပဲ ပြန်ကြရမှာပေါ့”

မိုးနှောင်းက ..

“ကိုယ်တော့ နှုတ်ဆက်ခြင်းတွေနဲ့ အချည်နှောင်ခံချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ
ကသစ်ဖြူ၊ မင်း ခရီးသွားခါနီးမှာ ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက် မသွားချင်ဘူးလားဟင်”

“ကျွန်မသာ သစ်ပင်တစ်ပင် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုကိုယ် ခုတ်လှဲပစ်လိုက်
မယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်ဆက်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်း နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကိုယ် ဘယ်လို ကြိုးစားရင် ရ
နိုင်မလဲ”

မိုးနှောင်းက ဇွတ်ပေကပ်ပြီး ပြောနေသောကြောင့် ကသစ်ဖြူက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ပြန်ကြည့်ရင်း

“ရှင်က ကျွန်မကို ပြောင်းလဲပစ်ဘို့ စိန်ခေါ်နေတာလား”

“ကိုယ့်အတွက် ပဟေဠိတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်နေတဲ့ မင်းရဲ့စိတ်ကို လိုက်ရှာဖို့ ဟိုဒင်း... ဘယ်လိုခေါ်မလဲ ‘ကစားနည်း’ တစ်ခုပါ ကသစ်ဖြူ”

သူမ ခပ်တွေတွေ ငိုငိုလေး ဖြစ်သွားရာမှ မျက်ဝန်းထောင့်တွင် စူးစမ်း ချင်သော အလင်းတစ်ချက် လက်သွား၏။

“အင်း... ‘ကစားနည်း’ ဆိုရင်တော့ ပျော်စရာကောင်းမယ် ထင်တယ်”

မိုးနှောင်းက ကလေးတစ်ယောက်ကို ဆေးသောက်ချင်လာအောင် ချော့မော့ ပြောဆိုသည့် လေသံမျိုးဖြင့်

“ပျော်စရာကောင်းမှာပါ ကသစ်ဖြူ၊ မင်းပေးရမယ့် လျော်ကြေးက ကိုယ့်ကို နှုတ်ဆက်ရမယ့် လူတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုပေးဘို့ပါပဲ။ အဲဒါကိုရဘို့ မင်းလိုချင်တာ ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ မင်း ခိုင်းတာ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်မလိုချင်တာ... ဟုတ်လား... အင်း...”

သူမစိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှ လိုလိုချင်ချင် မက်မက်မောမော မရှိတာကတော့ သေချာသည်။ သို့သော် အခု စဉ်းစားနေသည့်ပုံကတော့ မိုးနှောင်းကို ညစ်ဘို့ (ဒါမှ မဟုတ်) မိုးနှောင်းကို ဒုက္ခပေးဘို့ တိုက်စစ် နည်းဗျူဟာကို ချင့်ချိန်တွက်ဆနေ သော စစ်တုရင်သမားတစ်ယောက်၏ မျက်လုံးမျိုး ဖြစ်သည်။

ကသစ်ဖြူက ခဏစဉ်းစားလိုက်ပြီး ..

“အင်း. . . ကျွန်မ လိုချင်တာတွေက အများကြီး ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာနော်၊ ကျွန်မက အဓိပ္ပါယ်ရှိတာတွေကိုလည်း တောင်းဆိုချင် တောင်းဆိုမယ်၊ အဓိပ္ပါယ်မ ရှိတာတွေကိုလည်း တောင်းဆိုချင်တောင်း ဆိုမယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လောက်ထိ ဂရုစိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင် မှာမို့လို့လဲ”

ကစားပွဲ၏ နိဒါန်းစကားက မိုးနှောင်း၏ လည်ပင်းကို စွပ်မည့် ကြိုးကွင်းကို လှပစွာ စတင်ချည်နှောင်လိုက်သည်။ သူမ၏ စကားလုံး မြင်းခုန်ကွက်တွေ ကြားမှာ မိုးနှောင်းက သူ့နှုတ်ကတိဘုရင်မကို သတိကြီးစွာထားပြီး ရွှေ့ကစားရ တော့မည်။

အင်း. . . ကတိတွေ အရမ်းစွတ်ပေးလို့တော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ်၊ ဒီဟာမ လေးက ယုံရတာတော့ မဟုတ်ဘူး။

ကသစ်ဖြူကလည်း သူစဉ်းစားချင့်ချိန်နေသည်ကို ရိပ်မိ၏။ သူမက ...

“စဉ်းစားနော်. . . စဉ်းစား၊ ကျွန်မက မိုးပေါ်ကကြယ်ကို လိုချင်တယ်လို့ ပူဆာရင် ရှင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကြယ်တော့ မရနိုင်ဘူး၊ ခပ်ဆင်ဆင်တူတာဆိုလို့ 'ကြယ်သီး' တော့ရမယ်၊ အင်္ကျီက ဖြုတ်ပေးမယ်လေ. . . ယူမလား”

မိုးနှောင်းက တမင်ရွဲ့ပြောသောအခါ သူမ ရယ်၏။ ဖြူစင်ပေါ့ပါးစွာ ပျံသန်း လာသော ရယ်သံကို သူမထံမှ ရှားရှားပါးပါး ပထမဦးဆုံး အကြိမ် ကြားရခြင်း ဖြစ် လေသည်။

မိုးနှောင်းက သူပြောရမည့် စကားလုံးတွေကို အသေအချာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး မှ စာချုပ်တစ်ခုချုပ်ဆိုသလို တိတိကျကျ ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဒီကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ရိုးရိုး သာမန်လူသားတစ်ယောက် လုပ်ပေးလို့ ရသမျှ အရာအားလုံး ကိုယ်လုပ်ပေးပါ့မယ်”

သူမက ခေါင်းကိုညိတ်သည်။ ပြီးတော့ . . .

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ကျွန်မ ဘာလိုချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားထား လိုက်မယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ကစားပွဲကို မနက်ဖြန်ကျမှ စကြတာပေါ့”

အနည်းဆုံး မနက်ဖြန်အထိတော့ သူမနှင့်အတူ ရှိနေရလိမ့်ဦးမည်ကို တွေး ရင်း မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ ချမ်းမြေ့သွား၏။ တကယ်တော့လည်း လူ့ဘဝဆိုတာ မနက်ဖြန် တစ်ရက်စာသာ သေချာဘို့ လိုအပ်သည် မဟုတ်လား။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၇)

ကတ်သီးကတ်သပ် တစ်ခုခု တောင်းဆိုလိမ့်မည်ဆိုသည်ကိုတော့ အစကတည်းက ရိပ်မိသည်။ စာမေးပွဲတစ်ခုလိုပေါ့။ တကယ် မဖြေနိုင်အောင် တကယ် မေးပြီဆိုရင်တော့ ကျောင်းသားအတော်များများ ကျမှာ သေချာသည်။

ဒါပေမဲ့ မေးခွန်းထုတ်သူဘက်က ကိုယ့်ကို ဘယ်လောက် ရာခိုင်နှုန်းအထိ အခွင့်အရေးပေးချင်စိတ်ရှိမလဲဟုသာ စောင့်ကြည့်ရတော့မည်။

ကသစ်ဖြူက... “ကျွန်မလိုချင်တာက “သဇင်ပန်း”

“ဘာ... သဇင်ပန်း၊ ဟုတ်လား”

မိုးနှောင်း ခေါင်းမှဆံပင်တွေကို ထိုးဖွမိသည်။ ညစ်တာကတော့ လှလှပပကို ညစ်လိုက်ပြီဖြစ်၏။

မိုးနှောင်းက လျော့တိလျော့ရဲအသံဖြင့် ...

“မင်းကလည်းကွာ... ဒါ... သဇင်ပန်းပွင့်တဲ့ရာသီမှမဟုတ်ဘဲ

သဇင်ပန်းပွင့်သည့်ရာသီပင်ဖြစ်ဦးတော့ စင်္ကာပူမှာ သဇင်ပန်းရှိ မရှိ သူကောင်းကောင်းမသိ။ မြန်မာပြည်ကလာသည့် ပစ္စည်း အတော်များများကို စင်္ကာပူမှာ စင်္ကာပူမှာ ဝယ်၍ရသည်ကတော့ မှန်၏။ သို့သော် သဇင်ပန်းကိုတော့ ရ မရ မသေချာ။

တကယ်လို့ ရနိုင်လျှင်တောင်မှ ဘယ်နေရာမှာသွားဝယ်ရမည်မှန်း သူမသိချေ။

မရဏဖွီးမလေးကတော့ အကြော ခပ်တင်းတင်းပင်။

“ဒါတော့ ကျွန်မလည်း မသိဘူးလေ။ ရှင်ပဲ ကျွန်မရဲ့ နှုတ်ဆက်ဖော်ဖြစ်ခွင့်ရဘို့ ဘာမဆို လုပ်ပေးမယ်... ဆို”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်ပြောတာက အဲလိုကြီးတော့ လည်း မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟို ဘယ်လိုလဲဆိုတော့...”

မိုးနှောင်းက စကားတွေကို ဗလုံးဗထွေးလုပ်ရင်း ဘယ်လို အကြောင်းပြရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့...

“မင်းကလဲကွာ၊ သဇင်ပန်းဆိုတာ နာမည်သာကြီးတာ၊ လှလည်းမလှဘူး၊ အပွင့်တွေက ပိစိညောက်တောက်ကလေး၊ ပြီးတော့ အောက်မှာကလည်း ဥကြီး တွဲလောင်းနဲ့၊ သိပ်အရုပ်ဆိုးတာ”

“ဒါတွေ ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး”

ကသစ်ဖြူကတော့ ခေါင်းမာမာပင်၊ မိုးနှောင်းက

“မင်း... ဒီမြိုင်ပန်းကို ပြောင်းပြီး ယူပါလား၊ ဟိုလေ ဥကြီး တွဲလောင်းကျ နေတဲ့ တခြားပန်းရှိတယ် ယူမလား”

“ရှင်... မမိုက်ရိုင်းနဲ့နော်”

သူမ မျက်နှာကလေး နီရဲသွား၏။ မိုးနှောင်းက

“အတွေးမချော်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က ဂမုန်းပန်းကို ပြောတာပါ၊ ဟဲ့... နည်းနည်းပိုပြီးတော့များ ဖြစ်နိုင်ဘို့ နီးစပ်မလားလို့”

“ဘာမှလာပြီး လမ်းလွဲဘို့ ကြိုးစားမနေနဲ့၊ ကျွန်မလိုချင်တာကတော့ သဇင်ပန်းပဲ”

“ဟူး...”

မိုးနှောင်း သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ်လိုက်၏။ သူ့ရှေ့မှာ မျက်နှာကလေး ခပ် မော့မော့နှင့် စိန်ခေါ်သလိုဟန်မျိုး ဝင့်ထည်ကာရပ်နေသော ကသစ်ဖြူကို ဘု ကြည့်ကြည့်မိသည်။

ဒင်းသာ ရော်ဘာဖြင့် လုပ်ထားသော အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ် ဆိုလျှင် လည်ပင်းဇက်ကို နောက်ပြန်ဆွဲလှည့်၊ လက်ကို လိမ်ချိုးပြီး 'ကဲဟာ... ကဲဟာ' ဟု

လုပ်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

မြန်မာပြည်မှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထူးကျော်ဆီသို့ မိုးနှောင်း ဖုန်းဆက်ရ တော့သည်။ ထူးကျော်က ဖုန်းထဲမှ သူ့အသံကို ကြားကြားချင်း...

“အေး... မိုးနှောင်းလား၊ ပြော... သူငယ်ချင်း၊ ငါ ဘာလုပ် ပေးရမလဲ၊ ဘာ လဲ... မင်း ဖိနပ်လိုချင်ပြန်ပြီလား”

“အဲ... ဟိုဒင်းကွာ၊ ငါ... ငါလိုချင်တာက သင်ပန်းကွ”

မိုးနှောင်းက သူ့ဖါသာသူ စိတ်မလုံမလဲဖြစ်ပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် ပြော၏။ ဒါကို ထူးကျော်က သတိမထားမိဘဲ...

“ဟ... ငါသိသလောက်တော့ သင်ပန်းတံဆိပ်နဲ့ ဖိနပ်မရှိပါဘူးကွာ၊ ဧကန္တ... တံစဉ်းကို ပြောတာများလား၊ ဟို... စပါးရိတ်တဲ့ဟာလေ

“မဟုတ်ဘူး ထူးကျော်၊ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကလည်းကွာ၊ ငါ ဖိနပ် ထွက်ဝယ် တဲ့အကြောင်း တစ်ခါလားပဲ ပြောမိပါတယ်၊ ငါလိုချင်ပြီဆိုရင် ဖိနပ်ပဲလို့ ထင်နေ တော့တာကိုး”

“ဟေ... မင်းလိုချင်တာက ဖိနပ်မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး... သ... ဇင်... ပန်း...”

သူ့အသံကြောင့် တစ်ဖက်မှ ထူးကျော်က အံ့သြသွားပြီး ဟုပင် ယောင်ယမ်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ ထူးကျော်က

“နေစမ်းပါဦး မိုးနှောင်းရ၊ မင်းက သင်ပန်းကို

ဒီတစ်ခါ အဖြေရခက်သွားသူက မိုးနှောင်း။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြန်ဖြေရမည် မှန်းမသိ။ ပြီးတော့မှ ဖျတ်ခနဲ အကြံရသွားပြီး...

“ဪ. . . ဟို. . . ယတြာချော့ဟိုပါကွာ၊ အဲဒါ ဒီနေ့ စင်္ကာပူကို ထွက်မယ့် Fligh နဲ့ လူကြုံရှာပြီး ပို့ဖြစ်အောင် ပို့လိုက်စမ်းပါ”

ထူးကျော်က တအံ့တသြဖြ စံသွားပြီး . . .

“ဟင်. . . အရင်တုန်းကတော့ မင်း ဗေဒင်တွေယတြာတွေ ဝါသနာမပါပါဘူး၊ ခုမှ ပြုန်းစားကြီးနော်၊ ငါတော့ အံ့သြတယ်ကွာ၊ စင်္ကာပူမှာ ဘယ်ဗေဒင်ဆရာနဲ့ သွားဆုံနေရတာတုန်း”

မိုးနှောင်းက အနားတွင်ရှိသော ကသစ်ဖြူဘက်သို့ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ရင်း . . .

“သင်ပန်းရှာခိုင်းတဲ့ ဗေဒင်ဆရာက ဂျစ်ပစီမကြီးပါကွာ၊ တကယ့်ကို ဂျစ်ပစီပါ”

ကသစ်ဖြူက ဖုန်းပြောနေသော မိုးနှောင်းကို မျက်စောင်းတစ်ချက် လှမ်းထိုးပြီး အံ့ကြိတ်ပြ၏။

မိုးနှောင်းက မသိချင်ယောင်ဆောင်လျက်. . .

“ဒါပဲနော် သူငယ်ချင်း၊ ရအောင် ရှာပေးစမ်းပါကွာ၊ ဆယ့်နှစ်ရာသီလုံးလုံး ပန်းပျိုးပြီးရောင်းတဲ့ သင်ခြံတွေတော့ ရန်ကုန်မှာ ရှိမှာပါ”

တစ်ဖက်မှ ဘာကိုမှ မသိရှာသော ထူးကျော်ကတော့ မျက်ခုံးမွှေးတွေ တွန့်လိမ်ကာ အသည်းအသန်စဉ်းစားပေးရင်း .

“အင်း. . . ရှိမှာပါကွာ၊ ဘွဲ့ယူတာတို့၊ မင်္ဂလာဆောင်တို့ အခမ်းအနားတွေ ဘာတွေကျရင် ရာသီချိန်မဟုတ်ဘဲနဲ့တောင် သင်ပန်းတွေ ပန်နေကြတာပဲ၊ လူကြုံအတွက်ကတော့ မပူနဲ့၊ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတွေရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဒီနေ့ လာဖို့ရှိတယ်၊ ကိုသက်ထွေးတဲ့ Admiralty က ငါ့ညီတွေ အတွက်တောင် ပစ္စည်းတွေ သွားပေးရဦးမယ်၊ သူ့ကို မင်း ဖုန်းနံပါတ် ပေးထားလိုက်မယ်လေ၊ သူ ချန်ဂီလေဆိပ်ရောက်တာနဲ့ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားလိမ့်မယ်”

“အိုကေကွာ. . . ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်း”

မိုးနှောင်း ၏ရင်ထဲမှ အပူလုံးကြီးတစ်ခု လျောခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။

စောစောက သူနှင့် မနီးမဝေးမှာထိုင်ပြီး စာဖတ်နေသော ကသစ်ဖြူဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမ မရှိတော့။

ဂျင်ပစီမ ဘယ်လစ်သွားပြီလဲမသိ။

ရန်ကုန်မှလာသော လေယာဉ်ဆိုက်မည့် အချိန်လောက်ကို မှန်းကာ မိုးနှောင်းတစ်ယောက် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက် နာရီကိုကြည့်လိုက်နှင့် ဂဏှာမငြိမ် ဖြစ်နေ၏။

လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်ကို တစ်စထက်တစ်စ ကျော်လွန်၍သာလာသည်။ ဖုန်းသံက မမြည်သေး။ မိုးနှောင်း စိတ်ပူစပြုလာ၏။ ကိုသက်ထွေးဆိုတဲ့လူပဲ ဒီနေ့ မလာဖြစ်တော့တာလား။ ဒါမှမဟုတ် လေဆိပ်မှာ ကို့ယိုကားယား တစ်ခုခုလုပ်လို့ပဲ Immigration က ပေးမဝင်လို့လား။

ကုန်ကုန်ပြောရရင် လေယာဉ်ပျံတက်ကြိတ်လို့များ သေနေပြီလား။

စိတ်ပူရာက ကြာတော့ စိတ်တိုသည့်အဆင့်သို့ပင် ကူးပြောင်းလာသည်။

“ဟူး”

သူတစ်ယောက်တည်း ဧည့်ခန်းထဲမှ ထလိုက် ထိုင်လိုက်နှင့် ဘယ်လိုနေရမှန်းမသိ ဖြစ်နေသည်။ နာရီကို ကြည့်လိုက်တော့ လေယာဉ် ဆိုက်ပြီးတာ နှစ်နာရီကျော်နေလေပြီ။

‘ခစ်’ခနဲ ရယ်သံတစ်ချက်ကြားလို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟို မရဏဖွါးလေးက ဧည့်ခန်းထဲကိုလာချောင်းပြီး သူ ယောက်ယက်ခတ်နေသည်ကို မြင်ရသ

ဖြင့် အူမြူးကာ ပြန်လစ်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

ထိုစဉ် . . .

“တီ... တီ... တီ”

လက်ကိုင်ဖုန်း မြည်လာသဖြင့် သူ အားရဝမ်းသာ ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး . .

“Hello အမိန့်ရှိပါ၊ ကျွန်တော် မိုးနှောင်းပါ”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းဆက်သူက

“ကို. . . ကို. . . ကို. . . မိုးနှောင်း. . . ကျွန်. . . ကျွန်. . . ကျွန်. . . ကျွန်တော်
သ...သ...ဇင်...”

“ခင်ဗျာ၊ သန့်စင် ဟုတ်လား၊ ဘယ်က ကိုသန့်စင်လဲ မသိဘူး၊ စိတ်မရှိနဲ့
နော်၊ ကျွန်တော် မသိလို့ပါ”

“ မ ...မ ...မ ... မဟုတ်ဘူး၊ သ. . . သ...သ...သဇင်ပန်း. . . ’

သဇင်ပန်းဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်ရုံဖြင့် မိုးနှောင်း ထခုန် မိမတတ်
ဝမ်းသာသွား၏။ ထို့ကြောင့် အလောတကြီးဖြင့် . .

“ဟုတ်ကဲ့. . . သဇင်ပန်း ယူလာပေးတာလား၊ ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ထူးကျော်
လူကြုံပါးလိုက်တဲ့ ကိုသက်ထွေး ထင်တယ်၊ ကျွန်တော် အခု ချန်ဂီလေဆိပ်ကို
လာယူရမှာလားဟင်”

"မ ... မ ... မမဟုတ်ဘူး. . . ဗျာ၊ ကျွန်. . . ကျွန်. . . တော်..... က
. ကလီမင်တီမှာ ရောက်. . . ရောက်. . . ရောက်နေပြီ၊ သ. . . သ... . သဇင်ပန်း
ကိစ္စကို ကျွန်. . . ကျွန်. . . ကျွန်တော်. . . . အရှည်ကြီး. . . ရှင်း. . . ရှင်း. . . ရှင်း
ပြ..."

ဟာ . . . သွားပြီဟု စိတ်ထဲက ရေရွတ်လိုက်၏။ ဒီလူ စကား ထစ်နေပုံမျိုး
နှင့် အရှည်ကြီး ရှင်းပြရဦးမည်ဆိုပါက မနက်ဖြန် ရောက်သည်အထိ
ဇာတ်ရည်လည်တော့မှာ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် မိုးနှောင်းက . . .

“နေ. . . နေပါ။ မရှင်းပြပါနဲ့တော့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားဆီကို အခုပဲ လာခဲ့မယ်၊ ခင်ဗျားရောက်နေတဲ့ Clementi က လိပ်စာကိုပဲ ပေးပါတော့ဗျာ”

နောက်ဆုံး တစ်ဖက်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ရွတ်ပြသော လိပ်စာကို မိုးနှောင်းတစ်ယောက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် လိုက်ရေးပြီး ကူးမှတ်ရသည်။

လိပ်စာရွတ်ပြသည်ကိုက တော်တော်ကြာ၏။

တောက်. . . ထူးကျော်ရာ ဘယ်လိုလူနဲ့မှ ပစ္စည်းလူကြုံ ပါးလိုက်ရတာလဲ ကွာ. . . ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်ပြီး မေတ္တာပို့မိ၏။

အစကတည်းက ဒီလူနာမည် ‘သက်ထွေး’ ဆိုတာ ကြားရရချင်းမှာကို နာမည်က ကိုယ့်ကားယား နာမည်ပဲဟု စိတ်က တွေးမိသေးသည်။

အခုတော့ . . .

သူနေသော Dover နှင့် Clementi က သိပ်မဝေးသဖြင့် တော်သေးသည်။ ထိုသူတည်းသော တိုက်ခန်းကို ရောက်တော့ . . .

“ကို. . . ကို. . . ကို. . . ကိုမိုးနှောင်းလား”

အသားညိုညို၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ဆံပင်ထောင်ထောင်နှင့် ဆပ်ကပ်လူရွှင်တော်ရုပ် ပေါက်နေသော ငနဲတစ်ယောက်က ဆီးပြီးမေးသည်။ မိုးနှောင်းက . . .

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကိုသက်ထွေးထင်ပါရဲ့၊ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် သင်္ဃာတန်းက အခု ပါလာပြီလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ဘယ်လိုစီစဉ်”

“စ. . . စ. . . စာဏကျန. . . နီတိထဲမှာပါတဲ့. . . ကြံ. . . ကြံ. . . ကြံစည်တိုင်းလည်း. . . မ. . . မ . . . ဖြစ်. . .

“ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ကိုသက်ထွေးရယ် စာဏကျ နီတိတစ်အုပ်လုံးကိုတော့ မရွတ်ပြပါနဲ့နော်၊ ဟို. . . ဟို. . . ကျွန်တော့် သင်္ဃာတန်းလေး ဘယ်လို.....

သက်ထွေးဆိုသည့်ငနဲက “အဟမ်း...” ဟု ချောင်းဟန်သံပြုလိုက်ပြီး .

“ကျေ... ကျေ... ကျောက်သင်္ဘော ဆ ... ဆ ... ဆရာတော်ကြီး... ဟ...
. ဟ... ဟောကြားမိန့်မြွက်ခဲ့... ခဲ့... ခဲ့သလို ..လု..လု..လု... လုပ်သမျှဟာ...
ဒ ... ဒ ... ဒ.... ဒုက္ခတွေ ဖြ. . . ဖြ. . . ဖြစ်နေပါလား. . . လို့.
နှလုံးသွင်းပြီးတော့... ဆ... ဆ... ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင်...

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ”

မိုးနှောင်းက အားငယ်စွာ ပြီးညူလိုက်မိ၏။ နဂိုကတည်းကမှ စကားက လို
ရာရောက်ဘို့ တော်တော်ကြာအောင် အချိန်ယူနေသည့် အထဲ နိဒါန်းအပျိုးမှာ
နီတိတွေ တရားတော်တွေကိုပါ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနား အစချီချင်
နေသေး၏။

ထိုစဉ်. . . အဲဒီတိုက်ခန်းမှာနေသော သက်ထွေး၏ စင်္ကာပူအိမ်ခံ မြန်မာ
လူရွယ်တစ်ယောက်က မိုးနှောင်း၏ဒုက္ခကို မကြည့်ရက်တော့သောကြောင့် ကြား
ဝင်ပြီး ...

“ဒီလိုဗျာ. . . ကျွန်တော်တို့ကို သူ ရောက်ရောက်ချင်း ပြောပြတဲ့ပုံအရဆိုရင်
တော့ ခင်ဗျားမှာလိုက်တဲ့သင်္ဃန်းကို ကြေသွားမှာစိုးလို့ သူက Hand Carry နဲ့ပဲ
သယ်လာတာတဲ့၊ ချန်ဂီလေဆိပ်က အထွက်မှာ ထုတ်ကြည့်လိုက်တော့တောင်
အကောင်းအတိုင်းပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒါ လေဆိပ်ကအထွက် ကားငှားပြီး
ကားပေါ်တက်မလို့ ပါတဲ့ပစ္စည်းတွေကို စစ်ကြည့်လိုက်တော့ သင်္ဃန်းထည့်လာ
တဲ့ စက္ကူအိတ် မရှိတော့ဘူးတဲ့ဗျာ၊ အင်း... ကျွန်တော့်အထင်ပြောရရင် လေဆိပ်
အပေါက်ဝနဲ့ Taxi Stand ကြားထဲက တစ်နေရာရာမှာ ကျပျောက်ခဲ့တယ်ထင်ပါ
ရဲ့”

“ ဟ ဟ ... ဟ ... ဟုတ်ယ် ... အ ... အ.... အ... အဲဒီအတိုင်းပဲ”

သက်ထွေးဆိုသူက (သူ့အတိုင်းအတာနှင့်သူ) သွက်လက်စွာ ဝင်ပြီး
ထောက်ခံ၏။ မိုးနှောင်းက ...

“ဒါနဲ့များ ကိုသက်ထွေးရယ်၊ လေဆိပ်က ထွက်ထွက်ချင်း အကျိုးအကြောင်းကို ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်း လာ ရှာမှာပေါ့ဗျာ၊ အခုတော့... ”

“ ဆ ... ဆ... ဆက်မလို့ပဲ၊ ကျ ... ကျ ... ကျွန်တော်က စ ... စ... စကားထစ်တော့ ... ကို ... ကို ... ကိုယ့်ဖုန်းနဲ့ကိုယ် ...ဆ ... ဆ ... ဆက်ရင် ... ဖ ဖ... ဖုန်းခအရမ်း ... ကုန် ... ကုန်မှာစိုးလို့ ... ဒ ... ဒ ... ဒီရောက်မှ ... သူ ... သူ ... သူများဖုန်းနဲ့ ... ဆ ... ဆ ...ဆက်ရတာ “

အမျှော်အမြင်ကြီးပါပေတယ် ကိုသက်ထွေးရယ်ဟုသာ ဂါရဝ ပြုလိုက်ချင် တော့သည်။ မိုးနှောင်း လက်ပတ်နာရီကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၏။

ရလိုရငြားသဘောထားပြီး ချန်ဂီလေဆိပ်ကို ပြေးမှဖြစ်တော့မည်။

မိုးနှောင်းက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ရင်း ...

“ဪ ... ဒါနဲ့ ကိုသက်ထွေး၊ ခင်ဗျားနာမည်ကို ‘သက်ထွေး’ လို့ ဘာဖြစ် လို့ ခင်ဗျားအမေက မှည့်ခဲ့တာလဲ။ ဧကန္တ ခင်ဗျားငယ်ငယ်တုန်းက အိပ်ယာထဲမှာ ခဏခဏ ဆီးသွားလို့နဲ့တူတယ်”

“မ ... မ ... မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒ ... ဒ ... ဒါက ... ဒီ ... ဒီ ... ဒီလိုရှိပါ တယ်၊ ကျွန်တော် ... ရှင်း ... ရှင်း ... ရှင်းပြ”

“ကျွန်တော် သွားလိုက်ပါဦးမယ် ... တဲ့တာ”

ထိုင်နဲ့သားက အရမ်းကို ရှင်းပြနေချင်ဆဲ အခိုက်အတန့်ကို တမင်ရွေးပြီး နှုတ်ဆက်ကာ လစ်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဒင်းဖါသာဒင်း ပါးစပ်တပြင်ပြင် တို့လို့တန်းလန်းနှင့် ဆန့်တင့်ငုံ့ဖြစ်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ပေတော့ဟု မိုးနှောင်း တွေးလိုက်၏။

ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့လို့သာ လေဆိပ်ကို ဇွတ်အတင်းရောက်အောင် လာမိသည်။ တကယ်တမ်း ရောက်လာတော့လည်း ဘယ်နေရာမှာသွားပြီး ဘယ်လိုရှာရမည်မှန်းမသိ။

လေဆိပ်က အကျယ်ကြီး။ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း အရှုပ်ရှုပ် အထွေးထွေး။ သဇင်ပန်း ကျပျောက်ခဲ့သည့် နေရာကိုလည်း အတိအကျသိတာ မဟုတ်။

တကယ်တမ်း အတိအကျသိသည်ပဲထားဦး။ ဒီလောက်အချိန် အတောအတွင်းမှာ သန့်ရှင်းရေးသမား တယောက်ယောက်က တွေ့သွားနှင့်ပြီး လော်ပြီ။

စင်္ကာပူလို အမှိုက်သိမ်း စည်းကမ်းကြီးသည့် တိုင်းပြည်မှာ အခုလောက်ဆို သဇင်ပန်း အထုပ်ကလေးသည် အမှိုက်ပုံးထဲ ရောက်နေလောက်ပြီဟု သူတွေ မိ၏။

ငါ ... ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။

အမှိုက်ပုံးတွေထဲ လိုက်ရှာရမလား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်။ ကြာကြာတွေလေ ကိုယ်လုပ်နေသော အချိုးသည် ရူးကြောင်ကြောင်နိုင်မှန်း သိသာလာလေလေ ဖြစ်နေ၏။

ခရီးသည်တွေ တက္ကစီငှားသောနေရာတစ်ဝိုက်မှာ မိုးနှောင်း အမိပ္ပါယ်ကင်းစွာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်နေမိ၏။

ကြာလာတော့ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် လူတွေ၏ မျက်နှာကိုသာ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ငေးကြည့်နေဖြစ်တော့သည်။ နောက်တော့ စိတ်ကူးပြောင်းကာ အမျိုးသမီး ခရီးသည်တွေ၏ဦးခေါင်းကို လိုက်ကြည့်ပြန်၏။

တစ်ယောက်ယောက်များ သဇင်ပန်း ပန်လာလေမလားဟူသော စိတ်ကူးနှင့်ဖြစ်သည်။

ဖြတ်သန်းသွားသမျှ အမျိုးသမီးတွေ၏ဦးခေါင်းကို မိုးနှောင်းက ပြူးတူးပြတ် လိုက်ကြည့်လွန်းသဖြင့် တစ်ချို့ အမျိုးသမီးတွေက စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်ပြီး သူတို့ခေါင်းကိုသူတို့ ပြန်ပြန် စမ်းကြည့်သွားကြသည်။ ဒီတော့မှ မိုးနှောင်း လည်း...

“အင်း .. ငါ့လုပ်ပုံက နည်းနည်းတော့ လွန်နေပြီထင်တယ်၊ ကြာရင် ရဲကပါ မသင်္ကာ ဖြစ်တော့မယ်”

ဟု တွေးပြီး တိုင်တစ်တိုင်အနားသွားကာ ကပ်ပြီးမှီနေလိုက်၏။

သူ့စိတ်ကတော့ အိမ်ပြန်ရောက်၍ ဟိုမရဏဖွား ကောင်မလေးနှင့်တွေ့လျှင် ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲဆိုသည်ကို စဉ်းစားရင်း ဦးနှောက်ခြောက်နေ၏။

ဘယ်လောက်ထိကြာအောင် ရပ်ပြီး စဉ်းစားမိနေသည်မသိ။ သူ့ခြေသလုံး တွေပါ တောင့်လာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သန့်ရှင်းရေးဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သူ့အနီးသို့ကပ်လာပြီး ..

"Please Mr. Off my way

ဟုဆိုကာ ဘေးသို့ဖယ်ပေးဘို့ ပြောရင်း မိုးနှောင်း၏ နောက်ဘက်သို့လည်း လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် ပြသည်။

ဒီတော့မှ မိုးနှောင်းလည်း သူ့နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်မိ၏။

“ဪ .. ဟုတ်သားပဲ၊ ငါက အမှိုက်ပုံးကိုကွယ်ပြီး ရပ်နေမိတာကိုး”

ဟု တွေးရင်း ဘေးသို့ နေရာရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား က သူ့ လက်ထဲမှစ ကြူအိတ်သေး သေးလေးတစ်အိတ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲသို့ထည့် ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။ မိုးနှောင်း၏အကြည့်က သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း၏ လက်ထဲမှ စကြူအိတ်ကလေးဆီသို့ ရောက်သွားသည်။

စကြူအိတ်ကလေးက လူတကာ အနင်းခံထားရသောကြောင့် ပေါက်ပြဲ ကြေမွနေ၏။

အပေါက်အပြဲကြားထဲက ငေါက်တောက်ကလေးပြုထွက်နေသည့်အရာ
ကတော့ နွမ်းကြေနေသည့် သဇင်ပန်းခိုင်ကလေး။

"ဟာ..."

မိုးနှောင်း ထခုန်မိမတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် အမှိုက်ပစ်
တော့မည့်ဆဲဆဲ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းကို . . .

"Halt Please

ဟု အော်ဟစ်လိုက်မိ၏။ ပြီးတော့ ကမ္ဘာ့ထိုးဖြင့်

"Please ... Please Leave it with me"

ကျွန်တော့်ကို အဲဒီစက္ကူအိတ်ကလေးပေးပါဗျာ. . တောင်းလိုက်သည်။

သို့သော် သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားက မူမမှန်သလို ဖြစ်နေသော မိုးနှောင်း
ကို သံသယဝင်သလို ကြည့်လိုက်ပြီး . .

Why? I've to litter this bag into the trash can. It's my duty, you
know La"

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ငါ အမှိုက်ပစ်မလို့ဥစ္စာကို ... ဟု မကျေမချမ်းဟန်ဖြင့် ပြန်
မေးသည်။ စင်္ကာပူ အင်္ဂလိပ်စကားဖြစ်သောကြောင့် 'လား (La)' သံကလည်း မ
ပျောက်။

မိုးနှောင်းက ပျာပျာသလဲဖြင့်

"Yes, I know...I know I'll take care of it. May I do it for you.

Because I've never trashed any rubbish into a trash thru out my
life. It's my dying wish...Please...Please..."

"အဲဒီအမှိုက်ကို ကျွန်တော်ပဲ ပစ်ပေးပါရစေခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လေ ဘဝမှာ
တစ်ခါမှ အမှိုက်မပစ်ဘူးဘူးခင်ဗျာ၊ အမှိုက်ပစ်ကြည့်ချင်လွန်းလို့ သေလုမျောပါးကို
ဖြစ်နေလို့ပါဗျာ"

ဟု ပြောမိပြောရာ စွတ်ပြီးခဲ့လိုက်သည်။ သူ့စကားကို နားလည်လား မလည်လားတော့ မသိ။ ဒါမှမဟုတ် ကိစ္စအေးလျှင်ပြီးရောလို့များ သဘောထားသွားသလား မပြောတတ်။ သူ့လက်ထဲသို့ စက္ကူအိတ်ကို ထိုးထည့်ပေးခဲ့ပြီး သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမားက ထွက်သွား၏။ ဒါတောင်မှ ဝေးဝေးထွက်မသွား။ မလှမ်းမကမ်းမှနေပြီး မိုးနှောင်းကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ်နေသည်။

မိုးနှောင်းကလည်း ဒါကိုရိပ်မိသောကြောင့် အထုပ်ကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်တော့မယောင် ယောင်လိုက်လို့၊ မသိမသာ လက်ကိုပြန်ရုပ်လိုက်နှင့် သုံးလေးငါးခါ ချီတုံချတုံ လုပ်နေသည်။ သန့်ရှင်းရေးအလုပ်သမား လစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် မိုးနှောင်း တက္ကစီရှိရာဆီသို့ ပြေးလေတော့သည်။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၈)

ဧည့်ခန်းထဲသို့ မိုးနှောင်း အသာအယာ ခြေကိုဖေါ့ပြီး ဝင်လိုက်သည်။ ဆက်တီပေါ်မှာ ကွေးကွေးကလေးထိုင်နေသော ကသစ်ဖြူကို မြင်ရ၏။

ကသစ်ဖြူကတော့ သူဝင်လာသည်ကို သိပုံမရ။ သူမ၏အာရုံ သူမလက်ထဲမှာ လှည့်ကစားနေသော ရောင်စုံပဟေဠိ ကုဗတုံးကလေးဆီမှာသာ စူးစိုက်ထားပုံရ၏။

သူမ၏လက်အစုံ လှုပ်ရှားမှုက လျင်မြန်သွက်လက်လှသည်။ ကုဗတုံးထဲမှ အရောင်ကွက်တန်းတွေကို ဘေးဘယ်ညာကို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်၊ အထက်အောက် တည့်အောင် ပြန်လှည့်လိုက်နှင့် မြန်ဆန် အချိုးကျလွန်းလှသည်။

သူမ၏ စိတ်အဆုံးအဖြတ်နှင့် လက်လှုပ်ရှားမှုက တစ်ထပ်တည်း တစ်သားတည်း တညီတညာတည်း ပြိုင်တူ တဖျတ်ဖျတ်နှင့် ပဟေဠိကို ဖြေရှင်းနေကြ၏။ သူမတွက်ဆမှုတွေကလည်း စက္ကန့်ပိုင်း စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် တိကျလွန်းနေသည်။

မျက်စိတစ်မှိုက်အတွင်းမှာပင် ကုဗတုံးကလေး၏ မျက်နှာပြင်တိုင်းသည် အရောင်ကွက်တွေ ရောယှက်မနေတော့။ သူ့အရောင်နှင့်သူ သီးသန့်ကွဲကာ တစ်ပြေးညီတည်း ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

သူမက ကုဗတုံးကလေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း ပဟေဠိတစ်ပုဒ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖြေဆိုလိုက်နိုင်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို ပြုံးလိုက်သည်။

အဲသည်အပြုံးကတော့ ကြာပန်းပွင့် ဖြူဖြူကလေးနှင့် တူ၏။ မိုးနှောင်းက သူမအနီးသို့သွားကာ ဆိုဖာဘေးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး သူမ၏ မျက်စိရှေ့သို့ သဇင်ပန်းကလေးကို ထိုးပေးလိုက်၏။

“ဟောဒီမှာ မင်းလိုချင်တဲ့သင်္ဃန်းပန်း၊ ငါ ရအောင်ရှာလာခဲ့ပြီ”

“ဟင်...”

သူမက ‘ဟင်’ ဟုသာ ရေရွတ်ပြီး မိုးနှောင်းကိုတစ်လှည့်၊ သူ့လက်ဖဝါးပေါ် တင်ထားသော သင်္ဃန်းပန်းကို တစ်လှည့်ကြည့်ကာ...

“ရှင့်သင်္ဃန်းကလည်း ကြေမွနေတာပဲ”

ပြောမည်ဆိုလျှင်လည်းပြောချင်စရာ။ သင်္ဃန်းဟု နာမည် တပ်ရုံမျှသာရှိ တော့သည်။ ဥကလည်း လူတွေ တက်နင်းထားသောကြောင့် စိမ့်ညက်ညက်ကြ နေပြီး ပန်းခိုင်မှာ ပန်းပွင့်တွေလည်း မရှိသလောက် ပြုတ်ထွက်နေကြပြီ။

သို့သော် မိုးနှောင်းကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ပင်

“မင်း... မှာတုန်းက အကောင်းအတိုင်း ဖြစ်ရမယ်လို့မှ မပါတာ၊ ကိုယ့် တာဝန်က မင်းလိုချင်တာကို အချိန်မီရအောင် ယူလာဖို့ပဲလေ”

ကောင်စုတ်မလေး နည်းနည်းတော့ ငိုသွား၏။ ပြီးတော့မှ ခေါင်းကို မ ညိတ်ချင်ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်လိုက်ပြီး

“အင်း... ထားပါတော့လေ၊ ကျွန်မဘက်က စေ့စေ့စပ်စပ် မှာလိုက်ဖို့ နည်း နည်း သတိလစ်သွားတယ်၊ ဒီတော့ ဒီတစ်ပွဲမှာ ရှင် နိုင်လိုက်တယ်လို့ပဲ သတ်မှတ် လိုက်ရတော့မှာပေါ့”

မိုးနှောင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့

“ကိုယ်က အနိုင်ယူချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းကို စိတ်ချမ်းသာ စေချင်တာ ပါ”

“ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာသွားတော့ကော ရှင့်အတွက် ဘာအကျိုး အမြတ်ရှိ လာမှာမို့လို့လဲ”

ကသစ်ဖြူ၏စကားကြောင့် မိုးနှောင်းက သူမကို စိတ်ထဲမှနေပြီး ‘အမိုက် အမဲမလေး’ ဟုခေါ်ကာ စိတ်ကူးဖြင့်ပင် သူမခေါင်းကို သုံးချက်လောက် ခေါက်

လိုက်၏။

ပြီးတော့ . . .

“မင်းမှားနေပြီ ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ့်ဘက်က ရယူလိုက်မှ အကျိုးအမြတ်လို့ ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနှလုံးအိမ်ထဲမှာ အလင်းရောင်လေး တောက်ပလာဘို့ ငါက မီးစာ ဖြစ် ပေးရမယ် ဆိုရင်လည်း လောင်ကျွမ်းခံရဲတယ်၊ အဲဒီ ကျေနပ်မှုဟာ ငါလိုလိုက်တဲ့ အရာပေါ့။

ကဲ. . . ဘယ်လိုလဲ. . . ငါ့ကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ နှုတ်မ ဆက်ချင်ဘူးလား”

မောဟိုက် နှမ်းလျသွားသော မိုးနှောင်း၏ စကားအဆုံးတွင် ကသစ်ဖြူ ကတော့ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

သူမ၏ မျက်လုံးအစုံက ဘာမှမရှိသော လေဟာပြင်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ငေးမောနေသလိုမျိုး။

အတန်ကြာမှ သူမက ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“အင်း. . . စဉ်း. . . စား.ရော... ပါ...ပဲ”

သင်တို့ကော တောရိုင်းတိရိစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကို လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးဖူး ကြပါသလား. . . ။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၉)

မနက်စောစော သူမ၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ ဝင်းဝါသော သနပ်ခါးစိုစိုကို တွေ့ရတော့ နံနက်ခင်းတစ်ခုလုံး အဝါရောင်သန်းသွားသည် ဟု ခံစားရ၏။

သနပ်ခါးရနံ့ကိုပင် မြန်မာပိတောက်ပန်းရနံ့လိုလို ထင်ယောင်ထင်မှား စိတ်ကူးယဉ်ချင်လာ၏။ (မြန်မာပြည်အား သတိရသည့် သူ့စိတ်ကို မိုးနှောင်းက “သနပ်ခါးရောင်အလွမ်း” ဟု သူ့ဖါသာ နာမည်ပေးထားသည်) ကသစ်ဖြူကတော့ မိုးနှောင်း ဝယ်ပေးထားသည့် သနပ်ခါးဗူးကလေးကို လက်ထဲမှာ လှည့်ပတ် ဆော့ ကစားနေသည်။ မိုးနှောင်းက..

“သနပ်ခါးဝါဝါလေး လိမ်းလိုက်တော့ မင်းဟာ ပိတောက်ပင်လေးတစ်ပင် ဖြစ်သွားသလိုပဲ”

ကသစ်ဖြူက သူမ၏လက်ထဲမှ သနပ်ခါးဗူးကို စားပွဲပေါ်သို့ ဒေါက်ကနဲ ပစ် ချလိုက်ရင်း...

“တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်မက ဒီလို ရယ်ဒီမိတ်ဗူးတွေ လိမ်းချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ သနပ်ခါးတုံးကို စိမ်ပြေနေပြေ ပျစ်နှစ်နေအောင် သွေးပြီး လိမ်းချင်တာ၊ ကျောက်ပျဉ်ပေါ်မှာ သွေးလိုက်လို့ ထွက်လာတဲ့ရနံ့ကမှ သနပ်ခါးနံ့အစစ်...”

မိုးနှောင်းက ပုခုံးကိုတွန့် လိုက်ပြီး ...

“မင်းလိမ်းချင်ရင် မမယုဆီမှာတော့ ရှိမလားမသိဘူး”

“ကျွန်မ မေးကြည့်ပြီးပြီး၊ မမယုက သူ့မှ လက်ဆောင်ရထားတဲ့ သနပ်ခါး တုံးတော့ ရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သွေးစရာ ကျောက်ပျဉ်မရှိလို့ သူတောင် မလိမ်းဖြစ်ဘူး တဲ့”

အဲသည့်စကားမှာတင် မိုးနှောင်းက သူ့ဆီရောက်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ဖျတ်ခနဲ ကြုံမြင်လိုက်ပြီး ကမန်းကတန်း လမ်းကြောင်းလွဲဘို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

“အဲဒါဆိုလည်း ထားလိုက်ပါကွာ၊ ကျောက်ပျဉ်မှာ သွေးနေရတာက တကူးတက အချိန်ကုန်ပါတယ်၊ ဒီခေတ်ကြီးက အချိန်ကုန် သက်သာအောင် ရယ် ဒီမိတ်တွေ သုံးရတဲ့ခေတ်ကွ၊ ရယ်ဒီမိတ် သနပ်ခါးဗူးပဲ သုံးပါကွာ၊ ဪ... ဒါနဲ့ ဒီ နေ့ မင်း ဘာစားချင်လဲ၊ နေ့လည်စာကို ဘာစီစဉ်လိုက်ရမလဲ”

ကသစ်ဖြူကလည်း လှစ်နေအောင်ပါးသည်။ မိုးနှောင်းလွဲသော စကား လမ်းကြောင်းနောက်ကို မလိုက်၊ တမင်ပင် မျက်နှာကို တည်ထားပြီး...

“နေ့လည်စာကို ကျွန်မ မစဉ်းစားသေးဘူး၊ ကျွန်မ အခုစဉ်းစားနေတာ သနပ်ခါးသွေးဘို့ ကျောက်ပျဉ်အကြောင်းပဲ”

“စင်္ကာပူကို ဇော်ဂျီဝိဇ္ဇာတစ်ပါးပါး ကြွလာမှပဲ သွားတောင်း ကြည့်ကြတာ ပေါ့၊ သူတို့ဆီမှာဆို ဆေးကြိတ်တဲ့ ကျောက်ပျဉ်ရှိမှာပဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပသီတွေနေတဲ့ မဟာမြိုင်တောဆိုလား၊ ရှမ်းဘဲလားဆိုလား၊ အဲဒီကို ဗီဇာ လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ဝိဇ္ဇာရှစ်သောင်းဆရာပေါင်းလို့ အဆိုရှိတော့ ဝိဇ္ဇာတစ်ပါးမှာ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်နှုန်းနဲ့ ဟာ ကျောက်ပျဉ်ပေါင်း အချပ်ရှစ်သောင်းလောက် ရှိ မှာနော်၊ ရှမ်းဘဲလားမှာ ကျောက်ပျဉ်သွားရောင်းစားရင် သူဌေးဖြစ်မှာကွ”

မိုးနှောင်းက ရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တောပြောတောင်ပြောတွေ လျှောက် ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ကသစ်ဖြူဘက်သို့ တစေ့တစောင်း အကဲခတ် လိုက်၏။

ကသစ်ဖြူက သူ့ရွတ်နောက်နောက် ပြောသည့်စကားကို ရယ်ဘို့ဝေးစွ။ ပြုံး ပင်ပြုံးဖေါ်မရ။

သူမက လေသံအေးအေးဖြင့်ပင် . . .

“ကျွန်မအတွက်တော့ ရှင်ဟာ လိုချင်တာ ‘တ’ လို့ရတဲ့ ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီတစ်ပါးပဲ မဟုတ်လား၊ ကဲ... . ကျွန်မလိုချင်တဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကို ရအောင်ရှာပေးပေတော့”

သွားပြီ။ နောက်ဆုံးတော့ “ငါ့ကို ခိုင်းဘို့” ဆိုသည့် ဆိပ်ကမ်းမှာပဲ ဆိုက်ကပ်
တော့သည်။

ခဏမျှကြာအောင် မိုးနှောင်း ငြိမ်ငြိမ်ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေ၏။ ပြီးတော့
မှ .

“အေးလေ. . . ကိုယ့်ကတိအတိုင်း မင်းလိုချင်တာကို ရအောင် ရှာပေးရ
တော့မှာပေါ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုးနှောင်းက ဧည့်ခန်းထဲမှ လှည့်ထွက်မည့်ဟန် ပြင်
သည်။ အပေါက်ဝရောက်တော့မှ ဆတ်ခနဲလည်ပြန်လှည့်ပြီး. . .

“ဪ. . . ဒါနဲ့ စောစောတုန်းက မင်း သနပ်ခါးလိမ်းထားတာ ပိတောက်
ပန်းတွေပွင့်နေတာနဲ့ တူတယ်ဆိုတဲ့စကားလေ၊ အဲဒါ ကိုယ်မှားပြီးပြောမိတာ၊
တကယ်တမ်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်တော့ အမွှေးစုတ်ဖွါး ခွေးကလေးကို
ရွံ့လူးထားတာနဲ့ တူနေတာကွ...သိလား’

ကွန်ပျူတာ ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် G-talk box ပေါ်နေ၏။ မိုးနှောင်းက call
ကို နှိပ်လိုက်သည်။

သူ့အဖို့ ကိုးကွယ်အားထားစရာဟူ၍ ရန်ကုန်မှ သူငယ်ချင်း ထူးကျော်
သာလျှင် ရှိတော့သည်။ G-talk box ထဲတွင် ထူးကျော်ဘက်မှ နှုတ်ဆက်လိုက်
သောစာတန်း ပေါ်လာ၏။

“Hello”

မိုးနှောင်းက Headphone မှ မိုက်ကရိုဖုန်းဖြင့် .

“ထူးကျော်ရေ. . . ငါ့အတွက် အရေးကြီးတဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုလောက် ရှာပေးပါဦးကွာ၊ မင်းကို အကူအညီတောင်းရတာ အားတော့ နာတယ်”

“ဟာ. . . ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲကွာ၊ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း ပဲဥစ္စာ၊ ကဲ. . . ပြော. . . ငါ ဘာဝယ်ပြီး ပို့ပေးရမလဲ”

မိုးနှောင်းက ပါးစပ်မှပြောထွက်ရဲအောင် နည်းနည်းအချိန်ယူ လိုက်ပြီးမှ . . .

“သနပ်ခါးသွေးတဲ့ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်လောက် ဝယ်ပို့လိုက်ပါကွာ”

“ဘာ... “

တစ်ဖက်မှ ထူးကျော်က အံ့ဩသွားပြီး

“သူငယ်ချင်း. . . မိုးနှောင်း၊ မင်း. . . မင်း. . . စင်္ကာပူမှာ ဘာ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲဟင်၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း “သဇင်ပန်း’ မှာတယ်၊ အခုကျတော့လည်း သနပ်ခါးလိမ်းဖို့ ‘ကျောက်ပျဉ်’ တဲ့။ စိတ်. . . စိတ်ကို ခိုင်ခိုင်ထားပါသူငယ်ချင်းရာ၊ တို့ယောက်ျားဘဝဟာ မြင့်မြတ်ပါတယ် ကွာ. . . နော်. . . နော်...”

မိုးနှောင်းက . . .

“ဟာ... ဟေ့ကောင်. . . မင်း. . . ငါ့ကို ဘာတွေ တလွဲထင်နေရတာလဲ၊ ငါ့ကို မိန်းမလျာစိတ် ပေါက်သွားပြီထင်နေပြီလား၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“ဟင်. . . မဟုတ်ဘူးလား”

မိုးနှောင်းက

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ မှာနေရသလဲဆိုတာ ငါ နောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ကျောက်ပျဉ်တစ်ချပ်သာ အမြန်ဆုံး ဝယ်ပို့လိုက်စမ်းပါ”

တစ်ဖက်မှ ထူးကျော်က . . .

“ဝယ်တာက ရပါတယ်၊ ခက်နေတာက ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း စင်္ကာပူသွားမယ့် လူကြုံ မရှိဘူးကွာ၊ ကိုယ်နဲ့ သိပ်မရင်းနှီးတဲ့လူတွေတော့ ရှိရင်ရှိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့်

သူတို့ကို ကျောက်ပျဉ်အလေးကြီး သယ်သွား ခိုင်းလို့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ အားနာစရာကြီး”

“အဲဒါမှ ပြဿနာပဲကွာ”

မိုးနှောင်းက ညည်းညူလိုက်၏။ ထူးကျော်က အနည်းငယ် အကြံထုတ်နေပြီး...

“နေစမ်းပါဦး.. . မိုးနှောင်းရ၊ မင်းအတွက် ကျောက်ပျဉ်က အပိုင်ဝယ်မှ ရမှာလား၊ ခဏတဖြုတ် ငှားလို့ရရင်ကော မဖြစ်ဘူးလား” .

“အေး.. .ဖြစ်တယ်.. . ဖြစ်တယ်.. . လုပ်စမ်းပါဦးကွာ”

“ဒါဆိုရင် Admiralty မှာ ငါ ဟိုတစ်ခါပြောတဲ့ ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတွေက ငါ့အဖိုးလေးနဲ့ နေကြတယ်၊ သူတို့က မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ စုပြီးနေတာဆိုတော့ ကျောက်ပျဉ် ရှိနိုင်လောက်တယ်၊ သူတို့ဆီမှာ သွားငှားကြည့်ပါလား”

မိုးနှောင်းက ဝမ်းသာအားရဖြင့် ..

“သိပ်ကောင်းတဲ့ အိုင်ဒီယာပဲ၊ Thank you ... Thank you သူငယ်ချင်း၊ မင်းညီမတွေရဲ့လိပ်စာ ငါ့ကိုပေးပါဦး၊ ငါ မနက်ဖြန်သွားလိုက်မယ်”

“အေးပါကွာ၊ မင်း ကျောက်ပျဉ်လာငှားမယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုလည်း ငါ သူတို့ဆီ E-mail ပို့ထားလိုက်ပါ့မယ်၊ အိုကေနော် သူငယ်ချင်း”

“ကျေးဇူးပါပဲ . . ထူးကျော်ရာ”

“မအောင်ဖြူ အရှင်မကြီးဘုရား၊ သမီးတော်တို့ ညီအစ်မတစ်စုက သိချင်တာလေးတွေ မေးမြန်းချင်လို့ ပင့်ပါတယ်၊ ဖိတ်ပါတယ်ဘုရား၊ ကြွတော်မူပါ”

စင်္ကာပူနိုင်ငံ Admiralty က တိုက်ခန်းတစ်ခုထဲတွင် မြန်မာ မိန်းကလေးငါးဦး စုပြီး ဖျာလိပ်နတ်ကို ပင့်ဖိတ်နေကြသည်။

ဖျာလိပ်နတ်က စင်္ကာပူကို ကူးလာဘို့ ဗီဇာ ရမရတော့မသိ။ သူတို့ကတော့ အတင်းပင် နတ်ကို ဇွတ်လာဖို့ ပူဆာကြတော့သည်။

သူတို့က ဖျာလိပ်တစ်လိပ်ကို မိန်းကလေးဝတ် တီရှပ်အင်္ကျီကြီး တစ်ထည် ဝတ်ပေးထား၏။ ထမီကတော့ လွယ်လွယ် ရှာမရသောကြောင့် စကတ်ဖါးဖါးကြီး တစ်ထည်ကိုသာ ဝတ်ပေးထားရသည်။

ရာဇဝင်ထဲမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ အရှက်အကြောက်ကြီးလှသော ဖျာလိပ်နတ်အပျိုကြီး မအောင်ဖြူကား တစ်ခါမှ မဝတ်ဘူးသော တီရှပ်လည်ဟိုက်နှင့် စကတ်ဖိလို့ဖါးယားကြီးကို ဝတ်ထားရသဖြင့် ကသိကအောက် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းများ ဖြစ်နေမလား မသိချေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်တွေထဲမှာ မအောင်ဖြူကတော့ ခေတ်မီသွားလေပြီ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ခွက်ထဲမှ အမွှေးနံ့သာရည်တွေကို သစ်ခက်ဖြင့်ဆွတ်ကာ ဖျာလိပ်ကို ဆွတ်ဖျန်းပေးနေ၏။ ကျန်မိန်းကလေးများထဲမှ နှစ်ဦးက ဖျာလိပ်၏ အောက်ခြေမှ ဝိုင်းပြီး ကိုင်ထားကြသည်။ သူတို့ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က...

“အရှင်မ... ရောက်တော်မူခဲ့ရင် ကျွန်တော်မျိုးမတို့ သိသာ ထင်ရှားအောင် ဖျာလိပ်ကို ဘယ်ညာယမ်းပြတော်မူပါ အရှင်မကြီးဘုရား”

ဖျာလိပ်က အနည်းငယ် ဘယ်ညာယမ်းထိုးသလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ဖျာလိပ်ကိုင်ထားသော မိန်းကလေးအချင်းချင်း တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အံ့ဩ သလိုကြည့်ကြသည်။

“ဒီထွက်ပိုပြီး သိသာထင်ရှားအောင် ရှေ့နောက် ယိမ်းပြပါဘုရား”

ဖျာလိပ်က ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးဖြစ်လာလေရာ...

“ဟော... ယိမ်းတယ်ဟဲ့... ယိမ်းတယ်၊ သခင်မ ကြွလာပြီ ... ကြွလာပြီ”

သို့သော် ... သိပ်ဘဝင်ကျဟန်မတူသော ဘေးမှ မိန်းကလေးတစ်ဦးက ...

“နင်တို့ဟာကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူးဟယ်၊ ဖျာလိပ်အရှည်ကြီးကို အော်ခြေကကိုင်ပြီး လှုပ်နေမှတော့ ယိမ်းတော့မှာပေါ့ဟ”

“ဟဲ့ ... နင် အဲလို မယုံမကြည် မပြောရဘူးဟဲ့၊ ခိုက်တတ်တယ်၊ ဒုက္ခပါပဲ”

“အောင်မာ ... ဘာလို့ ခိုက်ရမှာလဲ၊ နင်တို့ဟာက ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ”

“အမလေး ... ဒုက္ခတော့ ရောက်တော့မှာပဲ၊ ကဲ ဒီလောက်တောင် အယုံအကြည် မရှိတာ၊ ဒီမိန်းမရဲ့ခေါင်းကို တိန် ... တိန် မြည်သွားအောင် ဖျာလိပ်နဲ့ ရိုက်ပြတော် မူလိုက်စမ်းပါ အရှင်မကြီးရယ်”

ဖျာလိပ်ကို ပင့်ကိုင်ထားသော မိန်းကလေးနှစ်ဦး၏ လက်က

မသိမသာ ယိမ်းထိုးသွားကြသည်။ ဖျာလိပ်က စောစောက ဘုကျကျပြောသော မိန်းကလေး၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ထိရိုက်လိုက်ချိန်တွင် ...

“တိန်... တိန်...”

ကျယ်လောင်သောမြည်သံကြောင့် မိန်းကလေးအားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး တုံ့ခနဲရပ်သွားကြ၏။

“တိန်... တိန်...”

အသံက ထပ်မြည်လာပြန်သည်။ သူတို့မျက်နှာပေါ်တွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်မှုက ဖုံးဖိထား ဤမရလောက်အောင် ထင်ထင်ရှားရှား...။

နောက်ထပ်...

“တိန်... တိန်...”

မြည်သံထပ်ပေါ်လာတော့မှ သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်က သတိပြန်ဝင်လာပြီး...

“တံခါးက မြည်နေတာဟဲ့၊ ငါတို့တိုက်ခန်းရှေ့တံခါးက လူခေါ်
ခေါင်းလောင်းကို တစ်ယောက်ယောက်က နှိပ်နေတဲ့အသံပဲ”

“ဟင်. . . မအောင်ဖြူက အိမ်ရှေ့က လှည့်ဝင်လာတာလား မသိဘူးနော်”

တစ်ယောက်က အူကြောင်ကြောင်နှင့် မှတ်ချက်ပေး၏။

“ဪ. . . ဟဲ့. . . နင်ကလည်း ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

သူတို့ထဲမှ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်ဟန်တူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်က
ခပ်ငေါက်ငေါက်ပြောရင်း တိုက်ခန်းတံခါးကို သွားဖွင့်သည်။ အပြင်မှာ အူတူတူ
ယောင်ချာချာနှင့် ရပ်နေသူကတော့ မိုးနှောင်း။

သူက

“မအေးအေးဝင်းတို့အခန်းလား မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ အေးအေးဝင်းပါ”

မိုးနှောင်းက ရွံ့တွန့်တွန့်နှင့်

“ကျွန်တော်က ထူးကျော်ရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ၊ ဟိုလေ. . . ကျွန် တော်လာမယ့်
အကြောင်း ထူးကျော်က E-mail ပို့ထားသေးတယ်ထင်တယ်”

“ဪ. . . အစ်ကိုကြီးသူငယ်ချင်းလား၊ E-mail ပို့မပို့တော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မ
လည်း အလုပ်များနေတာနဲ့ Check မလုပ်ကြည့်ရသေးလို့”

“ဟာ... အဲဒါဆို ခွဲပဲ”

မိုးနှောင်းက သူကိုယ်တိုင်ပြောရမှာ ခက်နေသောကြောင့် လွှတ်ခနဲညည်း
လိုက်၏။ အေးအေးဝင်းက

“ရှင်. . . ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲဟင်”

“ဪ. . . ဟို. . . ဒီ. . . ဒီလိုပါ၊ ကျွန်. . . ကျွန်တော်က ကျောက်...
ကျောက်ပျဉ် လာငှားတာပါ”

“ရှင်. . . ကျောက်ပျဉ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒီမှာများ ရှိမလားမသိဘူး၊ ဟိုဒင်း ခဏပါ၊ ကျွန်တော် ဆက်ဆက်လာပြန်ပို့ပါမယ်၊ ဟိုဥစ္စာ မယုံရင်လည်း ထူးကျော်ကို မေးကြည့်လို့ရပါတယ်”

ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ပြောနေသော မိုးနှောင်းကို အေးအေးဝင်းက အားနာသလိုဖြစ်သွားပြီး

“ကျောက်ပျဉ်ကတော့ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုယူသွားလို့တော့ မရသေးဘူး၊ မအောင်ဖြူကို ဆက်ထားလို့”

မိုးနှောင်းက ယောင်နနဖြင့်

“ဒါ. . . ဒါဆိုရင်လည်းဗျာ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ မအောင်ဖြူနဲ့ ခဏလောက် ပေးတွေ့ပါလား၊ ကျွန်တော် သူ့ကို အကျိုးအကြောင်း လေးပြောပြပြီး ငှားချင်လို့ပါ”

“ဟာ. . . ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ မအောင်ဖြူဆိုတာ လူမဟုတ်ဘူး၊ နတ်ရှင်. . . နတ်၊ ဟိုမှာ ကျွန်မတို့ ဖျာလိပ်နတ်မေးမလို့ ဆက်ထားတာ မတွေ့ဘူးလား”

မိုးနှောင်းက အသာကဲကြည့်လိုက်တော့ အထဲက အေးအေးဝင်း၏ ညီမတွေက ပွက်လောညံသွားပြီး . . .

“ဟာ. . . မမအေးကလည်း အထဲကို ဘာလို့ ပေးဝင်ရတာလဲ၊ ဖျာလိပ်နတ်ပင့်ရင် ယောက်ျားလေးမလာရဘူးလေ၊ ပြန်ထွက်. . . ပြန်ထွက်”...

မိုးနှောင်းက ပျာပျာသလဲတောင်းပန်ရင်း

“ဆောရီး. . . ဆောရီး. . . မသိလို့ပါဗျာ၊ ဟိုလေ. . . အခု လောလောဆယ် အဲဒီကျောက်ပျဉ်ကို ကျွန်တော့်ကို အရင်ငှားလိုက်ပါလားဗျာ၊ ပြီးတော့မှ ဆက်မေးကြပေါ့၊ နတ်က သဘောကောင်းတယ် မဟုတ်လား၊ စောင့်မှာပါ”

အေးအေးဝင်း၏ညီမ အငယ်ဆုံးတစ်ယောက်က . . .

“အို. . . ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့လည်း အလုပ်အားတဲ့အချိန်နဲ့ ကျွန်မတို့ အဖိုးမရှိတဲ့အချိန်လေး ကြုံတုန်းလုပ်ရတာ၊ ဒါတွေလုပ်တာကို ကျွန်မတို့အဖိုးက ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်ကျမှ ပြန်လာပါရှင်”

“မနက်ဖြန်မှ. . . “

မိုးနှောင်းက ခေါင်းကို ကုတ်လိုက်၏။ မနက်ဖြန်မှဆိုလျှင် သိပ်ပြီး နောက်ကျသွားပေတော့မည်။

သူ အခန်းတွင်းသို့ မျက်လုံးကိုဝှေ့ဝဲကာ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ဖျာလိပ် ထောင်ထားသည့်နေရာ၊ ကျောက်ပျဉ်ချထားသည့်ဘက်၊ ကောင်မလေးတွေထိုင် နေကြသော အနေအထား၊ ပြီးတော့ တံခါးပေါက်...”

အားလုံးကို သူ့ခိုးကြည့်ကြည့်ကာ သုံးသပ်ပြီးသည့်နောက် မိုးနှောင်းက . . .

“ဪ. . . ဟိုဒင်း. . . ကျွန်တော် Toilet ခဏဝင်လို့ရမလားဗျာ”

“ရပါတယ်၊ ဒီဖက်ထဲကိုသွားပါ”

မိုးနှောင်းက အခန်းအလယ်သို့ မယောင်မလည် လျှောက်ဝင်လာခဲ့ပြီး ကိုယ့် ကားယား အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးထားသည့် ဖျာလိပ်ကြီးကိုကြည့်ကာ . . .

“ဟင်. . . ခင်ဗျားတို့ဖျာလိပ်ကို ဝတ်ပေးထားတဲ့ စကတ်ကလည်း အပြဲကြီး ပါလား၊ မအောင်ဖြူတော့ ရှက်ရှက်တွေ ပေါ်ကုန်တော့မှာပဲ”

“ဟင်. . . ဘယ်မှာလဲ. . . ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်မလေးတွေ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်ကာ ဖျာလိပ်ကြီးနားသို့ အားလုံး ဝိုင်းအုံသွားကြ၏။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် မိုးနှောင်းက ကျောက်ပျဉ်ကို ဖျတ်ခနဲ ပြေးဝင် ကာ မ,လိုက်၏။

“ဟင်...”

" ဟဲ့ ...”

သူတို့ အာမေဠိတ်သံ မဆုံးခင်မှာပင် မိုးနှောင်းက တိုက်ခန်း အပြင်ဘက်သို့
ခြေကုန်သုတ်ကာ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... လုပ်ပါဦး”

“မမရေ... ကျောက်ပျဉ်ကို လုပြီးသွားပြီ”

“ပြန်လုလေ... ပြန်လုကြပါဆို... ဪ... ”

မိုးနှောင်း၏ နောက်ကျောဘက်ဆီတွင် အော်သံဟစ်သံတွေက ဝေး၍ . .
ဝေး၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၀)

ကျောက်ပျဉ်ပေါ်တွင် ရွှေရည်လို အိစက်စေးပျစ်နေသော သနပ်ခါးတွေကို မိုးနှောင်း ကြည့်ရင်း ရင်ခုန်နေသည်။ အဲသည်ရွှေအိုရောင် စေးပျစ်သော သနပ်ခါး တွေက သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်တွင် သွေ့ခြောက်သွားသောအခါ ကံကော်ဝတ်ဆံ ဝတ်မှုန်လေးတွေလို ဖုံဖုံမှုန်မှုန် ကလေးများ ဖြစ်သွားကြ၏။

သူငေးကြည့်နေသည်ကို ကသစ်ဖြူက မသိချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ ကဲ . . ဘယ်လောက် နားရင်းအုပ်ပစ်ချင်စရာကောင်းတဲ့ သတ္တဝါမလေးလဲကွယ်၊ ကျောက်ပျဉ်ကို ဘယ်လိုဘယ်နည်းနဲ့ ရအောင် ယူလာရသလဲဆိုတာ တစ်ခွန်းမှ တောင် မေးဖော်မရ။ သိပ်ကို ဘုရင်မ ဆန်လွန်းသည်။

ထိုစဉ်

“တိတိ... တိတိ... တိတိ...”

ဖုန်းမြည်လာသဖြင့် မိုးနှောင်းက ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး . . .

“ဟဲလို...”

“ဟေ့ကောင်. . . မိုးနှောင်း၊ မင်း ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ ငါ့ညီမတွေဆီက ကျောက်ပျဉ်ကို အတင်းလုပြေးသွားတယ်ဆို”

ထူးကျော်က ညည်းညည်းတွားတွားဖြင့် မေးသည်။ မိုးနှောင်းက ...

“ဆောရီး . . သူငယ်ချင်းရာ၊ မတတ်သာလွန်းလို့ပါ၊ ငါ့မှာလည်း ငါ့ အခက်အခဲနဲ့ ငါမို့လို့ပါကွာ၊ နောက်မှပဲ မင်းညီမတွေကျေ နပ်အောင် ဘယ်နည်းနဲ့ တောင်းပန်ရ. . . တောင်းပန်ရ. . . ငါ သွားပြီး တောင်းပန်လိုက်ပါ့မယ်”

“အေးကွာ. . . လုပ်စမ်းပါဦး ငါ့ကောင်ရ၊ တော်ကြာ ငါ့အဖိုးနဲ့ ပြန်တိုင်ရင် ငါ့ ကို ရေရေလည်လည် ကျွိုင်ရှာမှာကွ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ ထူးကျော်ရာ၊ ငါ တာဝန်ယူပါတယ်၊ အားလုံး ပြေလည်အောင် ငါ ရှင်းပြလိုက်ပါ့မယ်”

“အေး... အေး... ဒါပဲ သူငယ်ချင်း”

ထူးကျော်ဘက်က ဖုန်းချသွားတော့မှ မိုးနှောင်းလည်း ‘ဟူး’ ခနဲ သက်ပြင်း ရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်ရတော့သည်။ ကသစ်ဖြူက မိုးနှောင်း ဖုန်းပြောနေသည် ကို တစ်ဝက်တစ် ပျက်ကြားလိုက်ရဟန်ဖြင့်

“ရှင်... ဘာတွေလုပ်လာလို့ ဒီလောက်တောင် တောင်းပန်နေရတာလဲ၊ ဒီ ကျောက်ပျဉ်ကို ရှင် ရိုးရိုးသားသားရလာတာမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အင်း... အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သိပ်တော့ မရိုးသားလှဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒုက္ခရောက်အောင်တော့ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီလိုလေ မနေ့တုန်း က...”

မိုးနှောင်းက သူ ထူးကျော်ညီမ အေးအေးဝင်းတို့ကို မလိုမဲ့တပတ်လုပ်ပြီး အလစ်တွင် ကျောက်ပျဉ်ကိုမပြီး ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် အကြောင်း ရှင်းပြ လိုက်၏။

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ပါးစပ်ကို လက်ဖြင့် အသာကွယ်ကာ ရယ်ရင်း...

“ကဲ... အခု အဲဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုသွားရှင်းမလဲ”

“မသိသေးဘူး၊ အခြေအနေကြည့်ပြီး ငိုပြသင့်ရင် ငိုပြရတော့မှာပဲ၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန်တော့်အိမ်မှာရှိတဲ့ အရူးမလေးကို ချက်ချင်း ဆေးကြိတ်ပြီးမတိုက်ရင် သွက်သွက်ခါအောင် သည်းခြေပျက်သွားမှာမို့ လို့ပါလို့ အသနားခံရတော့မှာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကသစ်ဖြူက မျက်စောင်းထိုး၏။ မိုးနှောင်းက သူ့ဖါသာ သူ တစ်ယောက်တည်း အသံထွက်ပြီး စဉ်းစားသလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်

“အင်း... ဟုတ်တယ်၊ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် သူတို့က သနားသွားကြမှာပဲ၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ အရူးမလေးတစ်ယောက် ရောက်နေပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ခမျာ ယောက်ျားကလည်း မြွေကိုက်လို့သေ၊ သားတစ်ယောက်ကလည်း ချောင်းထဲမှာ

ရေနစ်သေသွားရှာတော့ သွက်သွက်ခါအောင်ရှူးပြီး ဘရာစီယာ ဖြစ်နေရှာတယ်. .
. လို့ ပြောလိုက်မယ်”

ကသစ်ဖြူက မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး .

“ရှူးပြီး ဘရာစီယာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ”

“မင်းကလည်း ဒါတောင်မသိဘူးလား၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့တွေ့တော့မှ တရား
ရသွားတဲ့ အရူးမ ဘရာစီယာလေ”

“ပဋိပစ္စုပ္ပန်ပါရင်”

“ဪ... အင်း... ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိုပြောတာ”

မိုးနှောင်း၏ ကိုယ့်ကိုးယားစကားကြောင့် ကသစ်ဖြူက စိတ်တိုဟန်ဖြင့်
နှုတ်ခမ်းကို ဖိ၍ကိုက်သည်။

မိုးနှောင်းက သူမ၏ မျက်နှာအနီးသို့ကပ်သာ သွားဖြဲပြီး တဟီးဟီး ရယ်ပြ
လိုက်၏။ ကသစ်ဖြူက . .

“ရတယ်လေ၊ ရှင့်ကိစ္စပဲ၊ ရှင့်ဖါသာရှင် ဘယ်လိုရှင်းရှင်းပေါ့၊”

“ဪ... ဒါနဲ့ တစ်လက်စတည်း ကျွန်မလိုချင်တာလေး မှာလိုက်ရဦး
မယ်”

“ပြော... ကိုယ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကသစ်ဖြူက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး . .

“သူတို့ ဖျာလိပ်နတ်မေးတဲ့ဖျာကို ရအောင် ရှင်ယူလာပေးစမ်းပါ”

အေးအေးဝင်း တို့ညီအစ်မတစ်သိုက်၏ ရှေ့တွင် မိုးနှောင်း၏ အမူအယာက သိပ်ကို သနားစရာကောင်းအောင် မှင်သေလွန်းနေ၏။ အငယ်ဆုံးညီမလေး ထွေးထွေးဝင်းက မကျေမချမ်းလေသဖြင့် .

“နတ်မေးနေတုန်း ကဖျက်ယဖျက်လုပ်ရင် နတ်က စိတ်ဆိုးပြီး ကိုင်တတ်တယ်ဆိုတာ ရှင်မကြားဖူးဘူးလား၊ ဟင်. . . ရှင်တော့ နတ်ကိုင်တာခံရတော့မယ်”

“နတ်ကကိုင်ပြီဆိုရင် အခံရသိပ်ခက်သလားဟင်”

မိုးနှောင်းက အသံလေး ညောင်နာနာဖြင့် ပြန်မေး၏။ အေးအေးဝင်းက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး . . .

“ဟင်. . . ရှင်မေးတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကြီးကလဲ၊ နတ်က သူ့လက်နဲ့ ကိုင်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ. . . သဘောပေါက်ပြီ၊ တူနဲ့ညှပ်တာပေါ့နော်၊ ကြည့်စမ်း. . . ဖျာလိပ် နတ် မအောင်ဖြူက တရုတ်ကပြားမှန်း ကျွန်တော်မသိဘူး”

အလတ်က ဌေးဌေးဝင်းက ကြားဝင်ပြီး . . .

“ရှင်ဟာလေ ... ပြောလေဆိုးလေ၊ ကိုယ်မယုံရင် မယုံသလိုနေ၊ သူများ ယုံကြည်မှုကို ကိုးလို့ကန့်လန့် ဝင်မလုပ်ရဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား၊ ဟွန်း. . . တော်တော် ယဉ်ယဉ်ကျေးမှု မရှိတဲ့လူ”

“ဟာ. . . ကျွန်တော် ယဉ်ကျေးပါတယ်ဗျာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းဆို ယဉ်ကျေးမှု စာမေးပွဲတွေ၊ မင်္ဂလာသုတ် စာဖြေပွဲတွေမှာ အမြဲတမ်း ဆုရပါတယ်ဗျာ၊ မယုံရင် နားထောင်မလား၊ ရွတ်ပြမယ်၊ ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပ ဘဝ၊ ယေ . . . အကြင် အကြင် သော ..”

“ဘာမှ လာပြီး ‘အကြင်’ တွေ ‘ပေါက်ဖော်တွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ကဲ. . . ပြော ကျွန်မတို့ ကျောက်ပျဉ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အတင်းလုပ်ပြီး ပြေးသွားရတာလဲ”

မိုးနှောင်းက သူ့ဆံပင်တွေကို ထိုးဖွရင်း . . .

“ဟိုလေ. . . ဟို . . ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားတို့ လုပ်နေကိုင်နေတာကို နှောင့်ယှက်ချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှကို ဆက်ပြီး စောင့်မနေနိုင်တော့ လို့ပါ”

ထွေးထွေးဝင်းက မျက်လုံးပြူးပြီး . . .

“ဟင်. . . ရှင်က ကျောက်ပျဉ်ကိုတွေ့တာနဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ဖြစ်တော့တာ ပဲလား၊ အဆန်းသားနော်၊ စိတ်ရောဂါဆရာဝန်နဲ့ မပြကြည့်ဘူးလား”

“ဟာ. . . အဲသည်လိုကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို. . . ဒီလို... ကျွန်တော်က လူ တစ်ယောက်နဲ့ အလောင်းအစား လုပ်ထားတာ၊ သူလိုချင်တဲ့ ကျောက်ပျဉ်ကို ကျွန်တော်က အချိန်မှီရှာပေးနိုင် မပေးနိုင် ဆိုတာ ပိုက်ဆံတစ်ရာကြေး လောင်း ထားလို့. . . ။

အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်က အချိန်မမှီမှာစိုးလို့ အတင်းလုပြေးရတာ၊ ခွင့်လွှတ်ပါ ဗျာ”

အေးအေးဝင်းက ခါးကို ထောက်လိုက်ပြီး . .

“လက်စသတ်တော့ ရှင်က ပိုက်ဆံမက်ပြီး ကျွန်မတို့ ကျောက်ပျဉ်ကို အလစ်သုတ်တာပေါ့လေ၊ ရှင့်လူက ကျောက်ပျဉ်ကို အချိန်မီ မရရင် ဘာဖြစ်မှာမို့ လို့လဲ”

မိုးနှောင်းက . . .

“ဟာ. . . ပိုက်ဆံက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ကျောက်ပျဉ်ကို အချိန်မီရမှ သူက နုက္ခတ်အဝင်အထွက်နဲ့ အချိန်ကိုက် ဆေးစီရင်ရမှာမို့လို့ . . . တဲ့၊ သူက “မျက်နှာပွင့် ပီယဆေး’ ဖေါ်နေတာလေ”

“ရှင်. . . မျက်နှာပွင့်ဆေး”

“တကယ် ဟုတ်လို့လား”

‘မျက်နှာပွင့်ပီယဆေး’ ဆိုတော့ ကောင်မလေးတွေ မျက်လုံး အဝိုင်းသားနှင့် စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။ မိုးနှောင်းကလည်း ဒီယုန်ကို မြင်လို့ ဒီခြုံကို ထွင်လိုက် ခြင်းဖြစ်၏။

ဌေးဌေးဝင်းကတော့ မျက်မှောင်ကို ကုတ်ကာ . . .

“ရှင်. . . လျှောက်ပြီးတော့ ဖြီးနေတာပါ။ ကျွန်မတော့ မယုံပါဘူး”

“မယုံလည်းနေပေါ့၊ ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေတာ၊ ကျွန်တော် မြန်မာ ပြည်မှာ နေတုန်းက ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးတာ၊ ခင်ဗျားတို့အစ်ကို ထူးကျော်တောင် လက်တွေ့စမ်းဘူးသေးတယ်၊ မယုံရင် သူ့ကို လှမ်းမေးကြည့်၊ သူ့ကို အဲဒီ ပီယဆေးဆရာနဲ့ ဆက်သွယ်ပေးလို့ဆိုပြီး ကျွန်တော့် နာမည်ကိုတောင် “ပီယ မောင်” လို့ ပြောင်းခေါ်သေးတယ်”

“ဟယ်. . . ဟုတ်လား”

မိုးနှောင်းက ခပ်တည်တည်နှင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့. .

“အဲဒီပီယဆေးကို ဆေးပေါ့လိပ် အစီခံထဲ ထည့်ဖွာပြီး ချစ်တဲ့သူရဲ့ မျက်နှာ ကို မီးခိုးနဲ့မှုတ်ရင် အဲဒီလူက ကိုယ့်နောက်ကို ငိုပြီးတော့တောင် လိုက်တယ်လို့ ပြောတာပဲ၊ ထူးကျော်ကတော့ သူ့ကိုယ်တွေ့ပဲ. . . တဲ့၊ ကောင်မလေးခမျာ သူ့ကို အရမ်းချစ်သွားပြီ မျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက် ကျလာတော့တာပဲတဲ့ဗျာ”

“ဟယ်. . . ထူးဆန်းတယ်နော်”

ဆေးလိပ်မီးခိုးနဲ့ မျက်လုံးထဲ တည့်တည့်မှုတ်မှတော့ မျက်ရည်မကျဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲကွယ်။

“ကိုကြီးထူးကို E-mail ပို့ပြီး မေးကြည့်ရအောင်ဟယ်”

“ဟုတ်ပါ့. . . ငါတို့ကိုတောင် မပြောဘူး၊ လျှို့ဝှားတယ်၊ ဖိုးဖိုးကြီးနဲ့တိုင်ရ မယ်”

မိုးနှောင်းက ဝင်မြှောက်ပေး၏။

“မေးကြည့်. . . မေးကြည့်. . . ကျွန်တော်က သတင်းပေးတာလို့တော့ မပြောလိုက်နဲ့နော်”

မိုးနှောင်းက ကောင်မလေးတွေ အာရုံလွဲသွားအောင် လျှောက်ပြောပြီးတော့ မှ

“အခု အဲဒီလူဆီကရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို မုန့်ကျွေးမယ် ဆိုပြီးလာခဲ့တာ၊ Clarke Quay မှာ ပင်လယ်စာ သွားစားကြမယ်၊ ဘာမှ အားမနာနဲ့၊ အဝသာစား”

“ဟေး...”

“ဒါမှ ပီယမောင်ကွ”

“အင်း. . . အင်း. . . ဒါဆိုရင်တော့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်”

ထူးအောင်၏ ညီမတွေက ခင်ဘို့တော့ ကောင်းသည်။ အစားကိုလည်း ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် မဟုတ်ဘဲ ရေရေလည်လည် တဝတပြဲ တွယ်၏။

Quayside Seafood Restaurant မှာ အားမနာတမ်း စားလိုက် သောက်လိုက်ကြသည်မှာ ပိုက်ဆံတစ်ရာနှင့်ပင် မလောက်။ ပြန်ခါနီးတော့ အငယ်ဆုံး ကောင်မလေး ထွေးထွေးဝင်းက...

“ဟိုလူကြီး. . . ရှင်. . . ပီယဆေးရလာရင် ကျွန်မတို့ကို လာပြဦးနော်၊ မြင်ဖူးချင်လို့”

“ဟာ. . . ပြရမှာပေါ့. . . စိတ်ချ”

“အမယ်. . . ပြောမယ့်သာ ပြောနေတာပါ၊ ယုံရတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်က ဖြီးနေတာလားမှ မသိတာ”

အေးအေးဝင်းက သူ့ကို မယုံတယုံနှင့် ဝင်ပြော၏။ မိုးနှောင်းက . . .

“ဪ. . . တကယ်ပါဆို၊ အင်း. . . ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ သူ့ဆေးက ဖျာပေါ်မှာ ကန်တော့ပွဲနဲ့ ထားပြီး သိဒ္ဓိတင်ရမှာတဲ့၊ ခက်တာက ကျွန်တော့်ဆီမှာ ဖျာလည်းမရှိဘူး၊ ဟူး. . . ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှတစ် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီဗျာ”

မိုးနှောင်းက အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် စိတ်ပူပန်သလို သက်ပြင်းကို မှုတ်ထုတ် လိုက်၏။ ပြီးမှ ပြုန်းခနဲသတိရလာဟန်ဖြင့် . . .

“ဟာ. . . မေ့နေလိုက်တာ၊ ဟိုနေ့က. . . ဟိုနေ့က . . . ဖျာလိပ်နတ် မေးတဲ့ ဥစ္စာလေ၊ အဲဒီဖျာရှိသားပဲ၊ ခဏငှားပါလားဟင်”

ကောင်မလေးတွေ နှုတ်ခမ်းတွန့်သွားကြ၏။ ဌေးဌေးဝင်းက

“အမယ်လေး. . . အဲဒီဖျာတော့ ငှားလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒါ ဖိုးဖိုးကြီးဥစ္စာ. . .”

“ဟုတ်ပါ. . . ဖိုးဖိုးကြီးက သူ့ပစ္စည်းတွေ ကိုင်တာ မကြိုက်ဘူး၊ ဟိုနေ့ ကတောင်မှ သူမရှိတုန်း ခိုးလုပ်ရတာ”

အခုမှ တကယ် ဆင်ပြောင်ကြီးအမြီးကျမှ တစ်ရတော့တာပဲဟု မိုးနှောင်း တွေးလိုက်၏။ သူက မျက်နှာလေးကို သနားစရာကောင်းအောင် တမင်ညှိုးကာ . .

“လုပ်ပါဗျာ၊ နည်းနည်းလောက် ဖြစ်ဖြစ်တော့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြပါဦး၊ အဖိုးမသိအောင် တိတ်တိတ်လေး ငှားလိုက်ရင် ရမှာပါ၊ ပို့မယ့်ပို့ ကူးတို့ရောက် အောင် ပို့ကြပါဗျာ၊ ကူညီမယ် မဟုတ်လား. . . ဟင်. . . ဟင်. . . လို့

မိုးနှောင်း၏ သေတော့မလို ဖြစ်နေသော အိုက်တင်ကြောင့် ကောင်မလေး တွေ စိတ်ညစ်သွားကြ၏။

စောစောကလေးတင်မှ ကျွေးသမျှ နင်းကန် စားသောက်ထားသည်က လည်း ပူပူနွေးနွေး။ မြန်မာပီပီ အားနာတတ်သော စိတ်အခံလေးကလည်း ရှိသေး သည်။

ဒါကိုသိသော မိုးနှောင်းကလည်း ပေကပ်ဇွတ်တွယ်နေ၏။

“ကူညီပါနော်၊ တစ်ညလောက် ငှားရတာလေးများဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားတို့အဖိုးက အဲဒီဖျာနဲ့ အိပ်တာမို့လို့လား”

“ဪ. . . စင်္ကာပူရောက်နေမှ ဖျာနဲ့တော့ မအိပ်ဘူးပေါ့ရှင်၊ ဒါပေမယ့် သူက မြန်မာပြည်ကို သိပ်ချစ်တာ၊ ဒီကို မလွဲသာလို့ လာရတော့ မြန်မာပြည်က သူ့ပစ္စည်းတွေမှန်သမျှ အကုန်သယ်လာပြီး လွမ်းလွမ်းရှိတိုင်း အဲဒါလေးတွေ ထုတ်ထုတ် ကြည့်တတ်လွန်းလို့ ကျွန်မတို့က မကိုင်ရဲတာ”

မိုးနှောင်းက လူမမာ ညည်းသလို ညည်းပြန်သည်။

“ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ ကူညီကြပါဦးဗျာ”

“ကျွန်တော့ကို ပစ်ထားကြပါနဲ့. . . နော်”

နောက်ဆုံး စိတ်မရှည်တော့သော ဌေးဌေးဝင်းက

“ကဲ. . . ဒီလိုလုပ်၊ ညနေပိုင်း ဖိုးဖိုးကြီး ၊ အပြင်ထွက်တုန်း ရှင့်ကို ဖျာငှား လိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် မနက်စောစော ဖိုးဖိုးကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်တဲ့အချိန်မှ လာပြန်ထားပေါ့၊ အင်း. . . ပိပိရီရီတော့ ရှိပစေနော် ကိုပီယမောင်”

ဒီလောက်အထိ စည်းရုံးလို့ရပြီဆိုမှတော့ ကျန်သည့်အပိုင်းကို ပိပိရီရီဖို့က မိုးနှောင်းအတွက် အလွယ်ကလေးပင်။

ညနေဖက်မှာ ဖျာလိပ်ကို သွားသယ်လာသည်။ ကသစ်ဖြူရှေ့မှာ ‘ပိုင်ပါ တယ်’ ဟူသော အိုက်တင်အပြည့်ဖြင့် ရင်ကော့ပြသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျ တော့ အဖိုးကြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ပြီဆိုသည့် အကြောင်း ထွေးထွေးဝင်းက ဖုန်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည့်အခါ မနီးမဝေးမှာ ဖျာလိပ်ပိုက်ပြီး ပုန်းအောင်း

စောင့်နေသည့် မိုးနှောင်းက ကမန်းကတမ်း တိုက်ပေါ်တက်ပြေးပြီး ဖျာလိပ်ကို နေရာတကျ ပြန်ထားလိုက် သည်။

အားလုံး အိုကေ။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ညီအစ်မတွေကို Riverside က Jumbo မှာ ဂဏန်း ငရုပ် ကောင်း လိုက်ကျွေးရသည်ကတော့ ပိုက်ဆံတော်တော် ထိသွား၏။ ပြန်ခါနီးကျ တော့ အငယ်မလေး ထွေးထွေးဝင်းက . .

“ဟိုလူကြီး . . ရှင် . . . ပီယဆေးရလာရင် ပြမယ်ဆို”

“ပြမှာပါဗျာ . . . ပြမှာပါ . . . ဟောဒီမှာ ယူလာပါတယ်”

မိုးနှောင်းက အသင့်ယူလာသော သတ္တုကြုတ် သေးသေးလေးကို ထုတ်ပြ၏။ ကောင်မလေးတွေအားလုံး မျက်လုံးပြဲပြီး မိုးနှောင်း လက်ဖဝါးပေါ်မှ ရှည်ရှည်လုံးလုံး ကြုတ်ကလေးကို ဝိုင်းအုံ ကြည့်ကြသည်။ မိုးနှောင်းက အဲဒီ ကြုတ်ကလေးကို ထွေးထွေးဝင်း လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပြီး...

“ကဲ . . . ယူသွား၊ အိမ်ကိုရောက်တော့မှ ဖွင့်ကြည့်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လစ်တော့သည်။

အေးအေးဝင်းတို့ ဌေးဌေးဝင်းတို့ ညီအစ်မတွေက အိမ်ပြန်ရောက်သည် အထိ မစောင့်နိုင် မအောင့်နိုင်ကြတော့ပါ။

MRT ပေါ်မှာတင် ကြုတ်ကလေး၏ အဖုံးကို လှည့်ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။

အထဲမှ စာရွက်သေးသေးကလေး ထွက်လာ၏။ စာရွက်ပေါ်တွင် ရေးထား သည်က .

“ပီယဆေးဆိုတာ တကယ်တော့ ကိုယ်လိုချင်တာကို ပီပီသသပြောရင် ‘ရ’တယ်လို့ ဆိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည် “ပီယမောင်” ဆိုတာကတော့ “ပေါင်ရမည်” လို့ အဓိပ္ပါယ် ရပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို Quayside နဲ့ Jumbo မှ ကျွေးဖို့ အတွက် ကျွန်တော့်လက်စွပ်လေးကို ပေါင်လိုက်ရလို့ပါ”

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် . . .

မိုးနှောင်း. . . "

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၁)

“ဟင်. . . ဒါဆို. . . ကျောက်ပျဉ်နဲ့ ဖျာလေးတစ်ချပ်ငှားဘို့ ရှင် ပိုက်ဆံ တော်တော် ကုန်သွားတာပေါ့. . . နှမြောစရာကြီး”

ကသစ်ဖြူက အားနာဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကလေးများ ဝိုင်းသွားသည်။ မိုးနှောင်းက . . .

“ကိုယ်သုံးဘို့စွဲဘို့ ကိုယ့်အစ်ကိုက လုံလုံလောက်လောက် ပို့ပေးထားတာပါ။ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နောက်တစ်ခေါက် သူထပ်ပို့မှပဲ လက်စွပ်ကို ပြန်ရွေးလိုက်တော့ မယ်။ ဘာပဲပြောပြော စိတ်ချမ်းသာမှုကို ပိုက်ဆံနဲ့ ဝယ်ယူလို့ရတယ်ဆိုတာ တစ်ချက်တည်းနဲ့တင် တော်တော် တန်နေပါပြီ၊ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ပိုက်ဆံဆိုတာ ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိတော့မှာလဲ”

မိုးနှောင်း၏စကားကို ကသစ်ဖြူက လက်ခံချင်ပုံမပေါ်၊ သူမက ခေါင်းကိုခါ ယမ်းရင်း . . .

“ပိုက်ဆံဆိုတာ ‘သုံး’ ဖို့နေရာမှာပဲ အဓိပ္ပါယ်ရှိဘို့ လိုအပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ပိုက်ဆံကို ‘ရှာ’ တဲ့နေရာမှာလည်း အဓိပ္ပါယ်ရှိဖို့လိုတာပဲ၊ ကဲ. . . ရှင် ပိုက်ဆံကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ရှာဖူးသလဲ”

သူမ၏ အမေးကြောင့် မိုးနှောင်းက ပုခုံးတွန့်ပြီး လက်နှစ်ဖက်စလုံး ခါပြ လိုက်ရသည်။

ကသစ်ဖြူက အဓိပ္ပါယ်ရှိစွာ ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ဒါဆို. . . ရှင့် ပင်ကိုယ် လုပ်အားစိုက်ထုတ်ပြီး အလုပ်လုပ်လို့ ရလာတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်မကို တစ်ခုခု ဝယ်ကျွေးရမယ်၊ ကဲ. . . ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီ တောင်းဆိုချက်ကိုတော့ ရှင် လုပ်နိုင်ပါ့မလား”

သေပြီ. . . ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ပင်ပန်းပြီဟု မိုးနှောင်း စိတ်ထဲက
ညည်းညူလိုက်၏။

မိုးနှောင်း သတင်းစာတွေကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖွဲ့သည်။ ကြော်ငြာ
ကဏ္ဍတွေကို လျှောက်ကြည့်ပြီး သူတွေချင်သော ကြော်ငြာ အမျိုးအစားကို
ရှာ၏။

တွေ့တော့တွေ့သည်။ သူလိုချင်သလို စိတ်ကြိုက်မဟုတ်သည်က များ၏။
သူရှာနေသည်က အချိန်ပိုင်းအလုပ်အတွက် အလုပ်သမားခေါ်စာ။

ရက်ရှည်လုပ်ရမည့်အ လုပ်အမျိုးအစားကလည်း သူနှင့်မကိုက်။ သူလုပ်နိုင်
မည် မဟုတ်။ အချိန်ပိုင်းသာ လုပ်ရပြီး အလုပ်ချိန်နာရီနှင့် တွက်ကာ ပိုက်ဆံရှင်း
ပေးမည့် အလုပ်မျိုးမှသာ အဆင်ပြေမည်။

ဟော... တွေ့ပြီ။

ထိုစဉ် သူ့အနီးသို့ ကသစ်ဖြူ ရောက်လာပြီး . . .

“ရှင်. . . ဘာတွေ ရှာနေတာလဲ”

“မင်းပဲ ကိုယ့်လုပ်အားခရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ စားချင်တယ်ဆို၊ သတင်းစာထဲမှာ
အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာရှာနေတာ၊ ဒီမှာတွေ့ နေပြီ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်တစ်ခုက ခေါ်
ထားတာ၊ သူ့ဆိုင်ကြော်ငြာ လက်ကမ်းစာစောင်တွေကို ဝေပေးရမယ့်အလုပ်တဲ့။
တစ်နာရီကို ငါးကျပ်ရမှာ”

ကသစ်ဖြူက မိုးနှောင်း၏ မျက်နှာကို ရောဂါပိုးမွှားတစ်ခု မှန်ဘီလူးအောက်
မှာ တွေ့မြင်နေရသလိုမျိုး ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်. . . ရှင်. . . တကယ်လုပ်မလို့လား”

“လုပ်မှာပေါ့ကွ၊ တစ်နာရီငါးကျပ်၊ လေးနာရီလုပ်ရင် နှစ်ဆယ်ရမယ်၊ ကဲ... မင်း ဘာစားချင်သလဲဆိုတာသာ စဉ်းစားထားလိုက်တော့”

ကသစ်ဖြူ၏ ရင်ထဲတွင် ရထားတွဲနှစ်တွဲ ချိတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ခံစားသိ သိလိုက်ရသလိုမျိုး ဂျိမ်းခနဲ တစ်ချက် လှုပ်ခါသွား၏။

City Hall ရှိ MRT ဘူတာရုံထဲတွင် လူတွေ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။ မိုးနှောင်းက ဖြတ်သန်း သွားလာနေသမျှ လူတွေကို သူ့လက်ထဲရှိ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ကြော်ငြာ လက်ကမ်းစာစောင်လေးတွေ လိုက်ဝေနေသည်။

ဒီနေရာတစ်ဝိုက်က မြန်မာတွေ အတော်များများ သွားလာလေ့ ရှိသော နေရာဖြစ်သောကြောင့် မိုးနှောင်း ကိုတွေ့သူတွေထဲမှ တစ်ချို့က ...

“ဒီကောင် ခွက်စုတ်ခွက်ပဲ့ဆန်လှချည်လား” ဟူသည့်အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်သွားကြ၏။

သနားကရုဏာသက်သလို မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်သူတွေ၊ မြန်မာအချင်းချင်းမို့ အတင်း အကူအညီတောင်း ပိုက်ဆံအချေးခံရမှာစိုးလို့ မမြင်ချင်ယောင် ဆောင်သွားသူတွေလည်း ရှိသည်။

ကသစ်ဖြူကတော့ မိုးနှောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်ပြီး အဲသည်မြင်ကွင်း ကို ကြည့်ကာ နှလုံးသားထဲမှ လေးလံ ဆို့ကျပ်လာ၏။ သူမ ဘာကို ယုံကြည်ရ မည်မှန်း မသိတော့။ ဘာနိုင်ငံ၊ ဘာလူမျိုးဟု နာမည်တပ်ထားသော စည်းဝိုင်း၏ အပြင်ဘက်မှာတော့ လူသည် တစ်ယောက်ချင်းစီ ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိသော လူသတ္တဝါ သာလျှင်ဖြစ်၏။

လွတ်လပ်စွာ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဆန်နိုင်သည်။ လွတ်လပ်စွာ အဆက်အဆံ လုပ်ခွင့်ရှိသည်။ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်ခွင့်ရှိသည်။ မိမိ၏ ပုံသဏ္ဌာန်ကိုလည်း မိမိ

ဖါသာ လွတ်လပ်စွာ ပုံဖော်နိုင်ပါသည်။

လူကို လူမျိုးအစွဲ နယ်မြေဒေသအစွဲနှင့် ချည်နှောင်ထားခြင်းသည် တရားသလား မတရားဘူးလား။ မြန်မာအချင်းချင်း ဖြစ်ရုံနှင့် ကူညီကြ စတမ်းလား။ မဖြစ်မနေ ကူကိုကူညီရမည်ဟု ဘယ်သူက ပြဌာန်းထားသလဲ။ မကူညီဘဲ နေရင်ကော လိပ်ပြာ သန့်နိုင်သလား။ (သင်နှစ်သက်ရာကို ရွေးချယ်ဖြေဆိုနိုင်ပါသည်။ ၁၅ မှတ်)

လူတစ်ယောက်ဟာ သူနဲ့ ဆက်ဆံနေရတဲ့လူအပေါ်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်စံ သူ့ကိုယ်ပိုင်ခံစားမှုနဲ့ပဲ ဘယ်လိုဆက်ဆံမယ်ဆိုတဲ့ ပြဌာန်းချက်ကို ဆုံးဖြတ်ရတာ မဟုတ်ဘူးလား။

တစ်ချို့ကတော့ မမျှော်လင့်ဘဲ ထိုးနှက်ခံလိုက်ရသည့် ကံကြမ္မာကြောင့် စစ်ပြင်ချိန်မရခင် ကျဆုံးသွားရသည့်အခါ ရတတ်ရာရာ အကူအညီကို တောင်းခံကြသည်။

တစ်ချို့ကျပြန်တော့ မိမိကိုယ်ကို တည်ဆောက်ဘို့ အလုပ်မလုပ်ချင်ဘဲ သူတစ်ပါး၏ အကူအညီကို လွယ်လွယ် ယူချင်ကြသည်။

သင်ကကော ဘယ်လိုလူစားထဲမှာ ပါသလဲ။

မျက်စိလည်စရာကောင်းသော လူမှုရေးတောအုပ်ထဲမှာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သည့် သစ်ပင်တွေကို အတွေ့ရများသည်မှာ အံ့ဩစရာမဟုတ်ပါ။

တစ်ဖက်ကကြည့်ပြန်တော့လည်း ...

လူဆိုသည်မှာ မွေးဖွားစဉ်တုန်းက ခြေတစ်စုံ၊ လက်တစ်စုံ၊ ဦးခေါင်းတစ်လုံး ပါရှိမှုနှင့် အင်္ဂါစုံပြီဟု ပြောလို့မရ။ မွေးကတည်းက ဘာလူမျိုးဆိုသော ခေါင်းစဉ်၊ ဘာနိုင်ငံသားဆိုသော တံဆိပ်တွေက ခန္ဓာကိုယ် အင်္ဂါအစိတ်အပိုင်းလို တပ်ဆင်

ပြီးသား မွေးလာခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ ကိုယ်တစ်သက်လုံး ပြောရဆိုရမည့် ဘာသာစကားတစ်ခု၏ ရေကန်ထဲသို့ (ကိုယ်စိတ်ကြိုက် ရွေးချယ်ခွင့်မရဘဲ) ပစ်ချ ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

ကိုယ့်ခြေထောက်တွေ လက်တွေကို ဖြတ်တောက် ထုတ်ပစ်လို့ မရသလို ကိုယ် ဘာလူမျိုးလဲဆိုတဲ့ ဖြစ်တည်မှုကိုလည်း လှီးဖဲ့ ဖျောက်ဖျက်ပစ်လို့မှ မရ တာ။ မြန်မာဟာ ဘယ်နေရာရောက်ရောက် သူလည်း မြန်မာ၊ ကိုယ်လည်းမြန်မာ ပါပဲ။

လူသည် မွေးဖွားကတည်းက စည်းဝိုင်းတစ်ခု၏ အမည်မဲ့ အချုပ်အနှောင် ထဲတွင် လွတ်လပ်သည်ဟု အမည်တပ်ပြီး မွေးလာခဲ့ ခြင်းဖြစ်၏။

စည်းဝိုင်းထဲမှာ ဆက်နေမလား မနေဘူးလား ဆိုသည်ကတော့ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာအချင်းချင်းကပင် လက်ကမ်းစာစောင် ဝေနေသော မိုးနှောင်းကို မထီတရီ ကြည့်သွားကြသူတွေ၊ အထင်သေးသလို မဲ့ပြုံးပြုံး သွားကြသူတွေကို ကသစ်ဖြူကတော့ ရှင်းရှင်းကြီး မြင်နေရ၏။ မိုးနှောင်းကတော့ ခပ်အေးအေးပင် ဖြစ်သည်။

သူ ဝေငှသောကြော်ငြာတွေကို တစ်ချို့က ကြည့်ပင်မကြည့်ဘဲ ဆွဲယူပြီး အမှတ်မဲ့ ဆက်လျှောက်သွားကြသည်။ တစ်ချို့ကျတော့လည်း.. သူတို့အချင်းချင်း စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်ရင်း လက်ထဲမှစာရွက်ကို အမှတ်တမဲ့ စိတ်ဖြင့် လုံးခြေကာ အမှိုက်ပုံထဲ ထည့်သွားကြသည်။

သူတို့လက်ထဲရောက်လာသည့် စာရွက်ကို ဘာကြော်ငြာများလဲ ဟု တစ် ချက်ကလေးပင် ငုံ့ကြည့်မသွား။

တစ်ချို့ကျပြန်တော့လည်း မိုးနှောင်းက ကြော်ငြာစာရွက် ကမ်းပေးသည် ကိုပင် မီးလိုပူစေတတ်သော အရာတစ်ခုခုဖြင့် လှမ်းတို့ခံရသလိုမျိုး သူတို့လက်ကို ဆတ်ခနဲရုတ်ကာ ဖယ်သွား၏။ တစ်ချို့ကတော့ အစကတည်း သူတို့၏ လက်နှစ်

ဖက်စလုံးကို ဂျာကင်အင်္ကျီအိတ်ထဲ (ဒါမှမဟုတ်) ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ထည့်ထားကြသည်။

အဲဒါလည်း ပြီးတာပါပဲ။

လူငယ်ချာတိတ်တွေကတော့ ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီအောက်မှာ ipod ကို နားကျပ်တပ် သီချင်းနားထောင်ရင်း ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါ။ ကြော်ငြာဝေနေသော မိုးနှောင်းကို ရှိနေသည်ဟုပင် သဘောထားပုံမရ။ သူတို့အာရုံနှင့်သူတို့ မိုးနှောင်းကိုပင် တိုးဝှေ့ ပွတ်တိုက်သွားသေး၏။ ရထားတွေကတော့ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း။ ဆိုက်ရောက်လာလိုက်၊ ထွက်ခွာသွားလိုက်နှင့်...။

မိုးနှောင်း မောဟိုက်နေပြီ။

အသက်ကို မှန်မှန်ရှု၍ ကြိုးစားနေရ၏။ အစကတည်းက သူ အပင်ပန်းခံလို့ မဖြစ်မှန်း သိလျက်သားနဲ့ ဒီအလုပ်ကို ဇွတ်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ပိုက်ဆံရှာတယ်ဆိုတာ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိတဲ့ ဘဝပေး ဥပဒေသ တစ်ခုလားဟု သူ စဉ်းစားမိသည်။

ပိုက်ဆံရှာဖို့အတွက် သက်သက်နှင့် ကိုယ့်မိသားစု၊ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ့်အသိုက်အမြုံကို ခွဲခွာပြီး ဒီနိုင်ငံကိုရောက်နေသော မြန်မာလူငယ်တွေ အများကြီး ရှိကြသည်။

သူတို့သည် အနာဂတ်အတွက် လမ်းစတစ်ခု၊ ကမ္ဘာကြီး၏ အခွင့်အလမ်းတွေကို လှမ်းကြည့်ဖို့ အလင်းရောင်တစ်ခု၊ ရေရှည်ဘဝ လုံခြုံရေးအတွက် အာမခံချက်တစ်ခုကိုရဘို့ ပင်လယ်ကိုဖြတ်ပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ လာရှာနေကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ဟာ ၂၁ရာစုရဲ့ ပညာတတ် ပင်လယ်ခါးပြလေးတွေများလား။

သူတို့အတွက် သယံဇာတဟူ၍ သူတို့ကိုယ်တိုင်သာရှိသည်။

သူတို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တူးဖော်နေကြသည်။ သူတို့ တစ်ယောက်ချင်းစီသည် (သူတို့ အခုရောက်နေသော စင်္ကာပူနိုင်ငံလိုပင်) ပင်လယ်ပြင်ထဲက ကျွန်းကလေးတွေ ဖြစ်နေကြ၏။

စင်္ကာပူမှာ အလုပ်လုပ်နေကြရသော လူငယ်တွေ၏ ဘဝများစွာသည် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စိမ်းလန်းပြီး နာကျင်ခြင်းများဖြင့် ခြောက်သွေ့နေသော ရတနာသိုက် မြေပုံအညွှန်းတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ပိုက်ဆံဆိုသည်မှာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဘို့ ခေါစာပစ်ရသော နတ်ဆိုးတစ်ပါး၏အမည်နာမဟု ခေါ်ကြပါစို့။

အလုပ်ချိန်စေ့တော့ မိုးနှောင်း ခြေထောက်နှစ်ဖက်စလုံး ညောင်းညာလွန်းသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ အသက်ရှူရတာ မဝသလိုလည်း ဖြစ်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး၏ အတွင်းနံရံတွေအားလုံး တစ်မိမိ အရည်ပျော်ကျနေသည်ဟုပင် မှတ်ရထင်ရသည်။

ရောက်ရာနေရာမှာပင် သူ ပစ်လွဲ အိပ်ပစ်လိုက်ချင်လောက်အောင် နုံးခွေနေ၏။ ဆာလည်းမဆာ၊ ရေလည်းမငတ်။ ဘာကိုလိုအပ်နေမှန်း နာမည်ပင် တပ်၍မရ။ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် စိတ်တွေ လွင့်မျောသလို ဖြစ်နေသည်။

ကသစ်ဖြူက အနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး ...

“ရှင် အနားယူမှ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်၊ ကျွန်မ. . . ကျွန်မ. . . ရှင့်အတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

မိမိမှအပ တခြားလူအတွက် တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ပေးသင့်မှန်း သူမ၏ဘဝမှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စတင် စဉ်းစားဖူးခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

နောက်တစ်နေ့ကျတော့ City Hall မှာပင် မြန်မာအစားအစာတွေ လျှောက်စားကြာတဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ မုန့်ဟင်းခါးစားတော့ ကသစ်ဖြူက ငံပြာရည်ကို ထူးထူးဆန်းဆန်း နှစ်ခါတိတိ ထပ်ထည့်သည်ကို မိုးနှောင်း တွေ့လိုက်၏။ သို့သော်..

“ဪ . . သူက လေးလေးပင်ပင် စားရတာ ကြိုက်တတ်လို့ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ထင်ကာ ဘာမှ မပြောလိုက်။

ပြီးတော့မှ ကသစ်ဖြူက ငန်သည်ဟုဆိုကာ မုန့်ဟင်းခါးကို ဆက်စား၍ မရတော့။ မိုးနှောင်းက. . .

“ငန်မှာပေါ့ကွ၊ မင်းက မုန့်ဟင်းခါးထဲကို ငံပြာရည်တွေ ဒီလောက်တောင် ထည့်နေတာဥစ္စာ”

“အောင်မယ်. . . တစ်ခါလေးထည့်မိတာများ”

“ဘယ်ကလာ တစ်ခါကရမှာလဲ၊ နှစ်ခါတောင်ထည့်တာ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ သေသေချာချာ မြင်လိုက်တယ်၊ ဘာလဲ အငြင်းထူချင်သေးလို့လား”

မိုးနှောင်းက အတိအကျပြောတော့ ကသစ်ဖြူ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်ကာ ဇေဇေဝါ ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့မှ ..

“ဟင်. . . ကျွန်မ ငံပြာရည်နှစ်ခါထည့်လိုက်တာ သေချာလို့လား”

ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်မေးနေ၏။ မိုးနှောင်းက

“ဪ. . . ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေ”

“ဒါ. . . ဒါဆို. . . ပထမတစ်ခေါက် ထည့်ပြီးတာကို ကျွန်မ ... ကျွန်မ မေ့သွားတာ ဖြစ်မယ်”

“ကဲပါကွာ. . . နောက်ထပ်အသစ်တစ်ပွဲမှာလိုက်”

City Hall မှာ မြန်မာအစားအစာ အစုံရသော်လည်း မိုးနှောင်းကတော့ မြန်မာပြည်မှာ စားရတာလောက်တော့ ခံတွင်းမမြိန်ဘူးဟု ထင်သည်။ ဘာကြောင့်လဲတော့ မပြောတတ်။ မြန်မာရနံ့ကို လိုအပ်နေတာလား၊ မြန်မာ့လေပြည်လေငွေ့ကို လိုအပ်နေတာလား။ တစ်ခုခုတော့ လိုနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

မိုးနှောင်းက မြန်မာပြည်မှာ နေတုန်းကတောင် မြို့ပေါ်က နာမည်ကြီး ထမင်းဆိုင်တွေက အစားအစာကို ကြိုက်လှသည် မဟုတ်။ ဆိုင်တွေပေါ်က ဟင်းအများစုမှာ ဆီတွေ နီရဲပျစ်ချွဲနေပြီး အရသာကလည်း အီဆိမ့်ဆိမ့်နှင့် ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုချည်းပဲဖြစ်၏။

သူ တကယ်ကြိုက်သည်က တောရွာတွေမှာသာ ရတတ်သော ဆီကျဲကျဲ ရေကျဲကျဲ ဟင်းမျိုး။ ငပိရည်တောင်မှ ရွာမှာဖျော်သောငပိရည်ကို ပိုကြိုက်သည်။

လက်ကောက်ဝတ် အရွယ်အစားလောက်ရှိသော ငါးရံ့အကြီးကြီးတစ်ကောင်ကို ရွံ့ဖြင့်အုပ်ပြီး မံကာ မီးထဲထည့် ဖုတ်ရသည်။ ရွံ့က မီးကျက်ပြီး ခြောက်သွေ့မာ ကျောသွားတော့မှ ရွံ့ကိုခွဲလိုက်လျှင် ငါးအကြေးခွံတွေက ရွံ့မှာ ကပ်ပါသွားပြီး အထဲမှာ ဖြူဖွေးသော ငါးရံ့ အသားတွေသာ ကျန်တော့သည်။

အဲဒီငါးရံ့အသား ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကိုမှ စိစိပါအောင် နယ်ချေ ငါးပိရည်ထဲထည့် ဖျော်တော့ မွေးလည်းမွေးသည်။ ငါးဖတ်တွေ ပေါလောမျောနေခြင်းမျိုး မဟုတ်ဘဲ ငါးအသားမှုန့်တွေ စေးစေးပိုင်ပိုင် ပျော်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်လေရာ ငါးပိရည်က ပျစ်ပြီး အရသာ ချိုလေးနေ၏။ အဲဒီငါးပိရည်ထဲကိုမှ ခရမ်းချဉ်သီးကို ဖျော်ထည့်၊ ငရုပ်သီးစိမ်းကို မီးအုံးပြီးထည့်ကာ နံနံပင်ကလေး မွှေအုပ်ပြီး ထည့်လိုက်ရလျှင် ပထမတန်းစား ငါးပိရည်မွေးမွေးလေးကို ရလေသည်။

အဲဒီငါးပိရည်မျိုးကို လွမ်းရတာလည်း မြန်မာပြည်ကို လွမ်းတဲ့ ရတုဖွဲ့တစ်မျိုးပဲ မဟုတ်လား။

စာဆိုကြီးတွေ ရေးခဲ့ကြတဲ့ ဘုရားတိုင်ရတု၊ သိကြားတိုင်ရတုလိုမျိုး သူ့အတွက်တော့ ငါးပိတိုင် ရတုပဲပေါ့။ အိမ်အလွမ်းနဲ့ဖျော်တဲ့ ဟင်းတစ်ခွက်ပါပဲလေ။

ဟင်းကိုလည်း ထွေထွေထူးထူး သွားရှာနေစရာမလို။ အဲသည်လို အိုင်ပက် ပြီး နှိုက်၍ရလာသော ငါးရုံ့အုံ့မီးဖုတ်ကိုပင် အသားဖြူဖြူ ဖွေးဖွေးတွေချည်း ထုတ်ပြီး ဆီစိမ်းဆမ်း၊ ကြက်သွန်နီဥကြီးကို အကွင်း အကွင်းလှီး၊ ရှောက်ရွက် ငရုတ်သီးစိမ်းတို့ဖြင့် သုပ်စားလိုက်ရလျှင် ထမင်းမြိန်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။

ဒီက ဈေးကြီးပေးပြီး ဝယ်စားရသော Sea Food တွေကမှ ပေါ့ရွတ်ရွတ်နှင့်။ မြန်မာပြည်မှာဆိုလျှင် ...

“ဟင်...”

မြန်မာပြည်အကြောင်းကို ပြန်တွေးပြီးလွမ်းနေသော မိုးနှောင်း၏ အာရုံ စိတ်ကူးသည် မြုန်းခနဲ ပြတ်တောက်သွား၏။

“ဟင်... ကသစ်ဖြူ... ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

ထိုင်နေရာမှ မြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ရာတွင် မူးဝေသလို ယိုင်ထိုးသွားသည့် ကသစ်ဖြူကို မိုးနှောင်းက အလျင်အမြန် ထိန်းပေးထားလိုက်ရ၏။

“ကိုယ့်ကိုမှီထား ကသစ်ဖြူ၊ ဖြည်းဖြည်း...”

ကသစ်ဖြူက မိုးနှောင်း၏ပုခုံးကို အားပြုကိုင်ရင်း ဖြည်းညင်းစွာ ပြန်ထိုင် လိုက်၏။ သူမ၏ဦးခေါင်းနားထင်ကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခပ်သာသာ ဖိထားသည်။ ခဏကြာမှ သူမက ...

“ရပါတယ်၊ ခေါင်းနည်းနည်းမူး သွားတာပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မမယု ပေးထားတဲ့ ဆေးရှိတယ်... မဟုတ်လား၊ သောက်လိုက်လေ”

မိုးနှောင်း၏ စကားကြောင့် သူမက လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ ဆေးဗူးကို ထုတ်ယူ၏။ ပြီးတော့ ဆေးဗူးပေါ်မှ အညွှန်းစာကို အတင်းကြိုးစားပြီး မျက်စိ နားကပ်ကာ ဖတ်ကြည့်နေသည်။ အတော်ကြာသည်အထိ ဆေးဗူးကို မဖွင့်သေး ဘဲ မျက်လုံးကိုသာ အတင်းမျက်မှောင်ကုပ်ကာ ဖတ်နေသောကြောင့် မိုးနှောင်းက

“ဘာ.... ကိုကြည့်နေတာလဲ၊ ဆေး... သောက်လိုက်လေ”

“ဒီ . . . ဒီဆေးဗူးပေါ်မှာ 50 ml လို့ ရေးထားတာလား၊ 100 ml လို့ ရေးထားတာလား၊ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရလို့”

မိုးနှောင်းက ရယ်ပြီး ဆေးဗူးကို ယူကြည့်ရင်း ...

“အဖွားကြီးအိုလေးတောင် ဖြစ်နေမှပဲ၊ မျက်စိတွေတောင် မှုန်လို့၊ 100 ml လို့ ရေးထားတာလေကွာ၊ တစ်လုံးပဲ သောက်ရမှာ . . . ရော့ ... ရော့...”

မိုးနှောင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဆေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး ကသစ်ဖြူ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကသစ်ဖြူက ဆေးကို ရေနှင့် မျောချလိုက်ပြီး နောက် . . .

“မျက်စိမမှုန်ပါဘူး။ စောစောက မိုက်ခနဲခေါင်းမူးပြီး မျက်စိတွေ ပြာသွားလို့ ပါ၊ ကဲ . . . သွားကြမယ်”

ကသစ်ဖြူ၏ စကားကြောင့် မိုးနှောင်းက ချင့်ချိန်နေဟန်ဖြင့် . .

“မင်း . . . သိပ်နေမကောင်းဘူး ထင်တယ်၊ အိမ်ကိုပြန်ပြီး နားလိုက်ကြရင် ကောင်းမယ်”

“ဟာ . . . ဘာလို့ ပြန်ရမှာလဲ၊ အနားယူရအောင် ကျွန်မက လူမမာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒီလောက် ပျော်စရာကောင်းနေတာကို မပြန်ချင်သေးပါဘူး”

သူမ၏ပုံစံက နွမ်းနယ်ဖျော့တော့နေသည့်ကြားက ခေါင်းမာပြီး ဇွတ်ပေနေပုံမျိုး။ ဒီကောင်မလေးကိုတော့ မိုးနှောင်းက ပြောမနိုင် ဆိုမနိုင်ဟုပင် သဘောထားရတော့မည်။

မိုးနှောင်းက ...

“မင်း . . . တကယ်ပျော်တယ် . . . ဟုတ်လား”

“အင်း . . . ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက် မပျော်ခဲ့ဖူးဘူး”

သူမ၏လေသံက ဖြေဆိုဘို့ နောက်ကျခဲ့သော စာမေးပွဲတစ်ခုအကြောင်း ပြန်ပြောနေသူလိုမျိုး တွေ့တွေ့ငေးငေး။ တစ်ခါတလေမှာ အကောင်းဆုံးတွေဟာ

လည်း နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာတတ်တာ မဟုတ်လားကွယ်။

Somerset ဘူတာရုံအထိ MRT စီးကြပြီး Orchard ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ လူတွေရှုပ်ထွေး စည်ကားလွန်းသောကြောင့် မျက်စိတွေ နောက်ကျကာ အကြားအာရုံတွေလည်း ထွေပြားလာ၏။

ဈေးဝယ်ဘို့ ဒါမှမဟုတ် တစ်ခုခုစားသောက်ဘို့ ဒါမှမဟုတ် အလားတူ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနှင့် ဆိုလျှင်တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း အာရုံထားဖြစ်မည် မဟုတ်။ ကိုယ်သွားစရာရှိတာ သွား၊ ဝယ်စရာရှိတာ ဝယ်ရုံပဲ ဖြစ်၏။

အခုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘာရည်ရွယ်ချက်မှလည်း ရှိသည်မဟုတ်။ Shopping Centre တွေထဲပဲ ဝင်ရတော့မလိုလို၊ Food Court ထဲပဲ ဝင်တော့မလိုလိုနှင့် ဟိုနားရပ်လိုက် ဒီနားငေးလိုက် ယောင်လည်လည်လုပ်နေကြ၏။

မိုးနှောင်းက ...

“သိပ်လည်း ငေးမနေနဲ့ဦး၊ ကိုယ်တို့ လူချင်း ကွဲသွားဦးမယ်”

“အောင်မာ. . . လူချင်းကွဲသွားတော့ကော မပြန်တတ်တာ ကျနေတာပဲ၊ ဒီနေရာနဲ့ ဒီနေရာ အနီးလေးကို”

ကသစ်ဖြူက ချက်ချင်း မာရေကြောရေပြန်ပြော၏။ မိုးနှောင်းက ...

“ဪ. . . မင်း သွားတတ်လာတတ်မှန်းတော့ သိတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာက ပတ်စပို့ မရှိဘူးလေ၊ လမ်းမှာ ရဲနဲ့တွေ့လို့ မေးလား မြန်းလားလုပ်နေရင် ပြောရဆိုရတာ ခက်နေမှာစိုးလို့”

“အင်းပါ. . . အင်းပါ. . . ဆရာလာမလုပ်ပါနဲ့”

ရိုက်ချင်စရာကောင်းသော ချစ်စရာလေသံဖြင့် ပြန်ဖြေ၏။ မိုးနှောင်းက Centerpoint ထဲသို့ဝင်ကာ ဟိုမော့မော့ ဒီမော့မော့ဖြင့် တစ်နေရာဝင် တစ်နေရာ ထွက် လိုက်ငေးသည်။

ထိုအချိန်တွင် ရွှေ့လျားစက်လှေခါး (Escalator) ရှိရာဆီသို့ ခပ် သုတ်သုတ်သွားနေသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့် မြန်မာအမျိုး သမီးကြီးတစ် ယောက်ကို ကသစ်ဖြူက လှမ်းမြင်လိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မြန်မာစကားဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ် ပူပန်စွာ ဖုန်းပြောရင်း ခပ်သွက်သွက် လျှောက်သွားသောကြောင့် ဘေးဘီဝဲယာကို သတိထားမိဟန် မတူ။

သို့သော် . . . ကသစ်ဖြူကတော့ သူမကို မမြင်အောင် ဖျတ်ခနဲ ပုန်းကွယ် လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် လူတွေကြားထဲရောနှောကာ အကာအကွယ် ယူလိုက် သည်။

ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီး ထွက်သွားရာဘက်နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဆီသို့ တ ရွေ့ရွေ့ ရောယောင်ကာ လျှောက်ခဲ့၏။

ထောင့်ချိုးတစ်နေရာဆီသို့ရောက်သည်နှင့် စက်လှေခါး (Escalatar) နှင့် ဝေးရာဆီသို့ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

မိုးနှောင်းက Shopping Centre ၏ နောက်တစ်ထပ်သို့ ထပ်ပြီး တက် ကြည့်ဘို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ဘာရယ်တော့မဟုတ်။ အပျင်းပြေပေါ့လေ။

စက်လှေခါးပေါ် ခြေချမည်လုပ်တော့ နောက်မှပါလာမည့် ကသစ်ဖြူကို သတိထားပြီး တက်ဘို့ပြောရန် နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူ ပါမလာ။

“ဟင်. . . ဘယ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါလိမ့်”

မိုးနှောင်းက လည်ကိုဆန့်ကာ ဟိုဟိုဒီဒီ လှမ်းမျှော်ပြီး ကြည့်သည်။ ကသစ်
ဖြူကို လုံးဝမတွေ့ရတော့။

သူ အရမ်းစိတ်ပူသွား၏။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၂)

ခွဲခွါချိန်ရောက်လာတာကိုက စောလွန်း

မင်း ... သွားမယ်ဆိုလည်း

စကားတစ်ခွန်းတော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးကောင်းတယ်

မိုးနှောင်း တမ်းတစွာဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

သူ ကသစ်ဖြူကို နေရာအနှံ့ လိုက်ရှာကြည့်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့။
သူမ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သူ့ကို စွန့်ခွာထွက်သွားပြီဟု နားလည်လိုက်ရ
တော့သည်။

သူမဟာ ဘယ်လို ပဟေဠိမျိုးလဲ။ မိုးနှောင်း နားမလည်နိုင်ခဲ့ပါ။ ပဟေဠိကို
မဖြေနိုင်လို့ ပန်းပေးရမည်ဆိုလျှင်လည်း သူ့ရင်ထဲမှာ ပန်းပွင့်တွေ အပြည့်ပါ။

ကောင်မလေးရေ. . . မင်းအတွက် ဥယျာဉ်တစ်ခုစာ ပျိုးထားပါတယ်။ အခု
တော့ ရနံ့တွေကို သိမ်းတာ စောလွန်းတယ်။ တကယ်ဆို ငါ အသသက်ရှူသာစရာ
နှုတ်ဆက် အလွမ်းနဲ့ တစ်ခုတစ်လေလောက်တော့ ချန်ထားခဲ့ဖို့ ကောင်းပါရဲ့။

သူမနှင့် ပထမဦးဆုံး စတင်ဆုံဆည်းခဲ့သော East Coast ဆီသို့ မိုးနှောင်း
ထွက်ခဲ့၏။

နေညိုချိန်သို့ရောက်နေပြီ။

သစ်ပင်၏အရိပ်တွေ ရှည်လျားစွာ အေးစက် လဲလျောင်းနေကြ၏။ စကိတ်စီးနေသူတွေ၊ ကျောက်သားခုံတန်းနှင့် စားပွဲတွေမှာထိုင်ကာ ဘီယာသောက်ရင်း စကားပြောနေကြသူတွေ၊ သီချင်းနားထောင်ဘို့ ipod နားကျပ်ကလေးတွေတပ်ကာ အပန်းဖြေနေကြသူတွေ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မောနေကြသူတွေနှင့် ဝေးရာကမ်းစပ်ဆီသို့ သူ လျှောက်လာခဲ့၏။

ဆည်းဆာနှင့်ပင်လယ်သည် စကားလုံးမဲ့သော အသံများဖြင့် သူ့ကို ဆီးကြိုနေကြ၏။

တိမ်တွေ မျောလွင့်နေသည်ကို သူ ခေါင်းမော့ ငေးကြည့်နေဖြစ်သည်။ အရာရာအားလုံးဟာ တိမ်တွေလိုပဲလား။

လေစီးကြောင်းထဲ ဆုံစည်းမိတဲ့အခါ ရေငွေ့တွေဟာ ပုံသဏ္ဌာန်တစ်ခုခု ပေါ်လာလိုက်၊ ပြီးတော့ လေစီးကြောင်းနှင့်ရာ အဝေးဆီကို ပြန်ကွဲပြို လွင့်ပျယ်သွားလိုက်နဲ့ပေါ့။

အခု ငါတို့ ဘဝတွေကို တိုက်ခတ်နေတာ ဘာလေစီးကြောင်းလဲ။

နာမည်မရှိသေးရင်တော့ ‘အပူသည်လေ’ လို့ပဲ ခေါ်လိုက်ကြရအောင်။

သူ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငေးပြီး တွေးတော စဉ်းစားနေမိသည်မသိ။ မှောင်စပင် ပျိုးတော့မည်။

ရုတ်တရက် သူ့ကို နောက်ကျောဖက်ဆီမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က စိုက်ကြည့်နေသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ၏။ မသိစိတ်က လှုံ့ဆော်နေ ခြင်းဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကို ငေးကြည့်နေရာမှ အကြည့်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းကာ နောက်ဖက်ဆီသို့ လှည့်လိုက်၏။

သူ့အားစိုက်ကြည့်နေသူကို သူမြင်ရပြီ။

“ဟင်. . . ကသစ်ဖြူ”

မိုးနှောင်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ကသစ်ဖြူဆီသို့ ပြေးသွားလိုက်၏။ ပြီးတော့ ကသစ်ဖြူ၏ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို အားမလိုအားမရ ကိုင်လှုပ်ရင်း . . .

“စိတ်ပူလိုက်ရတာကွာ၊ ကိုယ်လိုက်ရှာတာ နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျောက်သွားရတာလဲ”

“ကျွန်မလည်း ရှင့်အနားမှာ နေနေတာပဲ၊ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး လူချင်းကွဲသွားတာလဲ မသိဘူး”

ကသစ်ဖြူ ပြန်ဖြေသံက အားမပါလှ။ တိုးတိုးညှင်းညှင်းသာ၊ မိုးနှောင်းကတော့ ကသစ်ဖြူ၏ မျက်နှာကို ကြည့်လို့မဝသလို စိုက်ငေး ရင်း . . .

“ဒီနေရာလေးကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲဟင်”

ကသစ်ဖြူက ချက်ချင်း မဖြေသေး။ မိုးနှောင်းဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်တွေ ထဲမှနေ၍ သူမ၏ လက်မောင်းနှစ်ဘက်ကို နူးညံ့ညင် သာစွာ မသိမသာ ရုန်းဖယ်သည်။

ပြီးတော့မှ ...

“ကျွန်မ ရှင့်ကို လိုက်ရှာကြည့်သေးတယ်၊ မတွေ့တော့တဲ့အဆုံးကျတော့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ စတွေ့ ခဲ့တဲ့ ဒီနေရာကို လာကြည့်ချင်စိတ်က အလိုလို ပေါ်လာတယ်”

သူမ၏လေသံအရ စကားက မဆုံးသေး။

သို့သော် စကားသံက ပိုတိုးညှင်းသွားသည်။ ရှက်ရွံ့သလိုမျိုး မျက်လွှာကို လည်း ဖြည်းဖြည်းချင်း ချသည်။ ထို့နောက် ...

“ပြီးတော့ . . . ဒီနေရာလေးမှာ ရှင်ရှိနေလိမ့်မယ်လို့လည်း ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်”

သူမ၏ စကားသံက ပန်းနုရောင်။

စကားအဆုံးတွင် သူမက တုန်ယင်စွာဖြင့် မိုးနှောင်းကို မော့ကြည့်သည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းကို ကြိုစောင့်နေသော မိုးနှောင်း၏ အကြည့်နှင့် ဆုံဖြစ်ကြ၏။

ညနေခင်းသည် စိမ်းလန်းသွားလေသည်။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၃)

ESPN ရုပ်သံလိုင်းမှ လာနေသော ဘောလုံးပွဲ အစီအစဉ်က အရှိန်ကောင်းနေသည်။ ရိုးယဲမက်ဒရစ်နှင့် ဗလင်စီယာပွဲ ဖြစ်၏။ မိုးနှောင်းက ဘောလုံးပွဲထဲမှာ စိတ်ဝင်စားနေသလောက် ကသစ်ဖြူကတော့ ရောင်စုံကွက် ပဟေဠိ ကုဗတုံး ကလေးကိုသာ သဲသဲမဲမဲ တချောက်ချောက်နှင့် ကိုင်တွယ် လှည့်ကစားနေ၏။

သူမ၏ မျက်နှာကလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး အလိုမကျသလို မျက်မှောင်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းစု ကျုံ့ထားသည်။

မိုးနှောင်းက လှမ်းမေးလိုက်၏။

“မင်း... ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ လက်ထဲမှ ပဟေဠိကုဗတုံးကလေးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း...

“ကျွန်မ ဦးနှောက်တွေ မကောင်းတော့ဘူး၊ အရင်ကဆို ဒီအဖြေကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ လုပ်လို့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခု... အခု... နာရီဝက်လောက်ရှိသွားပြီ၊ လုံးဝမရသေးဘူး”

မိုးနှောင်းက ရယ်သံစွက်ကာ

“ရမှာပါကွာ... မင်း စိတ်တွေပျံ့လွင့်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ လာ.. လာ... စိတ်အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင် ဘောလုံးပွဲ လာကြည့်ပါလား”

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့လူတွေ အချင်းချင်း ယှဉ်ပြိုင်နေတာကို ကျွန်မ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ လောလောဆယ် ကျွန်မလက်ထဲက ပဟေဠိကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်၊ ဒါကို ကျွန်မ မရရအောင် လုပ်ချင်နေတာ”

ကသစ်ဖြူက နှုတ်ခမ်းလေးကို စုရင်းပြော၏။ မိုးနှောင်းက သူမ၏ အကြောခပ်တင်းတင်း စိတ်ကို သိပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ထပ် မတိုက်တွန်းတော့ဘဲ

ဘောလုံးပွဲကိုသာ ဆက်ကြည့်နေဖြစ်၏။

အမှတ်ပေးဇယားထိပ်ဆုံးက ဘာစီလိုနာက ရီးယဲမက်ဒရစ်ထက် တစ်မှတ် အကွာနှင့်သာ ဦးဆောင်နေသောကြောင့် ဒီပွဲကို နိုင်လိုက်လျှင် ရီးယဲက ဇယားကို ပြန်ပြီး ဦးဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့်လည်း ရီးယဲကစားသမားတွေ အားလုံး ခြေကုန်ထုတ်ပြီး ဖိဖိစီးစီး တွန်းတွန်းတိုက်တိုက်နှင့် အသားကုန် ကစား နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

မိုးနှောင်း ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ရီးယဲကွင်းလယ်လူ ဂူတီက ဖြတ်တင် ပေးလိုက်သော ဘောလုံးကို စီရော်နယ်ဒိုက မြေမကျဘော ဝိုက်ကန် သွင်းယူ လိုက်ရာ ...

“ဂိုး”

မိုးနှောင်းက အားရပါးရထုခုန်ပြီး အော်လိုက်သောကြောင့် ကသစ်ဖြူ၊ ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်ပြီး လက်ထဲမှ ကုဗတုံးကလေး လွတ်ကျသွား၏။ သူမက စိတ်တိုတိုဖြင့် ..

“ရှင်ကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အလန့်တကြားနဲ့.. ..”

“ဟ. . . ဂိုးသွင်းလိုက်လို့ အားပေးတာလေကွာ၊ သွင်းသွားတဲ့ ပုံစံက အရမ်း မိုက်တယ်၊ လာကြည့်. . . လာ စီရော်နယ်ဒို သွင်းသွားတာကွ”

ကသစ်ဖြူက ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး မိုးနှောင်းအနီးသို့ လျှောက်လာရင်း တီဗီကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ကာ . .

“ဘယ်သူလဲ. . . စီရော်နယ်ဒိုဆိုတာ...”

“ဟိုမှာလေ. . . ဟိုမှာ. . . ပြေးသွားတာတွေလား၊ အင်္ကျီ နံပါတ်(၉)နဲ့ဟာ စီ ရော်နယ်ဒိုပေါ့”

မိုးနှောင်းကတော့ ရိုးရိုးပင်တွေးပြီး ကွင်းအတွင်း ပြေးလွှား အောင်ပွဲခံနေ သော စီရော်နယ်ဒို၏ပုံကို လက်ညှိုးထိုး ပြလိုက်၏။ ထိုအချိန်တွင် တီဗီကလည်း

စီရော်နယ်ဒို၏ အနီးကပ်ပုံကို ရိုက်ကူးပြနေလေရာ အင်္ကျီကျောဖက်ရှိ Ronaldo ဟူသော စာတမ်းနှင့် နံပါတ်(၅)တို့ကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရသည်။

ကသစ်ဖြူက တီဗီကိုတစ်လှည့် မိုးနှောင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အပြင်းအထန်စ ဦးစားနေရပုံမျိုး နှုတ်ခမ်းကို ဖွဖွ ကိုက်ထား၏။

ပြီးတော့မှ...

“ကျွန်မ အဲဒီဘောလုံးသမားရဲ့ အင်္ကျီကို လိုချင်တယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့အင်္ကျီကို ပြောတာနော်”

မိုးနှောင်းက အလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီး...

“ဟာ ဒါတော့ မလွယ်ဘူးထင်တယ်”

ကသစ်ဖြူက မျက်ဝန်းနက်ဆံကလေးကို မျက်လုံးအိမ်ထောင့်သို့ လှပစွာ ကပ်လိုက်ရင်း

“အင်း”

“အဲဒီအင်္ကျီက ဟောဒီ ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းပဲ မဟုတ်လား”

“အင်း”

မိုးနှောင်းက မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့် ဖြေ၏။ ကသစ်ဖြူက...

“အဲဒီလို ဘောလုံးသမားကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဝယ်စုတတ်ကြတဲ့ ဘောလုံး Crazy တွေကလည်း ရိုးရိုးသာမန် လူတွေပဲ မဟုတ်လား”

မိုးနှောင်းက ဒုတိယအကြိမ် ဝန်ခံရမည့်စကားဖြစ်သော ‘အင်း’ ကို ချက်ချင်း မပြောသေးဘဲ အချိန်ဆွဲထားသေး၏။ သူဖြေခဲ့သော စကားလုံးတွေနှင့် သူ့ကို ပြန်ချည်နှောင်နေသော ကသစ်ဖြူ၏ ထောင်ချောက်ကို သူ ရှောင်ထွက်၍ မရနိုင်တော့။

နောက်ဆုံး မိုးနှောင်းက လေးလံစွာဖြင့် ...

“အင်း”

သည်တော့မှ ကသစ်ဖြူ ပြုံးသည်။ ရက်စက်ခါနီး ဆဲဆဲမှာ ကွမ်းတစ်ယာ
ရေတစ်မှုတ် ကျွေးသည့် အပြုံးမျိုး။ ပြီးတော့ ...

“ဒါဆို. . . ရှင်ပြောထားတဲ့အတိုင်း ရအောင်ရှာနိုင်ရမှာပေါ့နော်”

မိုးနှောင်းက ထုံးစံအတိုင်း ထူးကျော်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီး အကြံဉာဏ်
တောင်းကြည့်လိုက်သည်။ နောက် ထူးကျော် အကြံပေးသည့်အတိုင်း Internet
ထဲတွင် အားကစားသမားများ၏ အမှတ်တရပစ္စည်းတို့ကို လေလံပစ်သော
WebSite ကို ရှာကြည့်လိုက်၏။

ကံအားလျော်စွာပင် သူလိုချင်သော စီရော်နယ်ဒို၏ အင်္ကျီကို တွေ့သည်။
မိုးနှောင်းကဝင်ပြီး လေလံဆွဲဘို့ ကြိုးစားတော့သည်။

ကသစ်ဖြူက မီးဖိုချောင်ထဲတွင် ကော်ဖီ ဖျော်နေသည်။ အရင်တုန်းကတော့
မမယုက ဒိုင်ခံ လုပ်ပေးနေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မမယုကို အားနာလာ
သောကြောင့် တတ်နိုင်သလောက် ကိုယ့်ဖိသာကိုယ် လုပ်ကြည့်ခြင်း ဖြစ်၏။

သူမက စတီးမတ်ခွက် အကြီးစားထဲသို့ ကော်ဖီမှုန့်၊ သကြားနှင့် နို့ဆီတို့ ခပ်
ထည့်လိုက်သည်။ ရေနွေးက မဆူသေးသောကြောင့် ခဏစောင့်နေရ၏။
အတန်ငယ်ကြာတော့ ရေနွေးဆူသည်ကိုပြသော အမှတ်အသားမှာ မီးစိမ်းကလေး
လင်းလာသည်။

ကသစ်ဖြူက Pressure Valve အဆိုရှင် နှုတ်သီးခေါင်းဝတွင် မတ်ခွက်ကို ခံထားပြီး ခလုပ်နှိပ်လိုက်သောအခါ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေနွေးတွေ ကျလာ၏။

သူမက ဇွန်းတစ်ချောင်းဖြင့် ခေါက်ပြီး မွေလိုက်သည်။ မွေပြီးတော့ တစ် ဇွန်း မြည်းကြည့်လိုက်၏။

ကသစ်ဖြူ အနည်းငယ် ဇေဝဇဝါဖြစ်သွားသည်။ စောစောက သကြားထည့် ပြီးခဲ့ပြီလား။ မထည့်ရသေးဘူးလား။

သူမ မမှတ်မိတော့။

သေချာအောင် နောက်ထပ် သကြားနှစ်ဇွန်းခန့် ထပ်ထည့်ကာ မွေလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ပန်းကန်လုံးတွေထဲထည့်ဘို့ ပန်းကန်လုံးလိုက်ရှာသည်။ ပြီးတော့ အောက်ခံပန်းကန်ပြား။ နောက် လက်သုတ်ပုဝါ။

ဘယ်ပစ္စည်းကို ဘယ်နားထားမှန်း မသိသောကြောင့် ရှာရဖွေရသည်မှာ အနည်းငယ်ကြာသွား၏။

နောက်ဆုံး ပန်းကန်ပြားပေါ်မှာ ပန်းကန်လုံးကိုတင်၊ ဘေးမှာ လက်သုတ်ပု ဝါကို ကျကျနန ခေါက်ထည့်ပြီးချိန်တွင် သူမ၏ စိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြန် လေသည်။

သကြားထည့်ပြီးပြီလား...။ မထည့်ရသေးဘူးလား...။

သူမ လုံးလုံး မေ့သွားပြန်ပြီ။

ကော်ဖီကို တစ်ဇွန်းနှစ်ဇွန်း ခပ်သောက်ကြည့်တော့လည်း စောစောတုန်းက သောက်ထားခဲ့သော အရသာက လျှာပေါ်မှာ စွဲနေတာက တစ်ကြောင်း၊ ကော်ဖီ က ပူလွန်းနေသည်က တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သိပ် ကွဲကွဲပြားပြားမခံစားရ။

သေချာအောင် နောက်ထပ် သကြားနှစ်ဇွန်း ထည့်ဖျော်လိုက်သည်။

ထို့နောက်. . . မိုးနှောင်းသောက်ဖို့ ကော်ဖီခွက်ကို ဗန်းဖြင့် သယ်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ထွက်ခဲ့၏။

ကွန်ပျူတာကို ပိတ်ခါ ငူငူကြီး ထိုင်နေသော မိုးနှောင်းကို တွေ့ရတော့ ကသစ်ဖြူက ကော်ဖီဖန်းကို ဘေးမှာချလိုက်ပြီး .

“ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မိုးနှောင်းက မဖြေချင်ဖြေချင်ဖြင့် . . .

“မင်းလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ စီရော်နယ်ဒိုရဲ့ အင်္ကျီလေ၊ အင်တာနက်ထဲမှာ လေလံတင်ထားတာ တွေ့လို့ ဝင်ပြီး လေလံဆွဲတာ။ အရေးထဲကျမှ ကိုယ့် ကွန်ပျူတာက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဖောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ Connection ပြတ်သွား တယ်. . . ဟူး”

ကသစ်ဖြူက ဘေးမှာဝင်ထိုင်ရင်း ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ရှင် အရှုံးပေးရပြီ ဆိုပါတော့လေ၊ ဟင်း... ဟင်း. . . ဝန်ခံ လိုက်စမ်းပါ၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အလိုကို လိုက်ရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့။ အဲဒါကြောင့် ချစ်လှပါချည်ရဲ့ဆိုပြီး လက်ထပ်ထားတဲ့ လင်မယားတွေတောင် တစ် ယောက်အလိုဆန္ဒကို တစ်ယောက်က ဘဝပေးပြီး မဖြည့်ဆည်းနိုင်တဲ့အခါ ကွဲကြ ကွာကြ ဖြစ်ရသေးတာပဲ။ မိုးနှောင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်က ကသစ်ဖြူဆိုတဲ့ ဘာ မဟုတ်တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒကို မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာ မဆန်းပါဘူး”

မိုးနှောင်း သူမကို မခံချင်စိတ်ဖြင့် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း..

“မင်း စကားကို အကုန်မပြောနဲ့ဦးလေ၊ ငါ အရှုံးပေးပြီလို့ မင်းကို ဘယ်သူ ပြောလို့လဲ”

“ရှင်က ဘယ်လိုများ ထပ်ပြီး ကြိုးစားချင်သေးလို့လဲ”

“ဟ. . . လေလံရသွားတဲ့သူရဲ့ လိပ်စာကို စုံစမ်းပြီး သူ့ဆီက ပြန်ဝယ်မယ် ကွာ၊ အဲဒီလူက ဒီစင်္ကာပူကမဟုတ်လို့ မရနိုင်ရင်လည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ၊ အဲဒီ အင်္ကျီမျိုးက ကမ္ဘာပေါ်မှာ တစ်ထည်တည်းရှိတာ မှမဟုတ်တာ။ တစ်ထည်မဟုတ် တစ်ထည်တော့ ရှိဦးမှာပေါ့”

ကသစ်ဖြူ၏ မျက်နှာပေါ်မှအပြုံးက ခပ်လှောင်လှောင်။ သူမက ...

“အင်းပါ. . . အင်းပါ. . . ကြိုးစားဦးပေါ့၊ ကဲ. . . ကြိုးစားဘို့ အကြံလေး ညာဏ်လေးထွက်အောင် ကော်ဖီသောက်လိုက်ဦး. . . ရော့”

မိုးနှောင်းက ကော်ဖီခွက်ကိုယူ၍ တစ်ငုံငုံကြည့်လိုက်ပြီး

မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားကာ. . .

“ဟာ. . . မင်းကော်ဖီကလည်း ချိုလှချည်လား၊ သကြားတွေ ဘယ်လောက် တောင် ထည့်လာတာလဲ”

မိုးနှောင်း၏ စကားကြောင့် ကသစ်ဖြူ၏ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံးက ဖြုတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်ပြီး မျက်နှာပျက်သွား၏။ သူမက မရေရာသော လေသံဖြင့် ...

“ရှင်...ဟို...အဲ... ကျွန်မ. . . ကျွန်မ. . . မေ့ပြီး သကြားကို နှစ်ခါထည့်မိတယ် ထင်တယ်”

“နှစ်ခါတောင် ကရဲ့လားကွာ၊ သကြားတစ်ပုလင်းလုံး မှောက်ကျလာတာနဲ့ တူပါတယ်၊ ကိုယ့်ဖါသာကိုယ်လည်း သောက်ကြည့်ပါဦး”

ကသစ်ဖြူက ကော်ဖီခွက်ကိုယူကာ တစ်ငုံငုံကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်သည် အေးစက်စပြုနေသောကြောင့်လားမသိ။ ကော်ဖီသည် ချိုချိုရဲရဲ အရသာဆိုးကြီး ထွက်နေ၏။

ကသစ်ဖြူ တွေဝေသွားသည်။

အရသာပျက်စီးသွားသော ကော်ဖီတစ်ခွက်သည် သူမကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေ သလို ခံစားလိုက်ရလေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၄)

မိုးနှောင်း စုံစမ်းကြည့်လိုက်တော့ လေလံအောင်သွားသော သူထံမှ အင်္ကျီကို ပြန်ဝယ်ဖို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် စီရော်နယ်ဒို လက်မှတ်ထိုးထားသော အင်္ကျီအစစ်တစ်ထည်က စင်္ကာပူရှိ Souvenir ဆိုင်ပိုင်ရှင်တစ်ယောက်ဆီမှာ ရှိနေကြောင်း သတင်းလက်ဆောင် ပေးသွား၏။

ကံကောင်းချင်တော့ အဲဒီ Souvenir Shop ပိုင်ရှင်ကလည်း မြန်မာနိုင်ငံသား ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။ ဆိုင်ရှင်နာမည်က ဖါဟစ် နူရီကာဇင်(မ်)။ သူ့ဆိုင်က Kranji မှာ။ မလေးရှားဘက်သို့ ကားဖြင့်သွားသည့် လမ်းကြောင်းပေါ်မှာပင်။ လိပ်စာရသည်နှင့် ချက်ချင်း မိုးနှောင်း ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးကို ကောက်လွယ်ပြီး ခရန်ဂျီသို့ ထွက်ခဲ့တော့သည်။

ခရန်ဂျီကိုရောက်တော့ လိပ်စာထဲက ဆိုင်ကို သိပ်မရှာလိုက်ရ။ နာမည်လှလှလေး ပေးထားသောကြောင့် ချက်ချင်းလိုပင် တန်းခနဲတွေ့သည်။

DREAM HARP

MYANMAR SOUVENIR SHIP

(မြန်မာ့လက်မှု အနုပညာပစ္စည်း အမှတ်တရ အရောင်းဆိုင်)

မိုးနှောင်းက ဆိုင်ထဲသို့ င်သွားပြီး ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်မည် ထင်ရသူကို ရှာသည်။ ကောင်တာနောက်မှာ ထိုင်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးဖါးဖါး ခန္ဓာကိုယ် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် အသက်(၄၀)ကျော်အရွယ် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ မိုးနှောင်းက သူ့ ကျောပိုးအိတ်ကို ဖုတ်ခနဲပစ်ချလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော် မစ္စတာ ဖါဟစ်နူရီကာဇင်(မ်)နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ” ဟု မြန်မာလို ပြောလိုက်၏။

ထိုသူက ...

“ကန်ကလေး. . . နင်က မြန်မာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ငါလည်း မြန်မာပြည်ကပဲ၊ ငါ့မှာ မြန်မာနာမည် ရှိတယ်၊

မိုးနှောင်းက မုတ်ဆိတ်မွေးကြီး၏ မြန်မာနာမည်ကို ကြားလိုက်တော့

“ဟာ. . . နာမည်က ပျံလန်နေတာပဲဗျာ”

“ဟမ်း. . . ကာဇင်(မ်)နော်၊ မြန်မာလူမျိုးကို ချစ်တယ်၊ မြန်မာနာမည် လှလှလေးတွေကိုလည်း ချစ်တယ်၊ ကာဇင်ဆိုင်နာမည်နော် ရေရေလည်လည် အပျံစားပေးထားတယ်၊ ကန်ကလေး. . . ကြည့်ပါလား၊ DREAM HARP အိပ်မက်စောင်း. . . တဲ့”

မိုးနှောင်းက . . .

“ဟာ. . . အိပ်မက်ကြီးက စောင်းနေမှတော့ ဘယ်ကြည့်ကောင်းမှာလဲ၊ အိပ်နေရင်း ဇက်ကြီးလိမ်သွားမှာပေါ့”

“အာရီရီ ကန်ကလေး၊ စောင်း. . . စောင်း. . . တူနယ်တဲ့နယ် မြည်အောင် တီးတဲ့စောင်း၊ ဟရေး. . . ဟိုဟာလေ ကြိုးတွေတပ်ထားတဲ့ ကောက်ကောက်ကြီးကိုပြောတာ၊ ဖယား. . . ဖယား. . . ဒွတ်ခ. . . ဒွတ်ခ..”

“ဪ. . . သဘောပေါက်ပြီ. . . သဘောပေါက်ပြီ၊ မသိလို့ပါ ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူရယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

မိုးနှောင်းက ကာဇင်(ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူ စိတ်ဆိုးသွားမှာစိုးသဖြင့် ကမန်းကတန်း တောင်းပန်ရ၏။

ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူက ...

“ကဲ. . . ဆိုစမ်းပါဦး ကန်ကလေး၊ ငါ့ဆိုင်ကနော် နင် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုး ဝယ်ချင်သလဲ၊ ဈေးများတယ် ထင်တယ်နော်၊ ငါ့ကို တစ်ခါတည်းရိုက်သွားလိုက်၊

ငါ စိတ်မဆိုးဘူး၊ ကာဇင်နော် မှန်တာလုပ်တယ်၊ ဟုတ်တာပြောတယ်၊ ဘုရားမကြိုက်တာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး”

“ဒီလိုပါ ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူရယ်၊ ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူ ဆီမှာ စီရော်နယ်ဒို လက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အားကစားအင်္ကျီရှိတယ်လို့ သတင်းကြားတာနဲ့ . . . အဲဒါ .. ”

မိုးနှောင်းက အင်္ကျီကိုပြန်ဝယ်ဖို့ကိစ္စ ဘယ်လိုစကားစရမှန်းမသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူ၏ မျက်နှာက ကွဲကွာနေသော ဆွေမျိုးအချင်းချင်း ရုတ်တရက်ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုမျိုး ဝင်းခနဲလက်သွားပြီး

“အာရီရီ. . . ကန်ကလေး၊ နင်လည်း ဒိုလေးပရိသတ်ပဲလား၊ ကာဇင်နော် ဒိုလေးကို တအားချစ်တယ်၊ ဒိုလေးလက်မှတ်ပါတယ်နော်၊ ကာဇင် အားလုံးရအောင် စုထားတယ်၊ ဒိုလေးဝတ်တဲ့ အောက်ခံဘောင်းဘီနော်၊ ကာဇင်မှာရှိတယ်၊ ကြည့်မလား. . . ကန်ကလေး”

မိုးနှောင်း မျက်နှာတစ်ချက် ရှုံ့မဲ့သွား၏။ သို့သော် . .

“ကျွန်တော်လည်း ဒိုလေးပရိသတ်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အောက်ခံဘောင်းဘီတော့ မကြည့်ပါရစေနဲ့ ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူရယ်၊ နေပါစေ . . . ဟို. . . သူ့လက်မှတ်ပါတဲ့ အားကစားအင်္ကျီလေးပဲ၊ အဲ. . . အဲဒါ . . . ဖြစ်နိုင်ရန် ပြန်ရောင်းပါလား၊ ကျွန်တော် ပြန်ဝယ်ချင်လို့ပါ”

ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူ၏မျက်နှာက ချက်ချင်း တည်သွားပြီး . . .

“ဟရေ. . . ကာဇင်နော် ဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက

ပစ္စည်းအဟောင်း စုလာတာ၊ ဟောဒီဆိုင်နဲ့ တစ်လုံးရှိတယ်၊ ကာဇင် ဘာတစ်ခုမှ အစွဲလမ်းမ ထားဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒိုလေးပစ္စည်းနော်၊ ကာဇင် အားကြီးမြတ်နိုးတယ်၊ လုံးဝမရောင်းနိုင်ဘူး ကန်ကလေး”

ကာဇင်စကားကြောင့် မိုးနှောင်း ထိတ်ထိတ်ပျာပျာဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟာ. . . လုပ်ပါအနဲရယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း တခြား ဘာဆို ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ အဲဒီအင်္ကျီရရင် ကျေနပ်ပါပြီ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရပေးရ ဝယ်ပါမယ်”

မိုးနှောင်းက လေသံကော အခေါ်အဝေါ်တွေပါ ပြောင်းကုန်၏။

‘လုပ်ပါ. . . အနဲရယ်’ ဘာ... ညာ ဖြစ်လာသည်။ ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူက မိုးနှောင်း ပတ်ချွန်ချွန်လုပ်နေပုံကို မသင်္ကာစွာကြည့်ရင်း

“ကန်ကလေးနော်. . . နင် ဒိုလေးပရိသတ်လည်း ပြောတယ်၊ တခြားဟာ တော့ စိတ်မဝင်စားဘူး၊ အဲဒီအင်္ကျီကိုပဲ ဇွတ်ဝယ်နေတယ်၊ ဘယ်လိုသဘောလဲ၊ ကာဇင်ကိုရှင်းအောင်ပြော ကန်ကလေး၊ နင် ညာတယ်နော်၊ ဘုရားသိတယ်. . . ကန်ကလေး”

“ဟို. . . ဟို. . . ဒီလိုဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကောင်မလေးက ဒိုလေးကို အရမ်း ကြိုက်တာဗျ၊ သူက ဒိုလေးလက်မှတ်ပါတဲ့အင်္ကျီကို အသေအလဲ လိုချင်နေတယ်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကို ရအောင်ရှာပြီး ဝယ်ပေးရမယ်လို့ အတင်းခိုင်းနေတယ်၊ အင်း. . . ဘယ်လိုခေါ်ရပါ့မလဲ၊ စိတ္တဇပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအင်္ကျီမရမချင်း တင့်တို တရယ်ရယ်နဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း အဲဒီအင်္ကျီ ရအောင်ဝယ်မလာရင် အဆက်ဖြတ်မယ်လို့ ပြောနေတယ်ဗျာ”

“အာရီရီ. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်”

ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူ တစ်ယောက် ကြေကွဲသွားပုံရ၏။ တကျွတ်ကျွတ်နှင့် စုပ်သပ်နေသည်။ မိုးနှောင်းက အခြေအနေကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး. . .

“အနဲရယ်. . . ကျွန်တော်တို့ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့လားဗျာ၊ အဲဒီ အင်္ကျီလေးကို ရောင်းလိုက်ပါဗျာ. . . နော်”

ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူက သူ့ပါးပြင်ပေါ်စီးကျလာသော မျက်ရည်ကိုသုတ်လိုက်ပြီး. . .

“အဟင့် . . ကန်ကလေး နင် တရားသလား၊ နင်လည်း နင့် ကန်မလေးနဲ့ မခွဲနိုင်သလို. . . ရွတ်. . . အဟင့်. . . ကာဇင်လည်း ဒိုလေးနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး၊ ငါ့ရင်တွေ မီးလိုပူတယ် ကန်ကလေး၊ မရောင်းပါရစေနဲ့။”

“ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား အနဲရယ်”

“ကာဇင်နော်. . ထမင်းကို နှစ်ခါပြန်စားချင်စားမယ်၊ စကားကို နှစ်ခါပြင်မပြောဘူး ကန်ကလေး”

မိုးနှောင်းက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းကို ရှူးခနဲ မှုတ်ထုတ်၏။
ပြီးတော့မှ ...

“ဒါဆိုလည်း အနဲရယ်၊ အဲဒီအင်္ကျီက ကျွန်တော့်အသည်းကိုခွဲမယ့်အင်္ကျီဆိုတော့ ဟိုလေ အမှတ်တရ မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် ခဏပြပါလားဟင်”

ကာဇင်က ခေါင်းကို လေးလေးတွဲတွဲ ညှိတ်ရင်း . . .

“ကြည့်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ ရတယ် ကန်ကလေး၊ ကြိုက်သလောက်သာ ကြည့် ကာဇင် စိတ်မဆိုးဘူး”

ကာဇင်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အင်္ကျီကိုယူရန် အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

မိုးနှောင်းက သူ စောစောက ပစ်ချထားသော ကျောပိုးအိတ်ကို ခြေမြန်လက် မြန်ကောက်ယူပြီး ဇစ်ကို ရွံ့ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။ သူ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာ အားကစားပစ္စည်း အရောင်းဆိုင်မှ (၅၆) ပေါင်ပေးပြီး ဝယ်လာရသော ကျောနံပါတ်ကိုး ရိုးယဲအင်္ကျီ အလွတ်တစ်ထည် ရှိနေသည်။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarbooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၅)

မိုးနှောင်း၏အသံက အေးဆေးသည်၊ တည်ငြိမ်သည်။ ကသစ်ဖြူက လက်ထဲမှ စီရော်နယ်ဒို၏ လက်မှတ်ပါသော အင်္ကျီကိုတစ်လှည့် မိုးနှောင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်... ရှင်... တကယ်ရလာတယ်... ဟုတ်လား”

မိုးနှောင်းက သိပ်အရေးမကြီးသည့် အမူအယာဖြင့် ...

“တကယ်တော့. . . လောကကြီးမှာ ‘ခက်တယ်’ လို့ ပြောပြောနေကြတဲ့ အရာတွေအားလုံးရဲ့ ၈၀%လောက်ဟာ တကယ် မလုပ်ကြည့်သေးဘဲနဲ့ ကြိုတင်ပြီး အားလျော့နေတာတွေပါကွာ၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ ...”

“ဟင်... ရှင်... ရှင့်နှာခေါင်းမှာ သွေးတွေ”

မိုးနှောင်း၏ နှာခေါင်းမှ စီးလျှံကျလာသော သွေးတွေကို မြင်ပြီး ကသစ်ဖြူက အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

မိုးနှောင်းက တစ်ရှူးစက္ကူစယူ၍ စီးကျလာသော သွေးတွေကို သုတ်ပစ်ရင်း ...

“ရတယ်. . . ရတယ်. . . ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ကိုယ်က ဒီလိုပဲ တစ်ခါတစ်လေ နှာခေါင်းသွေး လျှံတတ်တယ်”

“အို. . . အဲလို ပြီးစလွယ် မပြောနဲ့လေ၊ သွေးတွေက အများကြီး ထွက်နေတဲ့ ဥစ္စာ၊ လာ. . .လာ... ဒီမှာထိုင်”

ကသစ်ဖြူက ပျာပျာသလဲဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ရေခဲတုံး အသေးကလေးများကို ဇလုံဖြင့်ထည့်ကာ ယူလာပေးသည်။ ပြီးတော့ စနိုးတာဝါ အဝတ်ပါးစဖြင့် ရေခဲတုံးများကိုအုပ်ပြီး ...

“ရှုလိုက်... ရှုလိုက်... ဒါကို ရှုလိုက်”

မိုးနှောင်းက ...

“ရေခဲနဲ့ လုပ်ရတာလား၊ တစ်ချို့ကျတော့လည်း ရေနွေးငွေ့နဲ့ ပေါင်းထား တဲ့အဝတ်စကို ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာ ငါးမိနစ်လောက် အုပ်ပေးရတယ်... လို့ ပြောကြ တယ်”

“ဟာ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာ၊ အေးမှ သွေးကြောလေး ကျုံ့သွားပြီး သွေးထွက် တာ ရပ်မှာပေါ့”

မိုးနှောင်းက ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ ကသစ်ဖြူ လုပ်သမျှကိုသာ ပြုံးပြီ ဝးကြည့်နေလိုက်တော့၏။

ကုသခြင်းဆိုသည်မှာ ကုထုံးကို ယုံကြည်သူအတွက် ဖြစ်ပါသည်။

လူတွေ ဘဝကို ရင်ဆိုင်နေကြသည်မှာလည်း ကိုယ်ယုံကြည်ရာ ကုထုံးနှင့် ကိုယ်ကုသနေသလိုမျိုးပဲ မဟုတ်ဘူးလား။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကသစ်ဖြူက ပူဆာသဖြင့် Sentosa သို့ လိုက်ပို့ပေး ရ၏။ အဲသည်တော့မှ အကုသိုလ်နှင့် တည့်တည့်တိုးတော့သည်။

SENTOSA စာလုံးကြီးတွေ ပုံဖော်ထားသော နေရာနားအရောက် ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူနှင့် တည့်တည့် တိုးလေ၏။ ပိုပြီး ဆိုးဝါးချင်တော့ ကာဇင် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူက စီရော်နယ်ဒို လက်မှတ်ပါသော ရီးယဲ

ဂျာစီနံပါတ်(၉)ကို သူ့ခန္ဓာကိုယ် ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးပေါ်မှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် မဆန့်မပြစ်စွာ ပံ့ထား၏။

“ဟိုက်... သေပြီ”

မိုးနှောင်းက စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ကာ ရေရွတ်လိုက်ပြီး ကာဇင်မမြင်အောင် တစ်ဖက်သို့ ဖျတ်ခနဲ လှည့်လိုက်သည်။

အဲသည်တော့မှ ကာဇင်က မြင်ဖြစ်အောင်မြင် သွားပြီး အားရဝမ်းသာဖြင့် ပါးစပ်ကြီးဖြူကာ အပြေးကလေး လျှောက်လာ၏။ မိုးနှောင်းက ကာဇင်ခန္ဓာကိုယ် ပေါ်မှ အင်္ကျီကို ကသစ်ဖြူ မကြည့်မိအောင် လက်ညှိုးတယမ်းယမ်းဖြင့် လျှောက်ပြီး ထိုးပြနေသည်။

“ဟို... ဟို... ဟိုမှာ... ကြည့်”

“ဘာလဲ... ရှင့်လက်ညှိုးကြီးက တယမ်းယမ်းနဲ့ ဘာကိုပြနေတာလဲ”

“ဟိုမှာ... လူတွေ... အဲ... ဟုတ်ပေါင်”

ထိုစဉ်... ကာဇင်(မ်)က အနီးသို့ ရောက်လာပြီး မိုးနှောင်းနှင့် ကသစ်ဖြူကို တစ်လှည့်စီကြည့်ကာ ဝမ်းပမ်းတသာဖြင့် မိုးနှောင်းကို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ကန်ကလေး... နင့် ကန်မကလေးနဲ့ အဆင်ပြေသွားပြီ မဟုတ်လား၊ ကာဇင် အရမ်းဝမ်းသာတယ်၊ ဒီလေးလည်း သိရင် ဝမ်းသာမယ် ကန်ကလေး”

မိုးနှောင်းကတော့ ချက်ချင်းပင် မျက်စိကန်းပြီး ဆွံ့အသွားသူတစ်ယောက်လို ခေါင်းကိုမော့ကာ တိမ်တွေကို ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် ချာလည်ချာလည် လိုက်ကြည့်ရင်း တုံ့ကျိဘာဝေ လုပ်နေ၏။

ကသစ်ဖြူက

“ဒီမှာ... ရှင့်ကိုနှုတ်ဆက်နေတယ်၊ ပြန်ပြောလိုက်ဦးလေ၊ ဟင် ... ဒီ ... ဒီ အင်္ကျီက ...”

ကသစ်ဖြူက ပြောရင်း ကာဇွန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ရာ ကာဇွန် ဝတ်ထားသော အင်္ကျီကို မြင်သွားပြီး ...

“ဟင်... ဒါကလည်း စီရော်နယ်ဒိုလက်မှတ်ထိုးထားတဲ့ အင်္ကျီပဲနော်”

“ဟာကွာ... ဒီလိုအင်္ကျီတွေက ဟိုဒင်း... ဟို... အတု အဲ... ဟုတ်တယ်... အတုတွေလည်း ရှိတာပဲဥစ္စာ၊ လာပါ... သွားကြမယ်”

မိုးနှောင်းက ပါးစပ်ထဲ တွေ့ကရာတွေပြောပြီး ကသစ်ဖြူကို ကာဇွန်နှင့် ဝေးရာဆီသို့ အတင်း လက်ဆွဲခေါ်သည်။

ကာဇွန် (ခေါ်) ကိုခင်မောင်မျိုးမြင့်သူက ဆွေ့ဆွေ့ခွန် ဒေါကန်သွားသည်။ မှတ်ဆိတ်မွေးတွေပင် ထောင်ပြီးထလာသလားဟု အောက်မေ့ရ၏။

“ကန်ကလေး... နင် ကျေးဇူးကန်းတယ်နော်၊ နင့်ကို ဘုရားရှိက်လိမ့်မယ်၊ ကာဇွန်ကတော့ သူ့ကို ကန်မကလေးနဲ့ အဆင်ပြေပါစေ ဆိုပြီး အကြံအဖန် လုပ်ပေးလိုက်တယ်၊ အခု နင်က ကာဇွန်အင်္ကျီကို အတုလို့ပြောတယ်၊ နင် ဘာကောင်းသလဲ။ ကာဇွန်နော် ဒီလေးကိုချစ်တယ်၊ ဒီလေးပစ္စည်းကို အတု ဘယ်တော့မှ မသုံးဘူး၊ အားလုံး အော်ရဂျင်နယ်ချည်းပဲ၊ ကုလားနော် ဘုရားမှာ တစ်ခါတည်း သစ္စာဆိုရဲတယ်”

ကသစ်ဖြူ၏ မျက်စောင်းက မိုးနှောင်းဆီသို့ ဒိန်းခနဲ ရောက်လာ၏။ သူမက ...

“ကဲ... ရှင်ဘာလုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံပေတော့”

အဲဒီနေ့က ...

ကာဇင်က သူစုဆောင်းထားသော စီရော်နယ်ဒို လက်မှတ်ပါသည့် ရိုးယံ ဂျာစီအင်္ကျီကို ယူထုတ်လာသည်။

မိုးနှောင်းက သူ့ကျောပိုးအိတ်ထဲမှာပါသော ရိုးယံအင်္ကျီဂျာစီ နံပါတ်(၉)ကို ထုတ်ပြီး ကာဇင်အင်္ကျီနှင့် ယှဉ်ကြည့်ရင်း ငိုနေမိသည်။

သူ တွေဝေငေးငိုနေသည်ကိုမြင်ရတော့ ကာဇင်လည်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်း သလိုလို ကြေကွဲဆို့နှင့်သလိုလို ဖြစ်လာ၏။ ရုပ်ရှင်ထဲမှာဆိုလျှင်တော့ ကာဇင်တို့ သီချင်းဆိုပြီးကရမည့် အကွက်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့ဖြင့် . . .

“ဒီမှာ. . . ကန်ကလေး၊ နင့်ကန်မလေးနဲ့ နင် ခွဲရမယ်နော်၊ ကာဇင်လည်း ဒို လေးနဲ့ ခွဲရမှာလို့ပဲ အားကြီး ခံစားရတယ် ကန်ကလေး၊ ကာဇင်မှာနော် အကြံ အကြီးကြီး ရှိတယ်၊ နင် ယူမလား ကန်ကလေး”

“ရှုး. . . ဘာအကြံလဲ၊ လုပ်စမ်းပါဦး အနဲရာ၊ ကျွန်တော်တော့ ညစ်နေပြီ”

“ကာဇင်နော်. . . ဒိုလေးကို တအား ချစ်တယ်၊ ဒိုလေးလက်မှတ်နော် ကာ ဇင် အများကြီး ကျင့်ထားတယ်၊ နင့်အင်္ကျီပေါ်မှာ ကာဇင် လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက် မယ် ကန်ကလေး”

မိုးနှောင်းလည်း တခြားနည်းလမ်းကို စိတ်ကူး၍ မရတော့။ ခဏမျှ စဉ်းစား ကြည့်ပြီးနောက် စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ကာ ...

“ကဲ. . . လုပ်ဗျာ”

အင်္ကျီကို ကာဇင်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ဟင်...ဒါဆို. . . ရှင် . . . ရှင်. . . ကျွန်မကို လိမ်ခဲ့တာပေါ့”

မိုးနှောင်းက သူမ၏မျက်နှာကို မကြည့်ဘဲ လွှဲထားရင်း ...

“လိမ်တယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့ ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ်က မင်းအတွက် ကိုယ့်ရဲ့ ကြိုးစားမှုတိုင်းကို အကောင်အထည် ပေါ်စေချင်တဲ့သူပါ။ ကိုယ့်ကြိုးစားမှုတွေထဲ မှာ လှည့်စားရတာတွေ ပါချင်ပါမယ်၊ တိုက်ခိုက်ရတာတွေလည်း ပါချင်ပါမယ်၊ စွန့်လွှတ်ရတာတွေလည်း ပါချင်ပါမယ်။

ကိုယ် ဘာတွေလုပ်မိမလဲဆိုတာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကြုံမသိနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလုပ်ရပ် တစ်ခုချင်းစီဟာ သက်တန်းမှာပါတဲ့ အရောင် တစ်မျိုးစီလို ပေါ့၊ မင်းကြိုက်တဲ့ အရောင်ပါသလို မကြိုက်တဲ့အရောင်လည်း ပါမှာပဲလေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအရောင်တွေအားလုံး စုပေါင်းနေတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကိုက သက်တန်း ကြီး လှပနေဘို့ပဲ မဟုတ်လား၊ ကိုယ့်ရည်ရွယ် ချက်ကလည်း အဲဒီလိုပါပဲ ကသစ် ဖြူ”

“ရှင်က ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးတဲ့ နေရာမှာတော့ တော်တော် အပြော ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက သက်တန်းကို အဖြူရောင်တစ်မျိုးတည်းပဲ လိုချင် တယ်ဆိုရင်ကော”

သွေးတိုးစမ်းလိုက်သည့် သူမ၏စကားက နောက်ထပ် ထောင်ချောက်တစ် မျိုးများ ဖြစ်နေမလားဟု မိုးနှောင်း တွေးမိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အင်္ကျီကိစ္စက အလိမ်ပေါ်သွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အခု လာမည့်ဘေးကို ပြေးတွေ့မှ ရတော့ မည်။

မိုးနှောင်းက ...

“အင်္ကျီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုရင် မင်း ဖြစ်စေချင် သလို သက်တန်းတစ်ခုလုံးကို အဖြူရောင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပေးရမှာပေါ့”

သူ၏ မဝံ့မရဲ ရွံ့တွန့်တွန့် လေသံကြောင့် ကသစ်ဖြူက ...

“တော်စမ်းပါ. . . ရှင့်လေသံက၊ ရှင့်ကိုလည်း ကျွန်မက သိပ် ခက်ခက်ခဲခဲ ကြီး ခိုင်းမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖြစ်နိုင်တာကိုပဲ ခိုင်းမှာပါ”

“ပြောပါ. . . ကသစ်ဖြူ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ထောင်ချောက်ဆိုလျှင်လည်း ရဲရဲကြီးပဲ နင်းချလိုက်တော့မည် ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့် မိုးနှောင်းက ပြောလိုက်သည်။ ကသစ်ဖြူက...

“ဒီတစ်ခါပြီးရင် နောက်ထပ် တောင်းဆိုစရာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံးအကြိမ်ပဲ”

သူမ၏စ ကားကြောင့် မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာရမလိုလို ဝမ်းနည်းရမလိုလို။

ကသစ်ဖြူက...

“ကျွန်မလိုချင်တာက လေးထောင့်ပုံ အဖြူရောင်ဆယ်ပြားစေ့ တစ်စေ့...”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၆)

“ဘာ... လေးထောင့်ပုံဆယ်ပြားစေ့ ဟုတ်လား”

ထူးကျော်က တအံ့တဩဖြင့် ဖုန်းထဲသို့ ပြန်မေးလိုက်သည်။

တစ်ဖက်မှ မိုးနှောင်းကတော့ ရယ်၍သာ နေ၏။ ထူးကျော်က ...

“နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းက ဆယ်ပြားစေ့ကို ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဟူး... ငါ့အမေ ဇာတိရွာမှာဆိုရင်လည်း အကောင်းသားကွာ၊ ရွာမှာဆို ငါ့ဘကြီးက အိမ်အတက် အဆင်း လှေကားထစ်တွေမှာ ဆယ်ပြားစေ့လေးတွေကို သံမှိုရိုက်ပြီး ကပ်ထားတာကွ”

တစ်ဖက်မှ မိုးနှောင်းကတော့ .

“ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ရှာခိုင်းသလဲဆိုတာ နောက်မှ ငါ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါ့မယ်ကွာ၊ ခုတော့ မသိချင်စမ်းပါနဲ့ဦး”

ထူးကျော်က ...

“မင်းကလည်းကွာ... အချင်းချင်းတောင် လျှို့ဝှက်နေပြန်ပြီ၊ ကဲ... ထားပါတော့၊ ထားပါတော့... မင်းလိုချင်တဲ့ဟာကို မရ ရအောင်ရှာပြီး မနက်ဖြန် Flight နဲ့ အမှီ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပဲသူငယ်ချင်း၊ သေသေချာချာလေး လုပ်ပေးစမ်းပါဦး”

ထူးကျော်က ရယ်ရင်း ...

“စိတ်ချနေစမ်းပါကွာ၊ ငါ အာမခံပါတယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဒါပဲနော်... သူငယ်ချင်း”

ဟုပြောကာ ဖုန်းပြန်ချလိုက်စဉ်မှာပင် မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ် သန်းသန်း အခန်းထဲဝင်လာရင်း ...

“ဟဲ့. . . ဘယ်သူ့ကိုများ အာမတွေ ခံနေရတာလဲ. . . သားရဲ့”

ထူးကျော်က လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း .

“ဪ...မေမေ. . . မိုးနှောင်းနဲ့ ပြောနေတာပါ မေမေရဲ့။ ဒီကောင်က စင်္ကြံကပူကနေ ဆယ်ပြားစေ့လိုချင်လို့တဲ့ လှမ်းမှာနေတာလေ”

ဒေါ်သန်းသန်းက စဉ်းစားရခက်ဟန်ဖြင့် ...

“ဆယ်ပြားစေ့. . . ဆယ်ပြားစေ့ကို သူက ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

“အဲဒါတော့ သားလည်းမသိဘူး၊ ဆယ်ပြားစေ့ကတော့ ရမှကိုဖြစ်မှာ. . . တဲ့”

ဒေါ်သန်းသန်းက မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း ...

“အေးလေ. . .သူ့မှာလည်း အကြောင်းရှိလို့ ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါနဲ့ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကကော ဘယ်လိုနေလဲ၊ ကောင်းတယ် မဟုတ်လား”

“အဲ. . . ဟို. . . ဒီလိုပါပဲ မေမေရယ်”

ထူးကျော်က ပြီးစလွယ်ပြောလိုက်သော်လည်း သူ့မိခင်ကတော့ စားပွဲပေါ်ရှိ ထူးကျော်နှင့် မိုးနှောင်းတို့ နှစ်ယောက် တွဲရိုက်ထားသည့် ဓါတ်ပုံကို ငေးကြည့်ရင်း . .

“အင်း. . အင်း. . သားသူငယ်ချင်း လိုချင်တာတွေကို အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ သားရယ်၊ သူ့မျှာ သနားဖို့ကောင်းပါတယ်ကွယ်”

မြန်မာတွေက ‘ဒူးရင်းသီး’ ဟု ခေါ်ကြသော Esplanade အဆောက်အဦးကို လှမ်းမြင်နေရသည့်နေရာတွင် မိုးနှောင်းက ဆယ်ပြားစေ့ကလေးကိုကိုင်ကာ ဟို ငေးဒီငေး တွေးနေမိသည်။

ထူးကျော် လှမ်းပို့လိုက်သော ဆယ်ပြားစေ့ကလေးကို စောစောကလေးတင်
မှ လူကြုံက လာပေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

မိုးနှောင်းက ဆယ်ပြားစေ့ကလေးကို လေထဲသို့ ပစ်မြှောက်လိုက် ပြန်ဖမ်း
လိုက် လုပ်နေ၏။ သူတွေးနေမိသည်က အခုတလော သိသိသာသာ ပြောင်းလဲလာ
သည့် ကသစ်ဖြူ၏ အပြုအမူတွေအကြောင်းပင်၊ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အခုတ
လော ကသစ်ဖြူတစ်ယောက် အတော်ကလေး သတိမေ့လျော့တတ်လာသည်။
သူမ အမြဲလိုလိုလုပ်နေကိုင်နေကျ ကိစ္စတွေကိုပင် မေ့တတ်လာသည်။

ပြီးတော့ မျက်စေ့လည်း မှုန်လာဟန်တူ၏။ ဒါပေမဲ့ သူမက မမြင်ရလျှင် မ
မြင်ရသည့်အကြောင်း ဝန်မခံချင်။ အရင်လို တီဗီကြည့်လျှင်လည်း ‘အရုပ်တွေက
ဝါးနေတယ်၊ ကြည့်ရတာ ခေါင်းမူးတယ်’ ဟု ဆိုကာ မကြည့်ဘဲ ထထသွား၏။

တကယ်ကော့ ကီဗီထဲမှ အရုပ်တွေက ကြည်လင်ပြတ်သားလျက်ပင် ရှိ
သည်။ သူမ၏အမြင်အာရုံက ချွတ်ယွင်းတာသာ ဖြစ်ရမည်။

နောက်ပိုင်း အပြင်မှာတောင် သိပ်မနေတော့ဘဲ အိပ်ယာထဲမှာပဲ ခွေနေ
သည့်အချိန်က ပိုများနေသည်ကို မိုးနှောင်း သတိထားမိလာ၏။ သူမကို ချောမော့
ပြီး မျက်စိအထူးကု ဆရာဝန်နှင့်ဖြစ်ဖြစ် ပြခိုင်းလျှင် ကောင်းမည်ဟု မိုးနှောင်း
တွေးနေမိသည်။

တွေးရင်းနှင့်ပင် ဆယ်ပြားစေ့ကလေးကို မြှောက်ပြီး အကျတွင် ပြန်ဖမ်း
လိုက်ရာ ...

“ဟာ ... “

ဆယ်ပြားစေ့က ပြန်အကျ အလောတကြီး လှမ်းဖမ်းလိုက်သော သူ့လက်ခုံ
နှင့်တိုက်ပြီး လွင့်စင်ကာ...

“ချင်”

“ဟာ... သွားပြီ”

ပင်လယ်ဘက်သို့ ကာထားသော ပလက်ဖေါင်း သံလက်ရန်း စည်းရိုးတိုင် နှင့် တိုက်ပြီး ချင်ခနဲ ရေထဲ လွင့်ကျသွားတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ. . . တောက်၊ ငါ့ကိုက လက်ဆော့ချင်တာကိုး၊ သေလိုက်ပါတော့ ကွာ”

မိုးနှောင်း မချင့်မရဲဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အပြစ်တင်မဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ပင်လယ်ထဲသို့ ကျသွားသော ဆယ်ပြားစေ့ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြန်ဆယ်ယူ၍ ရ နိုင်စရာအကြောင်း မရှိတော့။

မိုးနှောင်း ယောက်ယက်ခတ်နေသည်။

ဟိုနားလျှောက်လိုက်၊ ဒီနားလျှောက်လိုက်။ ညောင်းလာလျှင် စိတ်ပျက် လက်ပျက် ထိုင်နေလိုက်. . . နှင့်။

ဘာလုပ်လို့ လုပ်ရမည်မှန်းလည်း မသိ။ ဦးနှောက်ထဲမှာ လမ်းစလည်းမ ပေါ်။ ခြေဦးတည့်ရာသာ လျှောက်နေမိသည်။

သူသွားနေသည့် နေရာတစ်ဝိုက်က Esplanade အဆောက်အဦးကို နောက်ခံထားပြီး တိုးရစ်တွေ အတော်များများ ဓါတ်ပုံရိုက်တတ်ကြသည့် နေရာ ဖြစ်၏။ စင်္ကာပူကို ဈေးဝယ်ထွက်သော မြန်မာတွေလည်း ဒီနေရာသို့ လာတတ် ကြသည်။

အင်း. . . ဒီနားကို လာတဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး တော့ ဆယ်ပြားစေ့လေးများပါရင် ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ. . . လို့ တောင်းရင် ကောင်းမလား။

ဟာ ... ငါ့အတွေးကလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘယ်သူက အရူးထပြီး ဆယ်ပြားစေ့ကို တကူးတက ယူလာမှာလဲ၊ ဒီလောက်ကြီး တိုက်ဆိုင်ဘို့ဆိုတာ

ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ။

လူသည် မျှော်လင့်ချက် ကုန်ဆုံးသည့်အခါ အဓိပ္ပါယ်မရှိသော အတွေးများ ကိုပင် (အဓိပ္ပါယ်မဲ့မှန်းသိသိနှင့်) စိတ်ကူးယဉ်တတ်ကြသည် မဟုတ်လား။

မဖြစ်နိုင်တာတွေကို ကြံဖန်စိတ်ကူးယဉ်နေမိမှန်း သူ့ဖာသာသူ ပြန် သတိထားမိပြီး မိုးနှောင်း စိတ်ဓါတ်ကျသွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့၏။

မျှော်လင့်ချက်တွေအားလုံးကို စွန့်လွှတ်လိုက်တော့၏။

မျှော်လင့်ချက်အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားလျှင်ပင် “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရင်ဆိုင်မယ်” ဟူသော စိတ်ဓါတ်သတ္တိတစ်ခုတော့ ကျန်နေရစ်ခဲ့ဘို့ လိုပါသည်။

လှိုင်းတွန့်တွေလို ဝေ့ကာဝဲကာ လွင့်နေသော Henderson's Wave မိုးပျံ တံတားကြီးပေါ်သို့ သူတက်ခဲ့၏။ သစ်သားကို အဓိကအသုံးပြုထားသော ဗိသုကာလက်ရာမြောက် တံတားကြီးပေါ်တွင် ရှုခင်းကြည့်နေသော တိုးရစ်များ၊ ဟိုနေရာဒီနေရာရှိ ခုံတန်းတွေမှာ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်ကာ ငေးမောနေကြ သူများကို တွေ့ရသည်။

တံတားတစ်လျှောက် တရွေ့ရွေ့လာရင်း တစ်နေရာတွင် တံတားလက်ရန်း ကိုကိုင်ကာ အဝေးဆီသို့ ငေးနေသော အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ခန့် အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ကို မိုးနှောင်း သတိထားလိုက်မိသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ ရုပ်ရည်

က မြန်မာရုပ်ရည်မျိုး။ ပြီးတော့ ညာဖက်မျက်ခုံး အပေါ်အစပ်တွင် မွဲနက်တစ်လုံး
က ထင်ရှားပေါ်လွင်နေ၏။

တကယ်တော့ လူကို သတိထားမိတာ မဟုတ်ဘဲ ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏လက်
ထဲတွင် ကိုင်ထားသောလွယ်အိတ်ကို သတိထားမိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ပြောလျှင် ပို၍
မှန်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏ လက်ထဲတွင် အနီရောင် တိုင်းရင်းသားရိုးရာ ဂျပ်ခုတ်
လွယ်အိတ်ကလေးတစ်လုံး။

(ကချင်ရိုးရာ လွယ်အိတ်တွေမှာဆိုလျှင် ငွေခွက်ကလေးတွေ ကပ်ပြီး အလှ
ဆင် ထားတတ်သလိုမျိုး) ထိုဂျပ်ခုတ် လွယ်အိတ်ကလေး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ
အစီအရီ အလှကပ်ထားသည်ကတော့ အဖြူရောင် လေးထောင့် ဆယ်ပြားစေ့
ကလေးများဖြစ်ကြ၏။

မိုးနှောင်းက လွယ်အိတ်မှာ တွဲလောင်းဆွဲထားသော ဆယ်ပြားစေ့ကလေး
တွေဆီကိုသာ အာရုံရောက်နေသဖြင့် ထိုအမျိုးသမီးကြီးက တစ်စုံတစ်ခုကို
တစ်မုံစိမ့်ကြည့်နေရာမှ ကြေကွဲလေးတွဲစွာဖြင့် လွယ်အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်လိုက်
သည်ကို သတိမထားမိလိုက်။

“အဒေါ်... အဒေါ် အဒေါ်က မြန်မာလားဟင်”

မိုးနှောင်းက စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် အနီးသို့ တိုးကပ်သွားရင်း အလောတကြီး
မေးလိုက်သည်။

ထိုအမျိုးသမီးကြီးက ကပျာကယာပင် နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း

“အေး... ဟုတ်တယ်... ငါ့တူက ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွဲ့”

မိုးနှောင်းက မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် ဇွတ်ပြောရတော့သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုမှတော့ မအောက်မေ့ပါနဲ့ အဒေါ်ရယ်၊ ဟို. . . ဟို
လေ... ဒီ... ဒီလွယ်အိတ်လေး ကျွန်တော့်ကိုရောင်းပါလားဟင်”

ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့်မထားသောစကားကြောင့် အမျိုးသမီးကြီး အံ့သြသွားပုံ ရသည်။ ပြီးတော့ သူမ၏ လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကလေးကို ပြန်ပြီး ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ကြည့်နေ၏။

အမျိုးသမီးကြီး တွေဝေနေသည်ကို မိုးနှောင်းက အားမလိုအား မရဖြစ်စွာ ဖြင့် ...

“ရောင်းမယ်မဟုတ်လားဟင် အဒေါ်၊ ကူညီတယ်လို့ သဘောထားပါဗျာ၊ ရောင်းပါနော်”

သူဖြစ်စေချင်သည်ကိုသာ ဇွတ်ပြောနေ၏။ အမျိုးသမီးကြီးကတော့ တစ်ခုခု ကို လွမ်းဆွတ် အောက်မေ့သွားဟန်ဖြင့် အဝေးဆီသို့ ရီဝေစွာ ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့....

“မဖြစ်ပါဘူး ငါ့တူရယ်၊ ဒီလွယ်အိတ်ကလေးကိုတော့ အဒေါ် မရောင်းပါရ စေနဲ့”

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ အဒေါ်ရယ်”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းတွားလိုက်သံနှင့်အတူ မိုးနှောင်း၏ မျှော်လင့်ချက်တွေ တစ်စစီ လွင့်စင်ကြွေကုန်၏။ လွယ်အိတ်ကို လိုချင်စေဖြင့် အရူးတစ်ပိုင်း အသည်းအသန်ဖြစ်နေသော မိုးနှောင်းက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံများကို ပျာယီးပျာယာ ထုတ်ယူပြီး...

“အရေးကြီးလို့ပါ အဒေါ်ရယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်၊ ရောင်းပါဗျာ၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် ငါးဆယ်ပေးပါမယ်”

မိုးနှောင်းက လွယ်အိတ်တစ်လုံးကို မြန်မာငွေသုံးသောင်းကျော် ပေးဝယ် လျှင်တော့ ရလောက်သည်ဟု ဘာဘာညာညာ မတွေးဘဲ ဇွတ်ပင် ပိုက်ဆံကို ထုတ်ပေးသည်။ ထိုအဒေါ်ကြီးကတော့ ခေါင်းကို ခါမြဲခါလျက်...

“အဒေါ် တကယ်ကို မရောင်းချင်လို့ပါ ငါ့တူရယ်”

ဇောကပ်နေပြီဖြစ်သော မိုးနှောင်းကတော့ တစ်ဖက်လူ၏ အရိပ်အခြေကို လည်း အကဲမခတ်တတ်တော့။ ဘီလူးသရဲ စီးသကဲ့သို့ ဖြစ်နေပြီး ပိုက်ဆံတွေကို သာ တစ်ရွက်ပြီးတစ်ရွက် ထုတ်ကာ...

“လုပ်ပါ အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် သေရေးရှင်ရေးမို့လို့ပါ၊ နည်းသေး ရင် ခုနှစ်ဆယ်ယူပါဗျာ၊ ဟာ... ရှုပ်ပါတယ်၊ ရှစ်ဆယ်ယူဗျာ... ရော့”

တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းတမ်းလာသော မိုးနှောင်း၏ အပြုအမူကြောင့် အဒေါ် ကြီးက မသင်္ကာသလို ကြောက်ရွံ့လာပြီး လေသံမာမာဖြင့် မောင်းထုတ်၏။

“ဟဲ့... မရောင်းပါဘူးလို့ဆိုနေ၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ သွား နင် ဝေးဝေး ကို သွားစမ်း”

အော်ငေါက် မောင်းထုတ်ခံလိုက်ရသံကြောင့် မိုးနှောင်း တုံ့ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ တရကြမ်းစီးနှင်လာသော စစ်မြင်းကြီးတစ်ကောင်ကို တုန်ခနဲ ဇက်ကြိုးဆောင့်ဆွဲ လိုက်သလို သူ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ ခွါအစုံ မြောက်တက်သွားသည်။

ပြီးဆုံးသွားပြီ။ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေကတော့ ပြန်လည်နိုးထ ရှင်သန်လာ စရာအကြောင်း မရှိတော့။ လက်နက်ချပြီး လှည့်ပြန် ထွက်ခဲ့ရတော့မှာလား။ ဒါမှ မဟုတ်... ဒါမှမဟုတ်... ဒါမှမဟုတ်... ဘာလဲ။

သူလိုချင်နေသည့် အရာကလည်း လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာပင် ရှိနေသည်။

ဆိုးဆိုးရွားရွား ရှုံးနိမ့်နေသော ကံကြမ္မာနှင့်အတူ သူ့အတွက် သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်နေဖို့ အချိန်က မလုံလောက်တော့ပါ။ သူ့ဖက်က တစ်ခု အလေးသာနေသည်က ဟောဒီ Henderson's Wave တံတားပေါ်တွင် ပတ္တရောင်လှည့်နေသော ရဲများမရှိ။

သူ့မှာ ဦးနှောက်က ဆုံးဖြတ်နေဖို့ အချိန်မရတော့။

ဇောကပ်နေသော သူ့လက်တွေက သိစိတ်မဲ့ အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားသွား ကြ၏။

မိုးနှောင်းက စင်္ကာပူ တစ်ရာတန်တစ်ရွက်ကို အမျိုးသမီးကြီး၏ လက်ချောင်းတွေကြားထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ”

စကားမဆုံးခင်မှာပင် လွယ်အိတ်ကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ ချာခနဲလှည့်ပြီး ပြေးတော့သည်။

“ဟဲ့...ဟဲ့... အမယ်လေး... လုပ်ကြပါဦး”

ရုတ်တရက်မို့ အဒေါ်ကြီးက ယောင်ပြီး မြန်မာလို အော်ဟစ်၏။ ဘေးကလူ တစ်ချို့က ဘာအဓိပ္ပါယ်မှန်း နားမလည်လိုက်ကြ။ သို့သော် မိုးနှောင်း ဆယ့်လေး ငါးလှမ်းခန့်အရောက်မှာပင်...

“ဖုန်း”

“အား”

မျက်နှာကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိလိုက်သော လက်သီးချက်ကြောင့် မိုးနှောင်း ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျသွား၏။ ဘာမှ မလုပ်နိုင်ခင်မှာပင် နံကြားကို ခြေထောက်ဖြင့် အကန်ခံလိုက်ရပြန်သည်။

“အ...”

မိုးနှောင်း မျက်စိတွေ ပြာဝေသွား၏။

“ဟေ့ကောင်တွေ... ဝိုင်းထိုးကြလေကွာ”

လူငယ်တစ်ယောက်၏ မြန်မာလို ပြောလိုက်သံကို ကြားရ၏။ လေး ယောက်ခန့် ဝိုင်းအုံလာ၏။ ခြေထောက်ဖြင့် ဝိုင်းကန်ကြ၏။ မိုးနှောင်း လူးလိုမ့် နေသည်။ ကြိုးစားပြီး ကုန်းအထမှာ မေးစေ့ကို ခွပ်ခနဲ လက်သီး တစ်ချက်ထိ၏။ ခေါင်းကို နှစ်ချက်အကန်ခံရ၏။

မြန်မာလူငယ်တွေမှန်း သိလိုက်ရသောကြောင့် မိုးနှောင်းက မြန်မာဘာသာ ဖြင့် အားတင်းပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော် သူခိုးမဟုတ်ဘူး”

သူ့ စကားကြောင့် ဝိုင်းထိုးကြသော လူတွေ ကြောင်ပြီး ရပ်သွားသည်။
မြန်မာအချင်းချင်းမှန်း သိလိုက်ရသောကြောင့် ရုတ်တရက် ဘာဆက်လုပ်မည်
မှန်းမသိ။

ခုနက အော်ပြီး အကူအညီတောင်းသော အဒေါ်ကြီးဆီကို အားလုံးက
အကြည့်ရောက်သွားသည်။

အဒေါ်ကြီးက သူ့လက်ထဲမှ တစ်ရာတန် ငွေစက္ကူကိုတစ်လှည့်၊ သွေးသံရဲရဲ
ဖြစ်နေသော မိုးနှောင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ကြောင်
နေသည်။

မိုးနှောင်းကို ဝိုင်းထိုးကြသော လူငယ်တွေကလည်း ထိုအမျိုးသမီးကြီး၏
အမူအယာကြောင့် ‘ဘယ်လိုပါလိမ့်’ ဟု ဝေခွဲမရဖြစ်ကုန်ကြသည်။

မိုးနှောင်း ဘာကိုမှ ရှင်းမပြတော့။ လိုအပ်လျှင် အဖြစ်အပျက်ကို ကာယံရှင်
အဒေါ်ကြီးက ရှင်းပြလိမ့်မည်။

လောလောဆယ်မှာ သူ့ ဦးနှောက်ထဲတွင် အတွေးတစ်ခုသာရှိ၏။

က... သစ်... ဖြူ...

သူ ကသစ်ဖြူဆီ ရောက်အောင် သွားမှဖြစ်မည်။ သူ လူးလဲထပြီး အမြန်ဆုံး
ပြေးထွက်ခဲ့၏။

“ဟင်... ရှင်... ရှင်... သွေးတွေသံတွေနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

ကသစ်ဖြူက သူ့ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ထိတ်လန့်တကြား ဆီး၍မေး
လိုက်၏။

မိုးနှောင်းက ဒဏ်ရာတွေကြားမှ ပြုံးပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲမှာ ပါလာသည့် လွယ်အိတ်မှ တွဲလောင်းကလေးတွေသီထားသည့် ဆယ်ပြားစေ့များကို ပြရင်း .

“မတော်တဆ ထိမိခိုက်မိတာပါကွာ၊ ဒဏ်ရာတွေက အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရော့ . . . ဒီမှာ . . . မင်းလိုချင်တဲ့ ဆယ်ပြားစေ့၊ တစ်စေ့တည်းတောင်မကဘူး၊ အများကြီးပဲ”

ကသစ်ဖြူ၏ အကြည့်က ဆယ်ပြားစေ့များမှတစ်ဆင့် လွယ်အိတ်ကို သတိထားမိသွားပြီး

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် . . . ဒါကို ဘယ်ကရလာတာလဲ”

“ဘယ်ကရလာတယ်ဆိုတာ အရေးကြီးလို့လား၊ မင်းလိုချင်တာကို ရအောင် လုပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကတိအတိုင်း ဖြစ်ဘို့က အရေးကြီးတာ မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး . . . ကျွန်မကို အမှန်အတိုင်းပြော ပြစမ်းပါ၊ ရှင် . . . ဒီလွယ်အိတ်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ သွေးရိုးသားရိုး ရလာတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် မျက်နှာပေါ်က ဒဏ်ရာတွေကကော ဘယ်လိုရလာတာလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါ၊ ကျွန်မ ကို စိတ်ပူအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

ကသစ်ဖြူက နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ မိုးနှောင်းက သက်ပြင်းကို တစ်ချက်မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီး ဆယ်ပြားစေ့ ကျပျောက်သွားသည်မှ စ၍ မျက်ခုံးတွင် မှဲ့ပါသည့် အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်ဆီမှာတွေ့သော လွယ်အိတ်ကို အတင်းဇွတ်ဝယ်ပြီး ထွက်ပြေးလာသောကြောင့် အထိုးအကြိတ် ခံခဲ့ရပုံများကို ပြောပြလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူ၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖြူဖပ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဘုရားရေ . . . ရှင် ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်၊ သိရဲ့လား၊ အဖမ်းခံရရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကျိုးသွားကန်းသွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင် မစဉ်းစားဘူးလား”

“လူဆိုတာ တစ်ခါတစ်လေ စဉ်းစားခြင်းရဲ့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး လုပ်ရတာ တွေရှိတယ် ကသစ်ဖြူ၊ ဥပမာ ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးလဲဆိုတော့..

“နေဦး. . . နေဦး၊ ရှင့်ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးအရင်ထည့်ဦးမှ ဖြစ်မယ်၊ ခဏ လေး. . . ခဏလေး. . .”

ကသစ်ဖြူက မမယု၏ အခန်းထဲမှ အရက်ပျံ၊ ဝှမ်းနှင့် ပလာစတိတ်များ သွား ဝင်ယူပြီး ပြန်ထွက်လာ၏။

ပြီးတော့ သူမက ကြင်နာယုယစွာဖြင့် မိုးနှောင်း၏ မျက်နှာပေါ်မှ သွေးစ များကို ရေနွေးဖြင့် ဆေးကြောသည်။ နောက်. . . ဒဏ်ရာကို ဝှမ်းစဖြင့် အရက်ပျံ တို့ကာ ဆွတ်ပေး၏။

“အား. . . ကျွတ်. . . ကျွတ်. . . စပ်လိုက်တာ”

အရက်ပျံက အရေပြားပေါ်တွင် အေးကနဲ စိမ့်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးမှ စပ်ဖျန်းဖျန်း ဖြစ်လာ၏။ ကသစ်ဖြူက . . .

“နည်းနည်းတော့ အောင့်ခံလေ၊ ရှင် အဲဒီလိုအော်တော့ ကျွန်မ ရင်ကို တုန် သွားတာပဲ”

“အောင့်ခံရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကို မွေးတာက စဉ်းစားတတ်တဲ့အသိ စိတ်နဲ့လုပ် တာ၊ ရုတ်တရက် နာသွားတာက စဉ်းစားခြင်းမပါဘဲ သူ့ အလိုအလျောက် ဖြစ်တာ လေ၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထိန်းလို့ရပါ့မလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကသစ်ဖြူက လက်ထဲမှ ဝှမ်းစလေးကို ဒဏ်ရာပေါ်သို့ အ သာယာအုပ်ရင်း ...

“တကယ်ဆို. . . ရှင် အခုလိုဖြစ်ရတာ ကျွန်မကြောင့်၊ ရှင် အခုလို အန္တရာယ် ရှိမှန်း သိရက်နဲ့ မစဉ်းစားဘဲ ဇွတ်တိုးမယ်မှန်းသိခဲ့ရင် ကျွန်မ . ကျွန်မ ဘာမှ တောင်းဆိုခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင် သေသေချာချာ စဉ်းစားမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို. . . ကျွန်မကို စိတ်ဆိုးသင့်ပါတယ်”

“စိတ်ဆိုးတို့အတွက် သေသေချာချာ စဉ်းစားနေရဦးမယ်ဆိုရင် မစဉ်းစားပါရစေနဲ့တော့ ကသစ်ဖြူ ကိုယ်က 'စဉ်းစားခြင်း' မပါဘဲ သူ့အလိုလို ဖြစ်လာတဲ့ ခံစားချက်အတိုင်းလေးပဲ နေချင်ပါတယ်။ ခုနက ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ လူဟာ တစ်ခါတစ်လေ 'စဉ်းစားခြင်း' ရဲ့ အပြင်ဘက်ထွက်ပြီးလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေရှိတယ်ဆိုတာလေ”

ဒဏ်ရာကြောင့် နာကျင်နေသည့်ကြားမှ မိုးနှောင်း၏ လေသံက နွေးထွေး နူးညံ့နေသည့်အတွက် ကသစ်ဖြူက စူးစမ်းစွာကြည့်၏။

မိုးနှောင်းက သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံသည်။

ကသစ်ဖြူက ...

“စဉ်းစားခြင်းရဲ့ အပြင်ဘက်ကိုထွက်ပြီး လုပ်ရတဲ့ကိစ္စဆိုတာ ဘယ်လိုဟာမျိုးလဲ”

အဖြေကို ကြိုသိနေသလိုလို ဖြစ်နေလျက်နှင့် သူမ မေးသည်။

မိုးနှောင်းက ...

“အချစ်ပေါ့ ကသစ်ဖြူရယ်၊ မင်းကို ကိုယ်ချစ်နေမိတာမျိုးပေါ့”

ကသစ်ဖြူက အကြည့်ကိုမလွှဲ။ မျက်လွှာကိုမချ။ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံနေလက်စရှိသည့်အတိုင်း တည့်တည့် စိုက်ကြည့်နေမြဲ။

စူးစိုက်ကြည့်ရလွန်းသောကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့်လည်းတော့မသိ။ ခဏနေတော့ မျက်ဝန်းထဲမှာ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။

မိုးနှောင်းက ကသစ်ဖြူ၏ ပုခုံးကို ညင်သာနွေးထွေးစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ရင်း

“မစဉ်းစားပါနဲ့တော့... ကသစ်ဖြူရယ်”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အပိုင်း (၁၇)

ချစ်ခြင်း၏ ထိုးမြဲလက်မှတ်သည် သူမ၏ နှုတ်ခမ်းထက်၌ ကမ္ဘာတည်သရွေ့ စွဲမြဲ ထင်ကျန်ရစ်နေပေဦးမည်။

အကြင်နာတရား၏ နေရောင်ခြည်အောက်မှာ လမ်းအတူတူ လျှောက်ကြမည်။ ကျပျောက် ဆုံးရှုံးသွားရစ်သော ခြေရာတစ်ချို့ကို မနက်ဖြန်ကျမှ သပိတ်လွယ်ငှက်တစ်ကောင်နှင့်အတူ ထည့်ပေးလိုက်ပါတော့မည်။ ရယ်သံများ၏ ပုံတူကို ကျောက်ဖြူသားဖြင့် ထုဆစ်၍ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ စိုက်ထူဘို့ မမေ့ပါနှင့်။

ပြီးလျှင် စင်္ကာပူနိုင်ငံကို “အချစ်ကျွန်း” ဟု အမည်ပြောင်းလိုက်မည်။ ထိုအမည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံးက အသိအမှတ် ပြုကြစေသတည်း။ အချစ်ကျွန်းပေါ်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် ခြေရာချင်းထပ်အောင် လျှောက်လည်ကြသည်။ ပင်လယ်ကို ကြည့်ကြသည်။ နေဝင်ဆည်းဆာချိန် ကိုကြည့်ကြသည်။ အရာရာတိုင်းကို အတူတကွ ခံစားကြသည်။ တစ်ခုတည်းသောလေကို ရှူရှိုက်၍ အသက်ရှင်ကြသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ အသက်ရှူရသည့် တန်ဖိုးသည် ရှင်သန်နေကြဆဲ အချိန်ကာလမှာ အဓိပ္ပါယ်အရှိဆုံး ဖြစ်လေသည်။

PULAU - UBIN မှာ နှစ်ယောက်အတူတူ ရွှေ့နောက်စီးနင်းရသော စက်ဘီးကို စီးကြတော့ သူမက ...

“ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်သူက ရွှေ့နေရတာလဲ” ဟု မေး၏။

မိုးနှောင်း ပြန်မဖြေနိုင်သေးဘဲ အကြာကြီး စဉ်းစားနေလိုက်ရသေးသည်။ ပြီးတော့မှ ...

“ချိန်းကြိုးကြောင့် ဘီးနှစ်ဘီးစလုံး ရွှေ့နေတာပါ” ဟု ပြန်ဖြေလိုက်၏။

သူနှင့်သူမသည် ဘီးတစ်ဘီးစီ ဖြစ်ကြသည်ဆိုပါစို့။ ဟန်ချက်ညီညီ အတူ
ရွေ့လျားကြတို့ဆိုလျှင် သူတို့ကို ဆက်နွယ်ရစ်နှောင်ထားသော ချိန်းကြိုးတစ်
ချောင်းတော့ ရှိဖို့လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အဲဒီကောင်မလေး သည်လိုပဲ ကတ်သီးကတ်သပ် မေးခွန်းတွေ မေး
တတ်သည်။ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း Suntec Tower ကို ရောက်တော့ မိုးနှောင်းက
ထုံးစံအတိုင်း သူ့ အိတ်ထဲက Handycam ဗီဒီယိုကင်မရာ လေးထုတ်ပြီး ကသစ်
ဖြူ၏ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို အစအဆုံး လိုက်ရိုက်နေ၏။

ရင်ညွန့်လောက်အမြင့်ရှိပြီး SUNTEC TOWER FIVE ဟု ငွေရောင်စာလုံး
ထွင်းကပ်ထားသည့် အနက်ရောင် ကျောက်သားပြင်ကို သူမက ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှီ
ကာ လက်ဝဲဖက်က ခုံတန်းရှည်ကလေးတွေနှင့် သစ်ပင်များဆီလှမ်းကြည့်ရင်း

“မောင်. . . ကြယ်ကြွေတာ မြင်ဖူးလားဟင်”

“မြင်ဖူးတာပေါ့ ဖြူရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပန်းပွင့်တွေကြွေရင် မြေကြီးပေါ်ကျတယ် မဟုတ်လား မောင်၊ ကြယ်တွေ
ကြွေရင် ဘယ်ပေါ်ကျသလဲဟင်၊ သိချင်လိုက်တာ”

မိုးနှောင်းက ဖြေစရာစကား မရှိသောကြောင့် ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။
သူ့ကြည့်နေသော ဗီဒီယိုကင်မရာ၏ LCD ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာတော့ အမေးအမြန်း
ထူသော မရဏဖွားမလေး၏ ပုံရိပ်သည် မြက်ပင် စိမ်းစိမ်းကလေးလို နူးညံ့ကာ
ချစ်စရာ ကောင်းနေလေသည်။

မြက်ခင်းတွေ အမြဲစိမ်းနေတာမြင်ရအောင်...

ဘဝကို...

ဘောလုံးကွင်းပဲ ဖြစ်လိုက်စေချင်ပါတော့တယ်...

CLARKE QUAY ကိုရောက်တော့ Riverside မှာ နှစ်ဦးသား မြစ်ပြင်ဆီ မျက်နှာမူရင်း ခေါက်တုံ့သယ်ပြန်နေကြသည့် ကုတို့မော်တော်တွေကို ငေးကြည့် နေမိကြသည်။

လူတွေက မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးသန်းနေကြသည်။ ရေတွေက စီးဆင်း နေမြဲ။ မြစ်ဆိုတာ ဖြတ်ကူးဘို့လား... မျောပါဘို့လား။

စင်္ကာပူနိုင်ငံဆိုသည်က လူတွေက အသိအမှတ် ပြုထားသောကြောင့် ရှိနေ သောအရာ။ မြစ်ဆိုသည်ကတော့ လူတွေက အသိအမှတ် ပြုပြု မပြုပြု သူ့ဖါသာ သူ ရှိနေမည့်အရာ။

အချစ်ဆိုတာ နိုင်ငံတစ်ခုလား (ဒါမှမဟုတ်) မြစ်တစ်စင်းလား။

ဟော... ကူးတို့လှေတွေကတော့ မြစ်ကို ကူးဖြတ်နေကြပြန်ပြီ။

လေတစ်ချက်ကံ ဝှေ့ကနဲ တိုက်ခတ်လိုက်၏။ ရင်ထဲမှာ နူးညံ့သလိုလို ချိုမြေ့သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

မိုးနှောင်းက သူ့ အတွေးကို ပြောပြဘို့ ရိုက်လက်စ ဗီဒီယိုကင်မရာကို ကသစ်ဖြူဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

မူးခနဲမိုက်ခနဲ ယိမ်းယိုင်တော့မလို ဖြစ်သွားသည့် ကသစ်ဖြူ၏ ပုံရိပ်ကို ကင်မရာထဲတွင် မြင်လိုက်ရ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာဖြစ်တာလဲဟင်... ဖြူ”

ကသစ်ဖြူက သူ့ကိုယ်ဟန်ချက်ကို သူ့ဖါသာသူထိန်းရင်း မိုးနှောင်းကို

“ရပါတယ်” ဟူသည့်အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် လက်ကာပြပြီး . .

“နည်းနည်းမူးသွားလို့ပါ၊ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

သူမက အနည်းငယ် သံပတ်လျော့နေသည့် နှုတ်ခမ်းများဖြင့် ကြိုးစား အားတင်းပြီး ပြုံးပြလိုက်တော့မှ မိုးနှောင်းရင်ထဲမှ စိုးရိမ်စိတ်က လျော့ကျ သွား၏။

မိုးနှောင်းက ဗီဒီယိုကင်မရာ Rec ခလုတ်ကို မပိတ်ဖြစ်သေးဘဲ...

“တော်သေးတာပေါ့၊ ဘာဖြစ်ဖြစ်တာလဲလို့၊ ရင်ထဲကို ထိတ်သွားတာပဲ၊ အင်း ချစ်ပြီဆိုတာနဲ့ စိတ်ပူရတာ ထုံးစံပဲနော်”

ကသစ်ဖြူက ချက်ချင်းပြန်မဖြေ၊ စဉ်းစားနေပြီးမှ ...

“အချစ်ကြောင့် စိတ်က ပူလောင်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ချစ်ခြင်းဟာ သူ့ဖါသာ သူ သီးသီးသန့်သန့်လေး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့အရာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ချစ်ခြင်းကို သူ့အရှိအတိုင်းတိုင်း လက်မခံကြဘဲ ကိုယ့်ဖါသာကိုယ် ဆင့်ပွားထားတဲ့ အဓိပ္ပါယ် တွေနဲ့ပဲ လက်ခံကြတာများတယ်”

သူမက ပြောရင်းနှင့် မြစ်ရေပြင်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသေး၏။ နောက်မှ ဆက်၍ ...

“ဥပမာပြောရရင် သွေးသားတော်စပ်ချင်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ၊ ပြန်ပြီး အချစ်ခံချင်တာ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းကို ရောထွေးပြီး နားလည်ထားကြတယ်၊ တကယ်တော့ အချစ်က ပူလည်းမပူဘူး၊ အေးလည်း မအေးဘူး၊ အချစ်ကို နားလည်လက်ခံနေကြတဲ့လူတွေရဲ့ အသိစိတ်ကသာ ပူလိုက်အေးလိုက် ဖြစ်နေ တာပါ”

ကင်မရာ ရိုက်ကူးခလုတ် မီးနီကလေးက လင်းနေသည်။ ရိုက်နေသော ဗီဒီယိုခွေတိပ်သားက ညင်သာစွာ လည်ပတ်နေလေသည်။

မိုးနှောင်းက သူမ၏ ပုံရိပ်စွဲထင်နေသော ဗီဒီယိုတိပ်သည် သူ့ နှလုံးသား အပြားအလွှာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်နေ၏။

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၈)

“ဒေါက်. . . ဒေါက်... ဒေါက်”

မိုးနှောင်းက ကသစ်ဖြူ၏ အခန်းတံခါးကို ခေါက်လိုက်ပြီး. . .

“ဖြူရေ. . . အိပ်ယာကမ နိုးသေးဘူးလား၊ ထတော့လေကွာ”

မနက်ခင်း ထုံးစံအတိုင်း တံခါးခေါက်ပြီး နှိုးလိုက်သော်လည်း အထဲမှ ပြန်ဖြေသံ မကြားရသဖြင့် မိုးနှောင်းက တံခါး Lock လက်ကိုင်ဖုကိုလှည့်ကာ တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူက အိပ်ယာပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ငိုနေ၏။ သူမ၏ လက်ထဲမှာတော့ ရေချိုးခန်းထဲမှ သွားပွတ်တံသုံးချောင်းကို ကိုင်ထားရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေး ထွေပြားစွာဖြင့် ဟိုတစ်ချောင်းကိုကြည့်လိုက် ဒီတစ်ချောင်းကိုကြည့်လိုက် လုပ်နေသည်။

မိုးနှောင်းက သူမအနီးသို့ သွားရပ်လိုက်ပြီး . .

“ဘာလုပ်နေတာလဲ ဖြူရဲ့၊ သွားတိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း တိုက်တော့လေ၊ မောင်က ဘာများဖြစ်နေတာလဲလို့”

“ဟို...ဟို...”

ကသစ်ဖြူ၏ အမူအယာက ပုံမှန်မဟုတ်ဘဲ အာရုံတွေလွင့်ပါးနေသလိုလို၊ တစ်စုံတရာကို တွန့်ဆုတ်ကြောက်ရွံ့သလိုလို ဖြစ်နေသည်။

မိုးနှောင်းက ...

“ဟင်. . . ဖြူ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မောင့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်း လင်းပြောပြစမ်းပါ”

ကသစ်ဖြူက တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည့် သူမ၏ လက်ထဲမှ သွားပွတ်တံ(၃)ခုကို မိုးနှောင်း၏ ရှေ့သို့ထိုးပြရင်း

“မောင်. . . ဒီဟာတွေထဲက ဖြူသုံးနေကျ သွားပွတ်တံက ဘယ် ... ဘယ် ဟာလဲဟင်”

“ဟောဒီ. . . ပန်းရောင်လေးလေ ဖြူရဲ့၊ ဘာလဲ. . . ဖြူ မောင့်ကို နောက်နေ တာလား”

မိုးနှောင်းက သူမ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပြောနေမှန်းကို နားမလည်နိုင်စွာ ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

ကသစ်ဖြူ၏အသံက အားငယ်ဝမ်းနည်းစွာ ဖျော့တော့တိုးလှသွားပြီး ...

“ဖြူ. . . ဖြူ. . . မေ့သွားလို့ပါ. . . မောင်ရယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး. . . ဖြူ၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ ဖြူ ဒီလောက်ထိ သတိ ချတ်ယွင်းလာတယ်ဆိုတာ အကြောင်းမဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဖြူ၊ ဘာဖြစ်နေတာ လဲ၊ မောင့်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြစမ်းပါ”

ရုတ်တရက် ကသစ်ဖြူ၏ ညာဖက်မျက်ဝန်းထောင့်တွင် မျက်ရည်စက်တစ် စက် ဥလာ၏။ ချက်ချင်းပင် မျက်ရည်စက်က ပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းလာသည်။

ကသစ်ဖြူ၏ လက်ထဲမှ သွားပွတ်တံများကို ဗြုန်းခနဲ လွှတ်ချလိုက်ပြီး သူမ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်ကာ ရှိုက်၍ ရှိုက်၍ ငိုတော့သည်။

“ဖြူ. . . ဖြူ”

မိုးနှောင်းက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ကသစ်ဖြူ၏ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး လှုပ်ခါသည်။ ကသစ်ဖြူကတော့ ခေါင်းမဖော်ဘဲ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးဆဲ။

မိုးနှောင်း ဘာမှ နားမလည်နိုင်တော့။

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ. . . ဖြူရယ်”

ခဏကြာတော့မှ ကသစ်ဖြူ အငိုတိတ်သည်။ မျက်ရည်စတွေကို သိမ်းဆည်းကာ ဦးခေါင်းကို ခပ်ဝုံ့ဝုံ့ မော့သည်။ ခါတိုင်းလို ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက် သည့် ခပ်တေတေ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုး ပြန်ဖြစ်လာ၏။

ပြီးတော့မှ သူမက ကုတင်ဘေးရှိ စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆယ်ပြားစေ့တွေ သီထားသောကြောင့် မိုးနှောင်း မရမက အတင်း ဇွတ်ဝယ်ခဲ့သည့် ဂျပ်ခုတ်လွယ်အိတ်အနီရောင်လေး .. ။

မိုးနှောင်းက လွယ်အိတ်ကလေးကိုတစ်လှည့်၊ ကသစ်ဖြူကိုတစ်လှည့်၊ နားမလည်နိုင်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ကသစ်ဖြူက လွယ်အိတ်ကလေး၏အတွင်းမှ ဇစ်ကိုဆွဲဖွင့်သည်။

အဲဒီ လွယ်အိတ်ကလေးထဲမှာ အတွင်းအိတ်တစ်အိတ် ကပ်ချုပ်ထားတာ ရှိသေးမှန်း မိုးနှောင်းပင် အမှတ်တမဲ့မို့ မသိခဲ့။

ကသစ်ဖြူက အတွင်းအိတ်ကလေးထဲမှ ဓါတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ မိုးနှောင်း လွယ်အိတ်ကို ယူပြေးစဉ်တုန်းက အထဲမှာ ဓါတ်ပုံပါမှန်းမသိဘဲ လုံးထွေးပြီး ကိုင်ခဲ့မိသောကြောင့် ဓါတ်ပုံက ခေါက်ရိုးရာတွေ ကျိုးကြေနေပြီ ဖြစ်၏။

ကသစ်ဖြူက ဓါတ်ပုံကို လှမ်းပေးသောကြောင့် မိုးနှောင်း ယူပြီးကြည့်လိုက်ရာ ...

“ဟင်”

ဓါတ်ပုံထဲတွင် ကသစ်ဖြူက အဲသည် ရိုးရာဆင်ဂျပ်ခုတ်လွယ် အိတ်အနီရောင်လေးကို လွယ်ထားလျက်သား။

မိုးနှောင်းက တအံ့တဩဖြင့် ...

“ဒါ. . . ဒါဆို ဒီလွယ်အိတ်ကလေးက အစကတည်းက ဖြူရဲ့ လွယ်အိတ်လေးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ကသစ်ဖြူက ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မိုးနှောင်းက. . .

“အဲ. . . အဲဒါဆို ဟိုအဒေါ်ကြီးဆီကို ဒီလွယ်အိတ်က ဘယ်လို ဖြစ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ”

ကသစ်ဖြူက အေးစက်ကာ နာကျင်နေသော အသံဖြင့် . . .

“အဲဒါ ဖြူအဒေါ်ပါမောင်၊ ဟိုတစ်ခါ Centerpoint မှာ ဖြူနဲ့မောင် လူချင်း ကွဲသွားရတာကလည်း အဒေါ်ကို မတွေ့ချင်လို့ ဖြူ တမင်ရှောင်ပြေးရင် လူချင်းကွဲ သွားတာပါ”

“ဪ . . ဖြူက စင်္ကာပူကိုလာတာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်. . . မောင်၊ ဖြူ ဒီမှာ ဆေးရုံတက်ရမှာမို့လို့ အဒေါ်က အဖော် အနေနဲ့ လိုက်လာပေးတာ”

‘ဆေးရုံ’ ဆိုသောစကားလုံးကြောင့် မိုးနှောင်း တစ္ဆေအခြောက် ခံလိုက်ရသ လို ဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဖြူက ဒီ. . . ဒီမှာ ဆေးရုံလာတက်တာဟုတ်လား၊ ဘာ. . .ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အိပ်မက်တွေအားလုံး မှောင်မိုက်သွားစေမည့် စကားကို သူမ တီးတိုး ညင်သာစွာ ပြောသည်။

“ဖြူမှာ Brain Tumour လို့ခေါ်တဲ့ ဦးနှောက်ကင်ဆာရှိနေတယ် မောင်. . . ၊ ဖြူဟာ. . . ဖြူဟာ. . . မကြာခင်သေရမယ့်လူပါ မောင်ရယ်”

ကြေကွဲခြင်းများစွာ အတောင်ပံတွေ ပေါက်လာကြသည်။ ကောင်းကင်ကို ဖြတ်၍ သူတို့ ပျံသန်းကြသောအခါ အလင်းရောင်တွေ ဆိတ်သုန်းသွားကြ၏။

ကြယ်များပင်လျှင် တိုးတိတ်စွာ လင်းကြသည်။ ပန်းပွင့်တွေ ဆိုသော သီချင်းသည် ငိုရှိုက်သံများ ဖြစ်နေကြ၏။ အနက်ရောင်မြက်ခင်းပေါ် နှင်းစက်တွေ ကျနေသည်ကို မြင်ရဲ့လား။ ဟင်. . . နှင်းစက်မဟုတ် ပါဘူး၊ မျက်ရည်တွေပါ. . .

ငါ အိပ်မက်မက်နေတာဆိုရင်လည်း တစ်ယောက်ယောက်က ငါ့ကို မြန်မြန် နှိုး ကြပါတော့။ (အိပ်မက်မဟုတ်သည့် အကြောင်းကိုလည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိ နေပြန်တော့ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားပုန်းသိစရာနေရာ ခြောက်ခန်းနေလေ သည်)

ကသစ်ဖြူက . . .

“ဒီက ဆရာဝန်ကြီးတွေကလည်း ဖြူရောဂါအခြေအနေကို လက်လျှော့ လိုက်ကြပြီ၊ ဖြူအဒေါ်ကတော့ ဩစတေးလျအထိ သွားမယ်လို့ ပြောပါသေး တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူ၊ မသွားချင်တော့ပါဘူး မောင်ရယ်။ ပိုက်ဆံတွေလည်း ကုန်လှ ပြီ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ရောဂါ အခြေအနေကိုလည်း ကိုယ်သိနေပြီပဲဥစ္စာ၊ ရှောင်လွှဲလို့ မရတဲ့ သေခြင်းတရားကို ဘာလို့များ အချိန်ဆွဲနေရဦးမှာလဲ. . . မောင်ရယ်”

ဪ. . . ဖြူရယ်. . . ဟု သူ့ ရင်ထဲမှ တိုးတိတ်စွာ ညည်းမိသည်။ ဒီလို အချိန်မျိုးတွင် နှစ်သိမ့်စကားတွေ အားပေးစကားတွေလည်း အရာထင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။

တစ်စုံတစ်ရာပြင်ဆင်ခွင့်မရသော ပြစ်ဒဏ်ကို ဘယ်သူက ချမှတ်ခဲ့တာလဲ။ ကံကြမ္မာဆိုတာလား။ ဘုရားသခင်ဆိုတာလား။ သူမ၏စကားသံကိုပင် မိုးနှောင်း ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

“ဖြူလည်း ပတ်စပို့ကော၊ ပိုက်ဆံတွေကိုကော ထားပစ်ခဲ့ပြီး အဒေါ်အလစ် မှာ တိတ်တိတ်လေး ထွက်ပြေးလာခဲ့တယ်။ ဖြူနဲ့မောင် စတွေ့ကြတဲ့အချိန်မှာ ရေ ထဲကို မတော်တဆ ခြေချော်ကျတာ မဟုတ်ဘူး. . . မောင်၊ ဖြူ၊ တမင်ခုန်ချလိုက် တာ”

နူးညံ့ခြင်းနှင့် ခက်ထန်ကြမ်းကြုတ်မှုတွေ ရောနှောဝေဝဲလာသည့် ပင်လယ် လေ၏ အထိအတွေ့ကို သူ ပြန်အမှတ်ရလာ၏။ လှိုင်းတွေကို သူ ပြန်မြင်ယောင် လာ၏။

ပင်လယ်ရေစပ်တွင် ရပ်နေသော ပန်းနုရောင်အင်္ကျီနှင့် ကောင်မလေး သေး သေးတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်လွှာကိုပါ သူ ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလေသည်။

ကသစ်ဖြူက . . .

“ဟောဒီအိမ်ကို မောင်ခေါ်လာတဲ့အချိန်ထိ ဖြူရင်ထဲမှာ သေခြင်းတရားဆီ အမြန်ဆုံး အရောက်သွားချင်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ‘လူဟာ ရှင်သန်နေဆဲ ကာလ လေးအတွင်းမှာပဲ အကြင်နာတရားကို ခံစားခွင့်ရှိတယ်’ ဆိုတာ မောင့်ကြောင့် ဖြူ နားလည်လာခဲ့ရတာပါ။ မောင့်ကြောင့်ပဲ ဘဝကို တွယ်တာတတ် လာခဲ့တာပါ”

ပြောရင်းနှင့် မိုးနှောင်း၏ ရင်ခွင်ကိုမှီပြီး သူမ ငိုရှိုက်သည်။ မျက်ရည်စ တို့သည် အင်္ကျီကိုစိမ့်ဝင်ကာ မိုးနှောင်း၏ ရင်ဘတ်ကို ပူနွေး စွတ်စိုစေ၏။

ကသစ်ဖြူက စိတ်ကို တင်းကာရှိုက်ရင်း . . .

“မောင်က ဖြူအတွက် အနွေးထွေးဆုံး အကြင်နာတွေ ပေးခဲ့သလောက် ဖြူ ဘက်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ ကောင်းတာ ပြန်မပေးနိုင်ခဲ့ဘူး၊ ပူဆွေးသောကတွေ ပေးဘို့သက်သက် မောင့်ဆီကို ရောက်လာခဲ့တဲ့ ရေမျောကမ်းတင် လှေတစ်စင်းပါ ပဲ. . . မောင်ရယ်”

အခု လှိုင်းတွေလည်း ဖြူကို ခေါ်နေပြီး မုန်တိုင်းကလည်း ဖြူကို စောင့်နေ ပြီ၊ ဖြူကို. . . ဖြူကို. . . ခွင့်လွှတ်. . . ပါ. . . တော့. . . မောင်. . . ရယ်. . .”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarbooks93.blogspot.com>

အခန်း (၁၉)

ကသစ်ဖြူ၏ ကျန်းမာရေးအခြေအနေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပို၍ သိသိသာသာ ဆိုးရွားလာသည်။

အမြင်အာရုံကလည်း တစ်စတစ်စ မှုန်ရီသီဝါးလာ၏။ အလင်းပျံ့ကိုသာ မြင်ရတော့သည်။ မိုးနှောင်းက အိမ်ထဲတွင် ကသစ်ဖြူ လမ်းလျှောက်ရ လွယ်ကူစေရန် ကြိုးတွေ တန်းထားပေးသည်။

သူမ၏ အိပ်ခန်းမှ ရေချိုးခန်းဆီသို့ ကြိုးတစ်ချောင်း၊ ဧည့်ခန်းကြီးနှင့် မီးဖိုချောင်ဆီသို့လည်း ကြိုးတစ်ချောင်းစီ၊ မယု၏ အခန်းနှင့် သူ့ အခန်းဝဆီသို့လည်း ကြိုးတစ်ချောင်းစီ သွယ်တန်းထားသည်။

မျက်စိကွယ်စပြုနေပြီဖြစ်သော ကသစ်ဖြူကို မိုးနှောင်းကတွဲကာ ထို ကြိုးတန်းများကို လက်ဖြင့်စမ်း၍ အားပြု မှေးကိုင်ကာ အိမ်ထဲတွင် နေရာအနှံ့ သွားတတ်အောင် လေ့ကျင့်ပေးသည်။

မိုးနှောင်းက . . .

“ဒီဖက်လက်က မောင့်ကို တွဲထားလေ ဖြူရဲ့၊ အဲ. . . ဟုတ်ပြီ၊ ဟိုဖက်လက်နဲ့ ကြိုးတန်းကို စမ်းကြည့်စမ်း၊ ဟုတ်တယ်. . . ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီကြိုးအတိုင်း လိုက်သွားရင် ဧည့်ခန်းကို ရောက်မှာနော်၊ ကဲ. . . ကဲ . . . စမ်းလျှောက်ကြည့်ရအောင်”

ကသစ်ဖြူက မိုးနှောင်း၏ ပုခုံးကိုမှီရင်း လက်တစ်ဖက်က ကြိုးတန်းကို စမ်းစမ်း. . . စမ်းစမ်းနှင့် လျှောက်၏။ မျက်စိ မမြင်ရသောကြောင့် တရွေ့ရွေ့နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းသာ လျှောက်နိုင်သည်။ ဧည့်ခန်းဆီရောက်တော့ ကသစ်ဖြူ၊ မော့ဟိုက်နေရှာ၏။ မိုးနှောင်းက . . .

“မောနေပြီလားဟင်. . . အားမငယ်ပါနဲ့ ဖြူရယ်”

ကသစ်ဖြူက မောဟိုက်တုန်ရီစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ပြီးတော့ . . .

“အားမငယ်ပါဘူး. . . မောင်ရယ်၊ တစ်နေ့ကျရင် ဒီလိုဇာတ်သိမ်းမျိုး ကြုံတွေ့ရမယ်ဆိုတာ ဖြူ ကြုံသိနေပြီးသားပဲ”

အားမငယ်ပါဘူးဟု ပြောသော်လည်း မျက်ရည်တွေက ကသစ်ဖြူ၏ ပါးပြင် ပေါ်သို့ ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်း ကင်းမဲ့စွာ လိမ့်ဆင်း ကျလာကြသည်။ မိုးနှောင်းက သူမ၏ မျက်ရည်စက်တွေကို တယုတယ သုတ်ပေးလိုက်၏။ ကသစ်ဖြူက . . .

“အခုဆိုရင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဖြူမှာ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း ချွတ်ယွင်းလာပြီ။ မျက်စိကလည်း မမြင်ရတော့ဘူး။ နောက်ဆုံးကျရင် လောကကြီးကို မြင်လည်းမမြင်၊ သိလည်းမသိရတော့တဲ့ နိဂုံးမျိုးနဲ့ အားလုံးကို ကျောခိုင်းထားရတော့မှာပါ.. မောင်”

မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ ဆို့နင့်လာသည်။ သူက ..

“ဖြူဘေးမှာ မောင်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေသေးတာပဲ ဖြူရယ်၊ ဖြူလိုချင်တာ မှန်သမျှ မောင် အားလုံး ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်။

လောကမှာ တို့နှစ်ယောက် တကယ် ပိုင်ဆိုင်နိုင်တာက ခုလို ရှင်သန်နေ တုန်း စက္ကန့်ပိုင်းလေးတွေနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ပစ္စုပ္ပန်ပဲ။

အခု. . . ဖြူရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ အဲဒီပစ္စုပ္ပန်ကလေး ရှိနေတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီပစ္စုပ္ပန်ထဲမှာ မောင်လည်း အတူတူရှိနေတယ်လေ”

မိုးနှောင်းက နာကျင်လှိုက်လှဲစွာပြောရင်း ကသစ်ဖြူကို တင်းတင်း ကျပ်ကျပ် ပွေ့ဖက်ထားလိုက်မိ၏။ ကသစ်ဖြူ၏ မျက်ရည်စက်တွေက သူ့ပုခုံးစွန်း ပေါ်ကို ကြေကွဲမိုးစက်တွေလို တပေါက်ပေါက် ရွာချလာကြသည်။

ငါ့ကို ဒီလိုမျိုးကြီးတော့ နှုတ်ဆက်မသွားပါနဲ့. . .

မရဏာဖွား ကောင်မလေးရယ်. . .

အဲဒါ...

မနေ့ကတင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ ...

ကြေကွဲခြင်းဆိုတဲ့ နတ်သမီးတစ်ပါးက
ငါနဲ့ လက်ထပ်မလား...လို့ ကမ်းလှမ်းလာတယ်
ငါ့ကို လာကြိုတဲ့ ဖယ်ရီကားကလည်း
ငါမပါဘဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီ...
ကျေးဇူးပြုပြီး ငါ့ကို ခပ်တိုးတိုး ရယ်(ရီ) ခွင့်ပြုပါ။

ရေကန်က အသင့်ဖြစ်နေပြီလေ ...
ကြာတွေက မပွင့်သေးတာပါ...
မေးခွန်းကိုသာ ရွေးချယ်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်
ငါလည်း စာမေးပွဲဝင်ဖြေချင်တယ် ...

တစ်ချို့လူတွေက ရှာဖွေတွေ့ရှိကြ
တစ်ချို့လူတွေက ကောက်ရကြ ...
တစ်ချို့လူတွေက စုဆောင်းကြ
တစ်ချို့လူတွေက ရှေ့ဆက်လျှောက်ကြ ...
အားလုံးမှာ တံခါးနှစ်ပေါက်စီရှိတယ်၊ လှေခါးနှစ်စင်းစီရှိတယ်၊
(ထပ်ပြောလိုက်ဦးမယ်)
အားလုံးရဲ့ နာရေးခရီးကိုလည်း
နှစ်မျိုးနှစ်စား စီစဉ်ထားပြီးသားရှိတယ်။

ကလေးဘဝ ...
လက်ရေးလှစာအုပ်ထဲက ဝလုံးရွဲ့စောင်းစောင်းလေးကို
နဂါးခေါင်းလှည့်တဲ့ နေရာတည့်တည့်မှာမှ
ငါ..ချရေးခဲ့မိသလား မပြောတတ်ပါဘူး

အရှုံးတွေကို
တံဆိပ်ခေါင်းလို တယုတယ

စုနေခဲ့တုန်းကတော့

ရာသီဥတုက ကိုယ့်ဖက်ပါခဲ့တယ် ...

မိုးခေါင်သလိုမျိုး

ဆောင်းကကော မခေါင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား...

မိုးခေါင်သလိုမျိုး

ဆောင်းကကော မခေါင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား...

မိုးခေါင်သလိုမျိုး

ဆောင်းကကော မခေါင်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား...

ကသစ်ဖြူ၏ သိမှတ်စိတ်တွေ သိပ်ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီး ချွတ်ယွင်း မေ့လျော့
မသွားခင်မှာ အရေးကြီးသော အချက်အလက်တွေ အားလုံးကို ပြောပြထားခိုင်းရ
သည်။

သူမ၏ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်နှင့် မိဘအမည်၊ ရန်ကုန်အိမ်လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်၊
မှတ်ပုံတင်နံပါတ် စသော ကိုယ်ရေးအချက်အလက်တွေ၊ ပတ်စ်စပို့နံပါတ်ကဲ့သို့
သော အရေးကြီးသည့်အချက်တွေ၊ ဆက်သွယ်ရမည့်သူတွေ၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေကို
ကသစ်ဖြူ ပြောသမျှ မိုးနှောင်းက စာရွက်ကြီးကြီးတစ်ရွက်စီမှာ တစ်ခုစီတစ်ခုစီခွဲ
ကာ ဆော့ပင်ဖြင့် ရေးသည်။

ပြီးတော့ အဲသည့်စာရွက်တွေကို ကသစ်ဖြူ အိပ်ခန်းနံရံမှာ တန်းစီပြီး ကော်
ဖြင့် ကပ်ထား၏။ လိုအပ်လျှင် ကြည့်လိုရအောင် ကသစ်ဖြူ မေ့လျော့နေလျှင်
သတိပေးပြီး အစဖော်ပေးလို့ရအောင် ဖြစ်သည်။

ကသစ်ဖြူ၏ အိပ်ခန်းနံရံမှာ စာရွက်ဖြူဖြူတွေ ပြည့်သွား၏။

မိုးနှောင်းက ကသစ်ဖြူအဒေါ်၏ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမေးတော့ သူမက
အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းစွာဖြင့် ပြောပြ၏။ အဒေါ်ဆီကို ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြား
ပေးရမလားဟု မိုးနှောင်းက မေးသောအခါ .. .

“ဒေါ်လေးဆီ ဖုန်းဆက်ရမယ့် အချိန်တစ်ချိန် ရောက်လာမှာပါ. . . မောင်
ရယ်၊ လောလောဆယ်တော့ မောင့်ဘေးမှာ ကသစ်ဖြူ အမြဲ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့
တကယ် မဟုတ်ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် လှည့်စားပြီး နေကြည့်ကြ
ရအောင်. . . မောင်ရယ်”

ကြေကွဲခြင်းတွေကို ခဏ ဆိုင်းငံ့ထားကြရအောင်၊ ရင်ခုန်ကြည်နူးရတဲ့
ကာလက တိုတောင်းလွန်းလို့ ဘောလုံးပွဲတွေမှာလို အချိန်ပိုပေး လို့မရနိုင်ဘူး
လား. . ။

ကံကြမ္မာဒိုင်လူကြီးက ခရာမှုတ်တာ စောလွန်းသည်။

လူတွေအားလုံးဟာ သေရသည့်အခါ ခွဲကြရမည်ကိုသိလျက်နှင့် ဘာလို့များ
ချစ်သူတွေ ဖြစ်လိုက်ချင်ကြသေးသလဲ။ ဘာလို့များ ထိမ်းမြားလက်ထပ်လိုက်ချင်
ကြသေးသလဲ။

ကသစ်ဖြူရေ. . . သိလား။

ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးလည်း ကိုယ်တို့လို ကိုယ့်စိတ်ကိုကိုယ် လှည့်စားနေ
ကြတာပါပဲကွဲ့. . . သိရဲ့လား။ သူတို့နဲ့တို့ဟာ အတူတူပါပဲ။ သေခြင်းတရားနဲ့ နီး
တာဝေးတာပဲ ကွာပါတယ်. . . အချစ်ရယ်။

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၂၀)

အိပ်ယာမှနိုးလာသည့် အချိန်မှာပင် ကသစ်ဖြူစိတ်ထဲ၌ ထင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ ရုတ်တရက်မို့ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်ဟု တွေးတော၍မရ။ တစ်ခုခု ထူးခြားနေသည်ကိုသာ စိတ်က အလိုလို သိနေ၏။ အရင်ကဆို မနက်တိုင်း သူမ၏ အခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်သံနှင့်အတူ . . .

“ဖြူရေ. . . အိပ်ယာကထတော့လေ”

ဟူသော မိုးနှောင်း၏ အသံကို အမြဲကြားနေကျ။ အခုတော့ ထူးထူးခြားခြားပင် တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မောင် အိမ်မှာ မရှိဘူးလား။ စောစောစီးစီး ဘယ်သွားနေတာလဲ။ ဒါမှမဟုတ် ငါပဲ အစောကြီး ကြိုပြီးနိုးနေမိတာလား။

ဒါတော့ မဟုတ်ဘူးထင်သည်။ ခပ်ရေးရေး ဝါးတားတားသာ မြင်ရသော သူမ၏ မျက်လုံးက အဖြူရောင် အလင်းကိုတော့ အာရုံခံစား၍ သိနေသည်။ ဟုတ်ပါတယ်. . . မနက်မိုးလင်းနေပါပြီ။

“မောင်ရေ. . . မောင်”

ကသစ်ဖြူ အားကိုးတကြီး အော်ခေါ်မိသည်။ ပြန်ထူးသံကိုတော့ မကြားရ။ သူမက တရွေ့ရွေ့ လက်ဖြင့်စမ်းရင်း ကုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။ မိုးနှောင်း သင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ခုတင်တိုင်ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်စမ်းကြည့်လိုက်တော့ သူမ လမ်းလျှောက်ဘို့ သွယ်တန်းပေးထားသည့်ကြိုးကို ကိုင်မိသည်။

“မောင်ရေ. . .”

ကသစ်ဖြူက ကြိုးတန်းကို အားပြုကိုင်ကာ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် အခန်း အပြင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

“မောင်. . . ဖြူခေါ်နေတာ ကြားလားဟင်. . . မောင် ဘယ်မှာလဲ”

ကသစ်ဖြူ စိတ်ပူလာ၏။ နံရံကို လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့စမ်းသည်။ မိုးနှောင်း၏ အခန်းဆီသို့ သွယ်ထားသော ကြိုးကို ကိုင်မိ၏။ ကြိုးကို အားပြုကိုင်ကာ မိုးနှောင်း၏ အခန်းဆီသို့ စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း လျှောက်သည်။

“မောင်ရေ... မောင်ဘယ်မှာလဲ”

ကသစ်ဖြူ၏အသံက ငိုသံပါလာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် သူမ၏ ခြေထောက်က ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုက်မိပြီး...

“အို... အမေ့”

ကသစ်ဖြူ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လဲပြိုကျသွား၏။ သူမက ကမန်းကတန်း လူးလဲထပြီး တိုက်မိသော အရာဝတ္ထုကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ကသစ်ဖြူ ခလုတ်တိုက်လိုက်မိသည်က ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျနေသော လူတစ်ယောက်ကိုပင်။

သူမက တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာဖြင့်...

“ဘယ်သူလဲ၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲနေတာ ဘယ်သူလဲ၊ မောင်လား.. ဟင်၊ မောင်လား၊ ပြောစမ်းပါ”

တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ထိုခန္ဓာကိုယ်ကို ဆွဲဆွဲလှုပ်ပြီး မေးလိုက်သည်။

ဒီတော့မှ အနည်းငယ် အားယူ လူးလွန်သံနှင့်အတူ...

“ဖြူ... ဖြူ”

“ဟင်... မောင်လား၊ မောင် ဘာဖြစ်လို့ ဒီနေရာမှာ လဲကျနေတာလဲဟင်၊ ပြောစမ်းပါ... မောင်ရယ်၊ ဖြူ ရင်တွေတုန်လွန်းလို့ပါ”

မိုးနှောင်းက တစ်စုံတစ်ရာပြောဘို့ အားယူနေသည်။ အသံကထွက်မလာ။ မိုးနှောင်း စိတ်ကိုတင်းကာ ကြိုးစားပြီး ကုန်းထသည်။ ဒူးထောက်လျက် ပြန်လဲကျသွားပြန်၏။

“ဒုန်း . .

“မောင် . . . မောင် . . . ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

စိုးရိမ်စိတ်ကြောင့် ကသစ်ဖြူ၏ ခေါ်သံမှာ မျက်ရည်ဝိုင်းလာသည်။ မိုးနှောင်းက အသက်ကို ပြင်းထန်စွာ ရှူရှိုက်နေရင်း သူ့နှာခေါင်းမှ လျှံကျနေသော သွေးများကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . .

“မောင်...ဘာမှ . . . မ . . . ဖြစ်... ပါ . . . ဘူး... ဖြူ”

သူ့အသံက ပုံမှန်မဟုတ်မှန်း ကသစ်ဖြူ ချက်ချင်းရိပ်မိလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း . . . ဟင့်အင်း . . . မောင် . . . မညာနဲ့၊ မောင် တစ် ခုခုဖြစ်နေတာ ဖြူသိတယ်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ဒီနားမှာ လဲကျနေတာလဲ”

မိုးနှောင်းက ရယ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။ အသက်ရှူမဝ ဖြစ်နေသောကြောင့် ရယ်သံက ထွက်မလာ။ သို့သော် ရသလောက် ကြိုးစားပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ် အောင် ဖုံးကွယ်ရင်း . . .

“ဟိုဒင်း . . . လဲကျနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ဖြူရဲ့၊ ညောင်းလို့ ဒီနားမှာ နံရံကိုမှီ ပြီး ထိုင်နေရင်း မနေ့ညကလည်း ဟို အိပ်ရေးပျက်ထားလို့ မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွား တာပါ”

“ဟုတ်လို့လား . . . မောင်ရယ်၊ မောင့်အသံကြီးက တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်နေသလို ပဲ”

ကသစ်ဖြူက စိုးရိမ်ပူပန်စွာဖြင့် မိုးနှောင်း၏ မျက်နှာကို လက်ချောင်း ကလေးများဖြင့် ဖွဖွတို့ထိ စမ်းသပ်သည်။ မိုးနှောင်းက သူ့နှာခေါင်းမှ စီးကျနေ သော သွေးစများကို စမ်းမိမှာ စိုးသောကြောင့် ကသစ်ဖြူ၏ လက်ကို မသိမသာ အုပ်ကိုင်သလိုလိုဖြင့် ဖယ်ရှားပစ်ဘို့ ကြိုးစားနေ၏။

ထိုစဉ်...

မမယုရောက်လာပြီး ဖြူဖတ်ဖြူလျော်ဖြစ်နေသော မိုးနှောင်းကို မြင်လိုက်သည်နှင့် . . .

“ဟင် . . . မောင်လေး . . . နင် . . . နင် . . .”

စိုးရိမ်တကြီးဖြင့် လွှတ်ခနဲ တစ်ခုခု ပြောခါနီးမှာ မိုးနှောင်းက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်ညှိုးထောင်ပြပြီး အသံတိတ် အမူအယာဖြင့် ဘာမှမပြောဘို့ ကမန်းကတန်းသတိပေးလိုက်၏။

မျက်စိမမြင်ရှာသော ကသစ်ဖြူကတော့ မမယု ရောက်လာမှန်းကိုသာ အသံကြားပြီး သိလိုက်သည်။ မိုးနှောင်းက ဆက်မပြောဘို့ မမယုကို အမူအယာဖြင့် တားမြစ်လိုက်သည်ကိုတော့ မမြင်ရသောကြောင့် သူမ သိခွင့်မရလိုက်။

ကသစ်ဖြူက . . .

“မမ . . . ခုနက ဘာပြောလိုက်တာလဲဟင်”

ထိုမေးခွန်းကြောင့် . . .

မမယုက မိုးနှောင်းကို မျက်လုံးပြူးပြီး မေးငေါ့ပြသည်။ မိုးနှောင်းက “ကသစ်ဖြူ မသိစေနှင့်” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ဖြင့် လက်ခါပြ၏။ မမယုက မိုးနှောင်းဖြစ်စေချင်သည်ကို သဘောပေါက်သွားပြီး ...

“ဟို . . . အဲ . . . ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ ညီမလေး ဘာလိုချင်လို့လဲဟင်၊ ဘာလို့ ကိုယ်တိုင် ထွက်လာရတာလဲ၊ လိုချင်တာရှိရင် မမယုကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရောပေါ့”...

“ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး မမရယ်၊ ခါတိုင်းဆို ဖြူ အိပ်ယာကထာဘို့ မောင်လာခေါ်နေကျလေ၊ ဒီနေ့ မောင့်အသံ မကြားလို့ အပြင်ကိုထွက်လာတာ”

အတော်လေး ဟန်ဆောင်နိုင်လောက်အောင် အသက်ရှူ မှန်လာပြီဖြစ်သော မိုးနှောင်းက . .

“မောင်ရှိပါတယ် ဖြူရဲ့၊ မောင် ဘယ်မှ မသွားပါဘူး၊ အိပ်ပျော်နေလို့ ဖြူခေါ်တာ မကြားလိုက်တာပါ။ ကဲ... ကဲ... ဖြူ မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦးနော်”

မိုးနှောင်းက ချော့ချော့မော့မော့ နှစ်သိမ့်လိုက်သောကြောင့် ကသစ်ဖြူက တကယ် ယုံကြည်သွားပြီး နံရံမှ ကြိုးတန်းကို မမြင်မကန်းနှင့် စမ်းကိုင်ကာ အိပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

ကသစ်ဖြူ မကြားနိုင်လောက်တော့မှ မမယုက လဲကျနေသော မိုးနှောင်းကို တွဲထူပြီး အခန်းထဲသို့ မနိုင်မနင်းဖြင့် ပို့ပေး၏။

နောက်... မမယုက ...

“မောင်လေးရယ် မမယု ဒီလောက် သတိပေးနေတဲ့ကြားထဲက မင်းက ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘူး၊ ကသစ်ဖြူအတွက်ကိုချည်းပဲ ခေါင်းထဲ ထည့်မထားနဲ့လေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း မှန်ထဲ ပြန်ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မင်း ဘယ်လောက် အခြေအနေ ဆိုးနေပြီဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား”

မမယုက ဂရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောရင်းပြောရင်း ငိုရှိုက်သံပါလာကာ စကား သံက တိမ်ဝင် နစ်မြုပ်သွား၏။ သည်တော့မှ မိုးနှောင်းလည်း မှန်ထဲမှ သူ့ပုံရိပ်ကို သူလှမ်းကြည့်မိသည်။

သူ့မျက်ကွင်းတွေက ညိုမည်းကာ ချိုင့်ဝင်နေကြပြီ။ နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ဖြူဖတ်ဖြူလျော်. . . ။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးတွေမရှိတော့ဟု မှတ်ရထင်ရ လောက်အောင် မြေဖြူခဲတစ်ခဲလို ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ ဖြူဆွတ်နေ၏။

သူ့လက်တွေကို သူ ပြန်ငုံကြည့်လိုက်တော့ အရေပြားတွေက အရိုးမှာကပ် ကာ ငေါထွက်နေကြပြီ။ လက်ချောင်းသွယ်သွယ်တွေကပင်လျှင် နဂိုနေထက် ပိုမို ရှည်လျားနေကြသည်ဟု အောက်မေ့ရ၏။ ရွက်ကြွေထားသော သစ်ကိုင်းခြောက် ခက်လက်တစ်ခုလို ဖြစ်နေလေသည်။

မမယုက သူမ၏ မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့်သုတ်ရင်း . . .

“မောင်လေးရယ်. . . ကိုယ်က အစကတည်းက ကျန်းမာတဲ့ လူတစ်ယောက် မှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ အစစအရာရာ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်ကာကျတော့မှာပေါ့”

မိုးနှောင်းက တစ်စုံတစ်ရာကို ယတိပြတ် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပြီးသား သေချာမှုတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းကိုခါ၏။ ထို့နောက်. . .

“ဘာများ ဂရုစိုက်နေစရာ လိုသေးလို့လဲ မမရယ်၊ ကျွန်တော်က ဟောဒီ လောကကြီးထဲမှာ နောက်ထပ် ဘယ်လောက်များ ကြာကြာ အသက်ရှင် နေရဦး မှာမို့လို့လဲ”

သူ့မှာ သွေးကင်ဆာရောဂါ ရှိနေသည့်အကြောင်းကို ရန်ကုန်မှာ ဆေးကုသ ခံနေရကတည်းက မိုးနှောင်း သိထားခဲ့ပြီးသား။

ဘဝဆိုသည့် အတိုင်းအတာ ကာလတရားတစ်ခုအတွင်းမှာ မျှော်လင့်ချက် ဟူသော မိုးပျံ့ပူဖောင်းလေးတစ်လုံး အရှိန်ကုန်ဆုံး၍ မြေပြင်ပေါ်ပြန်ကျလာသည့် နာကျင်ကြေကွဲမှုကို သူ ခါးခါးသီးသီး မျိုချခဲ့ပြီးသားဖြစ်သည်။

အလွမ်းသီချင်းတစ်ပုဒ် ဆိုပြသည့်တိုင်အောင် သူ့အတွက်တော့ လွမ်းစရာ ကောင်းတော့မည် မဟုတ်ပါ။

မိုးပျံ့ပူဖောင်းလေးကိုသာ ငါနဲ့အတူ မြုပ်နှံသင်္ဂြိုဟ်ပစ်လိုက်ကြပါတော့။

“လူဆိုသည်မှာ သေမျိုးဖြစ်သည်” ခပ်လွယ်လွယ်ပြောပြီး ပေါချောင် ကောင်း တရားရနေကြသူများအတွက်တော့ လှောင်ရယ်သံတစ်ချို့ကို သူ ထား ရစ်ခဲ့ချင်သေးသည်။

စင်ကာပူက Mt. Elizabeth ဆေးရုံမှာ ကုသဘို့ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် မမယုတို့ စီစဉ်ပေးသည်ကိုလည်း သူ ငြင်းဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ Mt. Elizabeth ဆေးရုံခေါင်းစည်း တံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသော ဆေးမှတ်တမ်းများ၊ ဓါတ်ခွဲခန်း အဖြေလွှာစာရွက်များ ကိုလည်း တစ်စစီ ဆုတ်ဖြုတ် MRT ဘူတာရုံတစ်ခု၏ ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ တစ်စစီ လေထဲ လွင့်မျောပစ်ခဲ့ပြီးပြီ။

ရှင်သန်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ သေဆုံးခြင်းကိုလည်းကောင်း ကျကျနန
ကျေနပ် လက်ခံနိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော သူ့အတွက် မှန်တိုင်းနှင့် လေပြေလေညှင်းတို့၏
အမည်နာမ ကွဲပြားနေပုံကို မေးခွန်းတစ်ခုအဖြစ် အသိအမှတ် မပြုတော့ပါ။

မိုးနှောင်းက . . .

“သွေးကင်ဆာဆိုတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးအောက်မှာ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်
အေးစက် မှောင်မိုက်ခဲ့သလဲဆိုတာ မမယု သိပါတယ်။

အခု ကသစ်ဖြူနဲ့တွေ့မှပဲ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နောက်ဆုံး နေ့ရက်ကလေး
တွေ လင်းလက် ခွင့်ရတာပါ။

ကျွန်တော်မသေခင် အချိန်လေးအတွင်းမှာ အဲဒီအလင်းရောင်လေးကို ဖက်
တွယ်သွားပါရစေဗျာ”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၂၁)

“အိမ်ထဲမှာပဲ နေနေရတာ ငြီးငွေ့နေပြီလား... ဖြူ”

မိုးနှောင်းက သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှမဖြစ်သည့် လူကောင်းပကတိ တစ်ယောက် လို ကသစ်ဖြူရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်ရတာကိုတော့ ပီပီရီရီရှိဘို့ သတိထားသည်။

ကသစ်ဖြူကလည်း မျက်စိမမြင်ရသူမို့ မိုးနှောင်း အခြေအနေ ဘာဖြစ်နေပြီ ကို လုံးဝမရိပ်မိ။

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ခံ စားမှုကို ရိုးရိုးလေးပင် ဖွင့်ပြောသည်။

“အိမ်ထဲမှာပဲ နေရနေရ အိမ်ပြင်မှာပဲ နေရနေရ မျက်စိမမြင်တဲ့... လူတစ် ယောက်အတွက်ကတော့ နေရာတိုင်းဟာ အတူတူပါပဲ...မောင်”

“နောက်ပြီးတော့ လူဆိုတာ မွေးကတည်းက သေဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေရတာ မဟုတ်လား၊ သေခြင်းတရားနဲ့ နီးသည်ဖြစ်စေ ဝေးသည်ဖြစ်စေ စောင့်စားရခြင်း တွေဟာ အတူတူပါပဲ... မောင်ရယ်”

ကသစ်ဖြူ၏ စကားကြောင့် မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ စစ်ခနဲ နာကျင်၏။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ ရထားတစ်စင်းတည်းကို အတူတူ စောင့်နေရတယ်ဆိုတာကိုတော့ မင်း မ ရိပ်မိသေးဘဲကိုး ချစ်သူရယ်။

ခွဲခွာခြင်းရထား မဆိုက်ခင် အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ငါ ကြင်နာနိုင်သမျှ ဟာ မင်းအတွက် လုံလောက်ပါ့မလားဆိုတာ တစ်ခုတော့ စိတ်ပူမိပါရဲ့။

ငါ့ဘက်က တာဝန်မကျေတာများရှိရင် ခွင့်လွှတ်ပါ ချစ်သူရယ်။

မိုးနှောင်း၏ နှလုံးအိမ်ထဲမှ မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်မှုကို ကသစ်ဖြူ၏ ခေါ်သံ တိုးတိုးက အလင်းခတ်လိုက်၏။

“မောင်”

“ပြောလေ... ဖြူ၊ မောင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟိုအရင်တုန်းက ဖြူနဲ့မောင် အတူတူ သွားခဲ့ကြဘူးတဲ့ နေရာတွေကို ဖြူမသေခင် တစ်ခေါက်လောက် ပြန်သွားကြည့်ချင်သေးတယ် .. မောင်ရယ်”

“ဪ... ဖြူရယ်”

စကားလုံးတွေနောက်ကွယ်မှ သူမ၏ အတိတ်လွမ်းသော အဖြူရောင် ပိုးအိမ်မျှင်တွေကို မြင်နေရသည်။

သူမက ...

“အခု... အဲဒီနေရာတွေကို ပြန်ရောက်ရင်တောင် ဖြူကတော့ ဘာမှ မြင်ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးပေါ့... မောင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဖြူက မောင့်ကို ဖြူရဲ့မျက်လုံးတွေရဲ့ အစား ရထားတာပဲ။ ဖြူနဲ့ အတူတူသွားရင်း မောင်မြင်ရသမျှတွေအားလုံး ဖြူကို ပြန်ပြောပြပါနော်... မောင်၊ ဖြူ မမြင်ရပေမယ့် မောင့်လက်ကို ကိုင်ထားရင်း စိတ်ကူးနဲ့ မြင်ယောင်ကြည့်ပါ့မယ်”

နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာတွေကတော့ ပင့်ကူလို ရစ်ပတ် နှောင်စရာတွေနဲ့ အိမ်ဖွဲ့နေခဲ့ပြီလေ။

သူတို့နှစ်ဦးသား အတူတူ လျှောက်လည်ခဲ့ကြဖူးသော PULAU UBIN ကို နောက်တစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ရပြန်ပြီ။

ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်အကြောင်း၊ ရွှေ့လျားနေသော တိမ်ဖြူဖြူတွေ အကြောင်း၊ ဝဲပျံနေသော ငှက်ငယ်တွေအကြောင်း၊ စိမ်းလဲ့ခက်ရွက်နှင့် ပန်းပွင့်တွေအကြောင်း ကသစ်ဖြူကို သူ တတွတ်တွတ်ပြောပြနေဖြစ်၏။

ကသစ်ဖြူ ကြည်နူးစေရန် အမှန်တကယ် မြင်ကွင်းထက် ပိုပြီး သာသာယာယာ ဖြစ်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ ပြောဖြစ်လေသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ ရှေ့နောက်စီးနင်းရသော စက်ဘီးလေးတွေကို တွေ့ရတော့ မိုးနှောင်းရင်ထဲမှာ ခါးသက်သက် ဖြစ်လာသည်။ ဟိုအရင်တုန်းကတော့ အဲသည်လို စက်ဘီးမျိုးကို မိုးနှောင်းကရှေ့က၊ ကသစ်ဖြူက နောက်ကနေပြီး နှစ်ယောက်အတူတူ နင်းခဲ့ကြဖူးသည်ပဲလေ။ “ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘယ်သူက ရွှေ့လျားနေရတာလဲ” ဟုပင် သူမက မေးခဲ့ဖူးသည်။ အခုတော့...

အခုတော့ ...

လူမမာတင်သည့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင် Wheelchair လေးပေါ်မှာ ဘာကိုမှ မမြင်ရဘဲ တိုးတိတ်စွာ လိုက်ပါလာသည့် ကသစ်ဖြူကို သူက တွန်းရွှေ့လို့...။

အခုလည်း တို့နှစ်ယောက်စလုံး ရွှေ့လျားနေရတာပါပဲ အချစ်ရယ်။ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ဘတ်တွေကို သံယောဇဉ် ချိန်းကြိုးတစ်ခုနဲ့ ဆက်သွယ်ထားတယ် မဟုတ်လားဟင်။

“မောင်”

ကသစ်ဖြူ၏ တီးတိုးခေါ်သံကို သူကြားရသည်။

“ဘာလဲ... ဖြူ၊ ဘာပြောချင်လို့လဲ”

“ဟို... စက်ဘီးကလေးတွေ စီးနေကြတဲ့လူတွေကို တွေ့နေရသေးလားဟင်”

သူမက သတိတရဖြင့် မေးလာသောကြောင့် မိုးနှောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူက အရာရာ အားလုံးဟာ ပုံမှန်ပါပဲဆိုသည့် ခံစားချက်မျိုးဖြင့် ကသစ်ဖြူကို စိတ်ဖြေစရာ ရစေချင်သည်။ ထို့ကြောင့် မိုးနှောင်းက ရယ်သံလိုလို ဘာလိုလိုနှင့်...

“ဒါပေါ့... ဖြူရဲ့၊ အရင်တုန်းက မောင်တို့နှစ်ယောက် စီးခဲ့ကြသလိုပဲလေ၊ သူတို့တွေလည်း ရှေ့ကတစ်ယောက်နင်း နောက်ကတစ်ယောက်နင်းနဲ့ပေါ့၊ ဖြူ

လည်း အရင်လို စီးချင်သေးရင် စီးလို့ရတာပါပဲ ဖြူရယ်၊ ဘာမှ မပြောင်းလဲသွားပါဘူး...ကဲ...လာ"

မင်းကိုယ်မင်း လောကကြီးရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ စွန့်ပယ်ခံ ထားရသလိုမျိုးတော့ မအောက်မေ့လိုက်ပါနဲ့ အချစ်ရယ်၊ ကိုယ်ရှိပါသေးတယ်၊ မင်းနဲ့အတူ လောကကြီးတစ်ခုလုံး ရှိနေတယ်လို့ပဲ ယုံကြည်ထားလိုက်စမ်းပါ။

မျက်စိမမြင်ရသော ကသစ်ဖြူကို စက်ဘီး နောက်ထိုင်ခုံပေါ် ပွေ့တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူထိုင်ခုံနောက်မှ လက်ကိုင်နှစ်ဖက်ကို ကိုင်ထားစေပြီး သူက စက်ဘီးကို ခြေတစ်ဖက်ဖြင့် မှေးထောက်ထားရာမှ ခဲရာခဲဆစ် အရှိန်ယူ၍ နင်းထွက်လိုက်သည်။

“ဖြူ... မြဲမြဲတော့ ကိုင်ထားနော်”

သူက စိုးရိမ်နေသော်လည်း ဘာမှမမြင့်ရသည့် ကသစ်ဖြူကတော့ ပျော်ရွှင်နေပုံရသည်။

မကြာခင် သေဆုံးရတော့မည့် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို (သူမ မသိဘဲ တိုးတိတ် လျှို့ဝှက်စွာ သေဆုံးမည့်) ချစ်သူတစ်ယောက်က စက်ဘီးဖြင့် နင်းပြီး ခေါ်ဆောင်သွားနေရတာဟာ ဘယ်လိုခရီးမျိုးလဲ။ မည်သူမှလည်း သိကြလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

“မောင်... ပျော်ရဲ့လားဟင်”

တကယ်တမ်းတွင် သူကစပြီး မေးသင့်သော စကားကို ကသစ်ဖြူက အရင်မေး၏။ မိုးနှောင်းက...

“ပျော်တာပေါ့ဖြူရယ်၊ တို့နှစ်ယောက်စလုံး အခု အရမ်းပျော်နေကြတယ်လေ”

ပြန်ဖြေလိုက်သော စကားသံတွင် မောဟိုက်သံ မပါအောင် မိုးနှောင်းမနည်းကြိုးစားပြီး ထိန်းချုပ်ထားရ၏။ တကယ်တော့ သူ အရမ်း မောဟိုက်နေပြီ။

ဖြူဖတ်ဖြူလျော်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးတွင် သွေးရောင်မရှိတော့သော သူ့အဖို့ လူတစ်ယောက်ကို စက်ဘီးဖြင့် တင်နင်းနေရခြင်းသည် ဝန်နှင့်အား မမျှသလို ဖြစ်နေ၏။

သူ့ခြေထောက်တွေကလည်း ရုန်းအားမရှိတော့။ အသက်ရှူသံကလည်း မမှန်တော့။ အောက်စီဂျင်မဝသဖြင့် သူ့နှုတ်ခမ်းသားတွေ ပြာလာသည်။

သို့သော်...

သူ ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို ကသစ်ဖြူ မသိစေချင်။ သူ ဇွတ်ကျိတ်မှိတ်ပြီး အားတင်းထားသည်။

တို့နှစ်ယောက်စလုံး ပျော်နေကြပါတယ်အချစ်ရယ်။

(ဒါကိုပဲ မင်း ယုံကြည်ထားလိုက်ပါ။ ကိုယ့်မှာက မင်းကိုပေးနိုင်တာ ဒါပဲ ရှိတော့တယ် မဟုတ်လားကွယ်...))

နောက်တစ်နေ့ Clarke Quay သို့ ကသစ်ဖြူကို ခေါ်ပြီး မိုးနှောင်း လိုက်ပို့သည်။

ဒီတစ်ခေါက်မှာတော့ Wheelchair တွန်းရသည်ကိုပင် မိုးနှောင်း မနည်းအားစိုက်နေရသည်။ ခြေလှမ်းလေးငါးဆယ်လှမ်း လှမ်းပြီးသည်နှင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်လှိုက်ပြီး မောလာသဖြင့် ခဏရပ်ကာ အသက် အားရအောင် ရှိုက်သွင်းရ၏။

ကသစ်ဖြူကတော့ ဘာမှမသိရှာ။

Riverside တွင် သူတို့နှစ်ဦးသား ရပ်မိကြတော့ ကသစ်ဖြူက မြစ်ဘက်ဆီမှ အသံတွေကို ကြားလိုကြားငြား ခေါင်းကလေးငဲ့ကာ နားစွင့်နေ၏။

မိုးနှောင်းက...

“အခု. . . မောင်တို့ မြစ်နားကို ရောက်နေကြတာလေ၊ ဟိုးက မြစ်ထဲမှာ လှေကလေးတွေ သွားနေတာ မြင်ရတယ်၊ ဖြူ၊ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ မောင်တို့ အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက ဒီနားမှာပဲ ဖြူ မူးလဲတော့မလို ဖြစ်တာလေ”

“အင်း. . . အင်း. . . သိတယ်၊ တံတားကြီးက ဘယ်ဘက်မှာလဲဟင်”

စကားတတ်ခါစ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ စူးစမ်းလိုစိတ် အပြည့်နှင့် အသံမျိုးဖြင့် သူမ မေး၏။ မိုးနှောင်းက ကသစ်ဖြူ၏ ဝဲဘက်လက်ကို တယုတယ ကိုင်ကာ ဆန့်တန်းခိုင်းပြီး. . .

“ဟောဒီဘက် တည့်တည့်မှာ ဖြူရဲ့”

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ ဦးခေါင်းကို ဟိုဘက်ဒီဘက် ငဲ့လိုက်ပြီး. . .

“ဖြူနားထဲမှာ အသံတွေအများကြီး ကြားနေရတယ်၊ လူတွေ ရှုပ်ထွေးနေ တာပဲလားဟင်”

“ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ သိပ်မရှိပါဘူး ဖြူရယ်၊ ဟိုအပေါ်ဘက်မှာတော့ လူ တွေအများကြီး သွားလာနေကြတာပေါ့၊ တစ်ချို့က ကလေးလေးတွေကို ချီထား တယ်၊ တစ်ချို့တွေကျတော့လည်း သုတ်သုတ် သုတ်သုတ်နဲ့၊ အဖိုးကြီးက အဖွား ကြီးကို တွဲပြီး လျှောက်လာတာလည်း တွေ့ရတယ်သိလား၊ တစ်ချို့ကကျတော့ လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် စုံတွဲတွေပဲ၊ လက်ချင်းတွဲပြီး စကားတပြောပြောနဲ့”

“ဪ. . . အင်း. . . အင်း”

မိုးနှောင်းပြောသမျှကို ကသစ်ဖြူက ခေါင်းလေး အသာ စောင်းငဲ့ကာ နားထောင်ရင်း အာရုံထဲတွင် ပုံဖော်ကြည့်နေ၏။ မိုးနှောင်းက. . .

“ဟိုး. . . မြစ်ပြင်မှာကျတော့ လှိုင်းလေးတွေက တအိအိနဲ့ သာယာလိုက် တာလေ”

ထုံးစံအတိုင်း ကူးတို့မော်တော်လေးတွေက မြစ်ကို ဖြတ်ကူးနေကြတယ်၊ လူတွေကလည်း ဟိုဖက်ကမ်းကို သွားဖို့ ကူးတို့ဆိပ်မှာ စောင့်လို့ပေါ့”

“အင်း... အင်း...”

ကသစ်ဖြူက ခေါင်းညိတ်နေရင်းက အားငယ် ဝမ်းနည်းသည့်အသံဖြင့် ...

“သူတို့တွေကတော့ ပျော်နေကြမှာပဲနော်”

“အားလုံး ပျော်နေကြတာလည်း ဟုတ်ချင်မှဟုတ်မှာပေါ့ ဖြူရယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာက သွားလာလှုပ်ရှားနေဖို့ အကြောင်းတွေ ဘဝကို ရုန်းကန်နေဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိနေသေးတာကိုး”

မိုးနှောင်းက ဖြေဖြေသိမ့်သိမ့် ပြော၏။ သူပြောရင်း မောမောနေ သောကြောင့် စကားခဏဖြတ်ကာ နားနေရသေးသည်။ ကသစ်ဖြူက အချိန်ယူ ကာ တွေးတောနေပြီးမှ ...

“ဟုတ်တယ်. . . မောင်၊ သူတို့နဲ့ ဖြူရဲ့ကြားမှာ ကွာခြားသွားတာ အဲဒီတစ် ချက်ပဲ ရှိတယ်။ သူတို့မှာကော မောင့်မှာပါ ရုန်းကန်နေဖို့အတွက် အနာဂတ် ရှိနေ သေးတယ်၊ ဖြူမှာက အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး၊ ပြီးသွားပြီ”

“မောင့်မှာပါ အနာဂတ်ရှိနေသေးတယ်’ ဟူသောစကားကြောင့် မိုးနှောင်း နာကျင်ဝမ်းနည်းစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

မျက်တွင်းတွေ ညိုမည်းချိုင့်ဝင်ကာ ပါးရိုးမေးရိုး ငေါထွက်နေသည့် သူ့ မျက်နှာကိုသူ ယောင်ယမ်းကာ လက်ဖြင့် စမ်းမိသည်။ နှုတ်ခမ်းကို လျှာဖြင့်သပ် လိုက်တော့ သွေးခြောက်ကာ အဖပ်အဖပ် လန်နေ၏။ ထွက်သက်ဝင်သက်တွေက လည်း သူ့ရင်ဘတ်ကို နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်အောင် တွန်းကန်နေကြသည်။ ဘယ် အချိန်မှာ နောက်ဆုံးထွက်သက်လေးက ဟောဒီ ရင်ဘတ်ကို စုံကန်သွားမလဲ မသိ ချေ။ မိုးနှောင်းက သူ့အခြေအနေကို မရိပ်မိအောင် လေသံ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြင့် . .

.

“မဟုတ်သေးပါဘူး ဖြူရယ်၊ ဖြူက သေခြင်းတရားနဲ့ အမြဲထိတွေ့ ပွတ်သပ် ကိုင်တွယ်နေရတယ်၊ တခြားသူတွေကကျတော့ သေရမယ့်ကိစ္စကို ခဏမေ့ထား ပြီး မနက်ဖြန် အစီအစဉ်တွေနဲ့ လုံးထွေးရုန်း ကန်နေရတာပါ”

ပြောရင်း မောဟိုက်လာသဖြင့် မိုးနှောင်းက စကားကို ခဏ ဆိုင်းငံ့လိုက်ရ၏။ တုန်ယင်နေသော ရင်ဘတ် ငြိမ်သက်သွားမှ အသက်ကို အားရအောင် ၀၀ရှူရင်း ဆက်ပြောရသည်။

“တကယ်ဆိုရင် ဖြူလို သေရမယ့်ရက်ကို သတ်မှတ်ထားတာ မရပေမယ့် လူတွေအားလုံးဟာ အနှေးနဲ့အမြန် ဆိုသလို သေတော့ သေကြရမှာ မဟုတ်လား၊ ဥပမာပြောရရင်..”

ထိုသို့ပြောနေသည့်အချိန်မှာပင် မိုးနှောင်း၏ နှာခေါင်းမှ သွေးတွေ စီးကျလာ၏။ မိုးနှောင်းက သွေးတွေကို (ကသစ်ဖြူ မရိပ်မိအောင်) ဟန်မပျက် သုတ်ပစ်လိုက်ပြီး စကား အရှိန်မပျက်အောင် ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဥပမာပြောရရင် မနက်ဖြန်မှာ မောင်က ဖြူထက် အရင်စောပြီး ဖြုန်းခနဲ သေသွားရင် သေသွားနိုင်တာပဲ”

မိုးနှောင်းက ဥပမာလိုလို ဘာလိုလိုဖြင့် ဖြစ်နိုင်ချေကို ကြိုတင်ပြီး အရိပ်အမြွက် စကားဆို၏။ သို့သော် ကသစ်ဖြူက ကြေကြေကွဲကွဲ မချိပြုံးပြုံး လိုက်ရင်း ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့ . . .

“မောင်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြူအရင် သေနိုင်မှာတဲ့လဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာ မောင်ရယ်၊ ဖြူကို မောင် နှစ်သိမ့်ဘို့ ကြိုးစားနေမှန်း ဖြူ သိပါတယ်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်ရယ်၊ မောင့်ကို ဖြူ တစ်ခု တောင်းဆိုချင်တယ်၊ ဖြူသေသွားပြီးတဲ့ အခါကျရင် ဖြူကို မောင် သတိရနေပေးပါနော်”

မိုးနှောင်း မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလာ၏။ နှာခေါင်းမှ စီးကျလာသော သွေးများကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သုတ်ပစ်ပြီး ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ကသစ်ဖြူကို ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ ဘာမှ မမြင်မသိရှာသော ကသစ်ဖြူက . . .

“မောင်. . . ဖြူကို သတိရနေမယ် မဟုတ်လားဟင်”

ယောက်ျားဆန်စွာဖြင့် ငိုချင်စိတ်ကို ထိန်းချုပ်ရင်း မိုးနှောင်းက တုန်ရီစွာ ပြောလိုက်သည်။

“သတိရနေမှာပါ ဖြူရယ်၊ မောင် တစ်သက်လုံး သတိရနေမှာပါ”

ကသစ်ဖြူက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာဖြင့် ပြုံးလိုက်သောအခါ သူမ၏ ပါးပြင်ပေါ်သို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာကြသည်။ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ထားသည့် ကြားမှ မိုးနှောင်း၏ မျက်ဝန်းအိမ်ထောင့်က မျက်ရည်စက်တစ်ချို့ကလည်း လိမ့်ဆင်းလာ၏။

မျက်ရည်တစ်စက်က ကသစ်ဖြူ၏ လက်ဖမိုးပေါ်သို့ ပေါက်ခဲ ကျသွားသည်။ ပူနွေးစွတ်စိုသော အထိအတွေ့ကြောင့် သူငိုနေမှန်း ကသစ်ဖြူ သိသွားပုံရသည်။ သူမက မိုးနှောင်း၏ လက်တစ်ဖက်ကို ဖျစ်ညှစ် ဆုပ်ကိုင်လိုက်လေသည်။

မိုးနှောင်းက အသံမထွက်ဘဲ ရင်ထဲမှ တီးတိုးပြောမိ၏။

“တစ်သက်လုံးဆိုတာ ‘အကြာကြီး’ လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်လို့များ မနက်ဖြန်မှာ မောင်သေသွားခဲ့ရင် . . .

‘တစ်သက်လုံး’ ဆိုတာ ၂၄ နာရီပဲ ကြာလိမ့်မယ် ဖြူရယ်။

မနက်ဖြန်မှာ . . . ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာကို ဘယ်သူက ကြိုပြောနိုင်မှာမို့လို့လဲ”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarbooks93.blogspot.com>

အခန်း (၂၂)

မိုးနှောင်းက သူ့လက်ဖျံမှ သွေးပြန်ကြောအတွင်းသို့ တစက်စက်စီးဝင်နေသော Drip Pipe ထဲမှ အရည်များကို ငေးကြည့်နေသည်။

မမယုက သွေးကြောထဲရှိ အပ်ကို အပေါ်မှ ပလာစတစ်ဖြင့် အုပ်ပေးပြီး နောက် ဆေးရည်စက် အနှေးအမြန်ထိန်းသော ဘီးလုံးကလေးကို ရွှေ့ကာ ချိန်ညှိလိုက်၏။

မိုးနှောင်းက . . .

“မမယုကို ကျွန်တော် အားနာလိုက်တာ၊ ကျွန်တော့်ကြောင့် ပင်ပန်းနေပြီ၊ ဘွဲ့လွန်ဖြေဘို့ စာကျက်တွေလည်း ပျက်ကုန်ပြီနဲ့ တူတယ်”

“ဒါတွေ ဦးနှောက်ထဲ ထည့်မထားပါနဲ့ မောင်လေးရယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ နေကောင်းအောင် ဂရုစိုက်ပါ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ အမြတ်ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီကြားထဲမှာ မင်းရဲ့ သွေးကင်ဆာကို ပျောက်အောင်ကုနိုင်တဲ့ ဆေးဝါးအသစ်တွေလည်း ပေါ်ချင်ပေါ်လာမှာပေါ့”

ဆရာဝန်တွေ ပြောတတ်ကြစမြဲ စကားမျိုးကို ကြားရတော့ မိုးနှောင်း အားလျော့ ဖျော့တော့စွာ ပြုံးလိုက်မိသေးသည်။

“ကျွန်တော့်ကို မျှော်လင့်ချက်တွေ ပေးမနေပါနဲ့ မမယုရယ်၊ ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ရဲပါတယ်၊ ဪ . . . ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ ဒီရောဂါရှိတယ်ဆိုတာ ကသစ်ဖြူကိုတော့ သွား မပြောလိုက်ပါနဲ့နော်”

မိုးနှောင်း၏ စကားကြောင့် သွေးပေါင်ချိန်တိုင်းကိရိယာကို ခေါက်သိမ်းနေသည့် မမယု၏ လက်တွေ တုန်ယင် ရပ်တန့်သွား၏။ နှလုံးသားထဲ ဆို့တက်လာသည့် ဝမ်းနည်းမှုကို မျိုချရင်း မမယု ခေါင်းညိတ်သည်။ မိုးနှောင်းက . . .

“သူ့အတွက် ကျန်နေတဲ့ အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ ကျွန်တော့်ကြောင့် စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေကို မခံစားစေချင်ဘူး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် သူ အမြဲ ပျော်ရွှင်နေရတယ် ဆိုတာမျိုးပဲ ဖြစ်စေချင်တယ် မမယုရယ်”

“အေးပါကွယ်... အေးပါ”

ကြာကြာနေလျှင် ငိုမိမှာ စိုးသောကြောင့် မမယုက နားကျပ်နှင့် သွေးပေါင်ချိန်တိုင်း ကိရိယာများကိုယူကာ မိုးနှောင်းအခန်းထဲမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ အခန်းဝန်းဆီ ရောက်တော့ နံရံနားမှ ကြိုးတန်းကို မ မြင်မစမ်းနှင့် ကိုင်ကာလာနေသော ကသစ်ဖြူကို တွေ့လိုက်ရ၏။

“ဟင်... ညီမလေး... ကသစ်ဖြူ... ဘာလိုချင်လို့ လဲဟင်”

“မမယု မမယုလားဟင်”

“ပြောလေ ညီမလေး၊ မမယု ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ ရွှေ့စမ်းရင်း မမယု၏ လက်မောင်းကို အားကိုးတကြီး ဖက်တွယ်လာ၏။ ပြီးတော့ ...

“အကူအညီတစ်ခုလောက် တောင်းပါရစေ... မမရယ်၊ ဟို ဖြူ... .. ဖြူ အိပ်ခန်းထဲက နံရံမှာ ဖြူအဒေါ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရှိတယ်၊ အဲဒီ ဖုန်းကို ခေါ်ပေးပါ မမ ယုရယ်”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေးရဲ့”

“ဖြူ... .. ဖြူ... အဒေါ်ကိုခေါ်ပြီး ရန်ကုန်ကို ပြန်တော့မယ်”

ကသစ်ဖြူ၏စကားကြောင့် မမယု တအံ့တဩ ဖြစ်သွား၏။

ကသစ်ဖြူက ...

“ဖြူ... .. အခုလို ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့အကြောင်း မောင်... မောင် မသိပါစေနဲ့ နော်”

“ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ ညီမလေးရယ်”

“ဖြူအခြေအနေကို ဖြူသိပါတယ်၊ ဖြူ အကြာကြီး မနေရတော့ပါဘူး၊ ဖြူ ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ မောင့်ရဲ့ရှေ့မှာတော့ ဖြူ မသေချင်ဘူး မမရယ်၊ သူ့ . . သူ့ . . အဲဒါကို မြင်လိုက်ရင် အရမ်းဝမ်းနည်းသွားလိမ့်မယ်”

“ဖြူကြောင့် သူ့ကို အဲဒီလို မခံစားစေချင်ဘူး မမယုရယ်၊ ဒါကြောင့် ဖြူ ရန်ကုန်ကို ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာပါ၊ ကူညီပါ မမယုရယ် . . နော်”

“ဪ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကလည်းကွယ်”

ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုမှ သိပ္ပံထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့် ဒဏ်ကြောင့် မမယု လွှတ်ခနဲ ညည်းတွား ရှက်မိသည်။ ဒါကိုကြားလိုက်ရသည့် ကသစ်ဖြူက . . .

“ဟင် . . မမယုရဲ့စကားကလည်း တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ မောင် . . .မောင် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာ . . ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွယ်၊ လာ . . . လာ . . .ညီမလေးရဲ့ အခန်းကို သွားကြရအောင်”

မမယုက ကသစ်ဖြူကို တွဲကာ ခေါ်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်တော့ နံရံမှာ ရေးကပ်ထားသည့် နံပါတ်ကို ရှာဖွေပြီး ဖုန်းခလုတ်များကို နှိပ်လိုက်၏။

ဖုန်းသံရှည် မြည်လာတော့မှ မမယုက ဖုန်းကို ကသစ်ဖြူ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူက ယဇ်ပူဇော်ခံရတော့မည့် သားကောင်၏ စိတ်ပိုင်းပြတ်မှုမျိုး ဖြင့် အသံကို မတုန်ယင်အောင်ထိန်းရင်း . . .

“ဟဲလို . . ဒေါ်လေးလား၊ သမီး ကသစ်ဖြူပါ၊ သမီး အခုပြောမယ့် လိပ်စာ မှာ သမီးကို လာခေါ်ပါနော်၊ သမီးတို့ . . သမီးတို့ . . ရန် . . ကုန် . . ကို . . ပြန် . . ကြ . . .ရ . . .အောင်”

ဝေးကွာပြီဆိုမှတော့

ငါ့ တနင်္ဂနွေကို ငါဖန်ဆင်း

တစ်နေ့ခင်းလုံးပဲ အိပ်ပစ်လိုက်တော့မယ် ..

ချန်ဂီလေဆိပ်ထဲတွင် ခွဲခွာခြင်းတွေက အတောင်ပံတပ်ပြီး ပျံသန်းထွက်ခွာ
ဘို့ အသင့်စောင့်နေကြသည်။ ဝေးကြရပုံများကတော့ သူလိုငါလိုပါပဲ။

မိုးနှောင်းက အနာကျင်ဆုံးဆုကို ဂုဏ်ပြု ချီးမြှင့်ခံရသူ တစ်ယောက်၏
တည်ငြိမ်းသော လေသံဖြင့် ...

“ဖြူ... မောင့်ကို တကယ် နှုတ်ဆက်သွားတော့မှာပေါ့နော်”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ မောင့်ကို နှုတ်မဆက်ပါဘူး၊ ကျွန်မ အထဲကို မဝင်ခင်
မောင် ဒီနေရာကပဲ အရင် လှည့်ပြန်သွားပါ။ မောင်ပြန်သွားပြီဆိုတာသိရရင်
ကျွန်မ မမြင်ရပေမယ့် မောင့်နောက်ကျောဘက်ဆီကို ငေးကြည့်နေပါ့မယ်...
မောင်”

မလှမ်းမကမ်းတစ်နေရာဆီမှ ‘အင့်’ ခနဲ ကြိတ်ခါရှိုက်ငိုလိုက်သော မမ
ယု၏အသံကို ကြားလိုက်ရသလိုလို ထင်မိသည်။ ကသစ်ဖြူ၏ အဒေါ်ကတော့
ဘာမှန်းမသိဘဲ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေ၏။

မိုးနှောင်းက ဝှေဝဲလာသော မျက်ရည်များကို မျက်တောင်ခတ် ဖယ်ရှားရင်း

“အရင်ဆုံးစပြီး ကျောခိုင်းနိုင်လောက်အောင် မောင့်စိတ်တွေ မမာကျော
သေးဘူး ဖြူရယ်၊ မောင် မသွားပါရစေနဲ့”

“သွားလိုက်ပါ။ . . မောင်ရယ်၊ နောက်တစ်နေ့ မနက် မောင်နိုးလာလို့ “ဖြူ အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါ ဖြူကို တွေ့နေရဦးမှာပဲ” ဆိုတဲ့ ယုံကြည်မှု မျိုးနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး အိမ်ပြန်သွားလိုက်စမ်းပါ မောင်ရယ်”

သူမက ခါတိုင်းလိုပင် ချစ်စရာကောင်းလောက်အောင် ခေါင်းမာနေဆဲ ရှိသေးသည်။

မိုးနှောင်းက တိုးတိတ် နွမ်းနယ်သော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့်. . .

“တို့နှစ်ယောက် စပြီး ဆုံစည်းကာစက ကစားပွဲမှာ သဘောတူထားတဲ့ အတိုင်းဆိုရင် မောင်ဟာ ဖြူရဲ့ “နှုတ်ဆက်ဖော်” ဆိုတာ မေ့မသွားနဲ့ဦးလေ”

“နှုတ်ဆက်ရလောက်အောင် တကယ် ခွဲကြရသေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ မောင်ရယ်၊ မောင်နဲ့ ဖြူကြားမှာ ဂဏန်းလေး (၁၂) လုံးပဲ ခြားပါတယ်၊ တယ်လီဖုန်းပေါ်က ဂဏန်းလေး (၁၂) လုံးကို နှိပ်လိုက်တာနဲ့ မောင့်အသံ ဖြူနှလုံးသားထဲ ရောက်လာမယ်၊ ဖြူအသံကလည်း မောင့်နှလုံးသား ထဲရောက်လာမှာပဲ မဟုတ်လား”

“တို့. . . တို့နှစ်ယောက် တကယ် မခွဲရသေးဘူးပေါ့နော်”

မဟုတ်မှန်းသိလျက်နှင့် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် လှည့်စားထားရသော ပျော်ရွှင်မှု အတုအယောင်ဖြင့်ပင် တုန်ရီဝမ်းသာစွာ သူမေးလိုက်သည်။

ပျော်ရွှင်သည်ဟု လှည့်စားနေရသော်လည်း သူ့ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေ၏။

ကသစ်ဖြူက . . .

“မခွဲရသေးပါဘူး မောင်ရယ်၊ ဒါကြောင့် မောင့်ကို ဖြူ နှုတ်မဆက်တာပေါ့ကဲပါ။ . . မောင်ရယ်၊ သွားတော့နော်။ ဖြူ အရင်ထွက်သွားရင် မောင်က မြင်နေရတဲ့သူဆိုတော့ ပိုပြီး ခံစားရမှာ၊ ဖြူကတော့ မျက်စိမမြင်ရတဲ့သူဆိုတော့ မောင်ထွက်သွားပေမယ့်လည်း အနားမှာရှိ နေသေးတယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကို လိမ်ညာလို့ရသေးတယ်၊ သွား. . . ပါ . . . တော့. . . မောင်. . . ရယ်”

<https://t.me/mmebooks>

<https://myanmarebooks93.blogspot.com>

အခန်း (၂၃)

ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်တွင် ခေါင်းလောင်းထိုးသံ သဲ့သဲ့က လွင့်ပျံ့နေသည်။ ဘုရားဝတ်ပြု ဆုတောင်းသူများ၏ တီးတိုး ရွတ်ဖတ်သံကိုလည်း ကြားရ၏။ ဘုရားကို ကပ်လှူပူဇော်ထားကြသော ဖယောင်းတိုင်၊ ဆီမီးနှင့် အမွှေးနံ့သာတိုင်တို့မှ တလူလူ ဝေ့ဝဲနေသည့် ရနံ့ကိုလည်း ရှူရှိုက်ရ၏။

ဘုရားထီးတော်မှ ဆည်းလည်းညောင်ရွက်တို့ ပွတ်တိုက်ခတ်သံက အသေအချာ နားစိုက်ထောင်မှသာ ကြားရသည်ဆိုရုံမျှ တီးတိုးရှိုက်သံပေးလျက် ရှိနေ၏။

ကသစ်ဖြူက အဒေါ်ဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို အားပြု မှီတွယ်ထားလျက် က ရွှေတိဂုံဘုရား ရင်ပြင်တော်ပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ စမ်းကာ လျှောက်လာခဲ့၏။

ကသစ်ဖြူ၏ အဒေါ်က . . .

“သမီးလေး . . .ရောက်ပြီလေ။ အခု သမီးရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးပဲ. . .ကွဲ့”

ကသစ်ဖြူက စေတီတော်မြတ်ကြီး ရှိနေလောက်မည့် အရပ်ဆီသို့ မှန်းဆကာ စိတ်ထဲက ရည်စူးပြီး လက်အုပ်ချီ လိုက်သည်။

အဒေါ်ဖြစ်သူက ကသစ်ဖြူကို အသာတွဲပြီး တနင်္လာထောင့်ရှိ လူရှင်းသော ရင်ပြင်တော် တစ်နေရာမှာ ထိုင်ဘို့ နေရာချပေးသည်။ ကသစ်ဖြူက ပုဆစ်ဒူးတုပ်ကာ လက်အုပ်ချီထားသော လက်အစုံကို ရင်ဘတ်မှာ ထိကပ်ရင်း ငြိမ်သက်စွာ အာရုံပြုနေ၏။

မိုးသားတိမ်လိပ်တွေထဲ ရွှေအဆင်းရောင်ခြည်တွေ တိုးဝင်ကာ သပ္ပာယ်တင့်တယ်လှသော ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီး၏ ပကတိသဏ္ဌန်ကိုတော့ သူမ၏ မျက်လုံးများက မြင်ခွင့် မရနိုင်ရှာတော့။ မမြင်ရခြင်းသည် ဆင်းရဲ၏။

သူမ၏ မျက်ဝန်းထောင့်မှ မျက်ရည်တစ်စက် စီးကျလာသည်။

“မြတ်စွာဘုရားသခင် ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဘုရား. . . တပည့်တော်မကို ဖူး
တွေ့ခွင့် ပေးပါဘုရား...

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိလျက်နှင့် သူမ ဆုတောင်းမိသည်။ ဆုတောင်းမပြည့်ခြင်း
သည်ပင်လျှင် ဘဝအဓိပ္ပါယ်ဖြစ်လေသည်။

မမြင်ရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲဖြစ်၏။ မြင်ရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲဖြစ်၏။

လိုချင်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲဖြစ်၏။ မလိုချင်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ
ဖြစ်၏။

သံသရာကမ်း၏ တစ်ဖက်ဆီသို့ ယိမ်းနွဲ့ ရီဝေစွာဖြင့် လေပြည်ကို ခိုစီးရင်း
လိုက်ပါခွင့် မရနိုင်ဘူးလား။ နွေ၏နေရောင်၊ မိုး၏တိမ်လိပ်၊ ဆောင်း၏ရနံ့တို့ကို
ရှာဖွေရန် မျှော်စင်တစ်ခု ဆောက်လုပ်ထားချင်ပါသည်။ ကလေးဘဝကို အဲသည်
မျှော်စင်ပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲထားခွင့် ပြုပါ။ အလင်းနှင့်အတူ နီးထပါရစေတော့။

ချစ်ခြင်းသည်ဆင်းရဲ၊ မချစ်ခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ၊ ပေါင်းဖော်ရခြင်းသည်
လည်း ဆင်းရဲ၊ ကွေကွင်းရခြင်းသည်လည်း ဆင်းရဲ။

သေချာပါသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ လူ့ဘဝကို ကြွေအုတ်တစ်စလို ပစ်ချခဲ့ပြီ။

မိုးနှောင်းက သူ၏ ဝင်သက်ထွက်သက် တစ်ချက်ချင်းစီကို တန်ဖိုးထားပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှူသွင်းနေမိသည်။ သူ၏ နောက်ဆုံးအချိန်သည် အချိန်မရွေး ရောက်လာတော့မည်မှန်း သူသိသည်။ ပက်လက် လဲလျောင်းနေရာမှပင် ထိုင်နိုင် ထိုင်နိုင် လုပ်ဘို့ရာ မတတ်စွမ်းသာတော့သည်ပဲ။

သူ့ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကသစ်ဖြူ၏ ဂျပ်ခုတ်လွယ်အိတ် အနီရောင်လေးကို တင်ထားသည်။ ပြီးတော့ ကသစ်ဖြူ၏ ဓါတ်ပုံကလေး။ သေခြင်းတရားက အရာ အားလုံးကို စုပ်ယူ ဝါးမြိုသွားသည့်တိုင် ဤကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် အမှတ်တရ ဖြစ် စရာတွေကတော့ ကျန်ရစ်နေဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

မိုးနှောင်းက သူ့ကုတင်ဘေး လက်တစ်ကမ်းစာ အကွာတွင် ရှိနေသော ဗီဒီယိုပြစက် အဝေးထိန်းခလုတ် (Remote) ကို လှမ်းပြီး နှိပ်လိုက်သည်။

ကုတင်ခြေရင်း နံရံတွင် ကပ်ထားသော ဖန်သားပြင် ပါးပါးလေးပေါ်၌ ကသစ်ဖြူ၏ လှုပ်ရှားနေသော အရုပ်များ ပေါ်လာသည်။

SUNTEC TOWER FIVE ဟု စာလုံးတွေ ထွင်းကပ်ထားသည့် အနက်ရောင် ကျောက်သားပြင်ကိုမှီကာ ကသစ်ဖြူက သစ်ပင်တွေ ခုံတန်းရှည်တွေရှိရာဘက်ဆီ ငေးကြည့်နေသည့်ပုံကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ သူထပ်ပြီး မြင်နေရ ပြန်သည်။

ကသစ်ဖြူ ပြန်သွားပြီးကတည်းက သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများ စကားပြောသံ များကို ရိုက်ကူးထားသည့် ဟောဒီ DVD အချပ်ကိုသာ ဖွင့်ပြီး နေ့ကောညပါ ထိုင် ကြည့်နေဖြစ်ခဲ့သည်။

ကြည့်တိုင်းလည်း အမြဲရင်မောတသ လွမ်းဆွတ်နေရစမြဲ။ ဟော. . . အခွေ ထဲမှာ ကြိမ်ဖန်တလဲလဲ ကြားဖူးနေကျစကားကိုပင် သူမ မေးနေပြန်လေသည်။

“မောင်. . . ကြယ်ကြွေတာ မြင်ဖူးလားဟင်”

“မြင်ဖူးတာပေါ့. . . ဖြူရဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပန်းပွင့်တွေကြွေရင် မြေကြီးပေါ်ကျတယ် မဟုတ်လား မောင်၊ ကြယ်တွေ
ကြွေရင် ဘယ်ပေါ်ကျသလဲဟင်၊ သိချင်လိုက်တာ”

ပူနွေးစွတ်စိုသော မျက်ရည်စတွေက မျက်ဝန်းအိမ်ထဲတွင် စုဖွဲ့ အိုင်ထွန်း
လာသောကြောင့် မိုးနှောင်းက ကြည့်လက်စ မျက်လုံးအစုံကို ခဏ ပိတ်လိုက်
ရ၏။

မျက်ရည်စက်တွေက လိမ့်ဆင်းလာသည်။ ပက်လက် လှန်လျက်သား
အနေအထားဖြစ်သောကြောင့် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျမလာဘဲ နားသယ်ဆံစဘေးမှ တ
လိမ့်လိမ့် စီးကျသွား၏။

ပန်းတွေကြွေရင် မြေပေါ်ကျပေမယ့်

ကြယ်တွေကြွေတဲ့အခါ ဘယ်သူ့ရင်ခွင်ပေါ်ကျသလဲ. . .

လူ့ဘဝဆိုတာကလည်း ကြယ်ကြွေသလိုမျိုးပါပဲ. . . အချစ်ရယ် လက်ခနဲ
မြင်လိုက်ရပြီး ပျောက်ကွယ်သွားတဲ့အခါ ဘယ်ဆီကို ရောက်သွားမှန်းတောင် သိ
ခွင့်မရသလိုမျိုးပေါ့။

*** ** **

နိဂုံး

ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်နှင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ဖြစ်နေသော ကသစ်ဖြူ၏ ရင်အုံသည် တစ်စထက်တစ်စ အားလျော့လာနေ၏။ လူနာခန်း အပြင်ဘက်တွင် ဆရာဝန်ကြီးက ကသစ်ဖြူ၏ အဒေါ်ကို တီးတိုး မှာကြားနေသည်။

“စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ၊ လူနာကတော့ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်ကို ရောက်နေပြီ၊ သူဖြစ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒတစ်ခုခုရှိရင် ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်ကြပါ”

အဒေါ်ဖြစ်သူက ငိုလက်စ မျက်ရည်တွေကို သုတ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းချုပ်ဘို့ အခန်းအပြင်ဘက်မှာ အချိန် တော်တော်ကြာ အောင် ရပ်နေရသေး၏။

ပြီးတော့မှ အခန်းထဲသို့ င်သွားပြီး ကသစ်ဖြူ၏ ကုတင်ဘေးတွင် ဖြည်းညှင်းစွာ ထိုင်ချလိုက်သည်။ နောက်... ကသစ်ဖြူ၏ ပိန်လီ အားမဲ့နေသော လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တယုတယ ဆုပ်ကိုင်ရင်း...

“သမီး... သမီးဘေးမှာ ဒေါ်လေးရှိတယ်နော်၊ သမီး ဘာလိုချင်လဲ၊ ဒေါ်လေး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကသစ်ဖြူက အမြင်အာရုံ ကင်းမဲ့နေပြီဖြစ်သော သူမ၏ မျက်ဝန်းသေ တစ်စုံကို တဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူကာ ဖွင့်၏။ ထို့နောက်...

“မောင့်ကို... သမီး... က... တိ... ပေး... ထား... ခဲ့... တာ... တစ်... ခု... ရှိ... တယ်... ခွဲ... ခွာ... ခါ... နီး... ကျ... ရင်... သူ... ကို... နှုတ်... ဆက်... ပါ... မယ်... လို့...”

မောဟိုက်လွန်းနေသောကြောင့် စကားကို ဆက်မပြောနိုင်သေးဘဲ ရပ်ထားရသည်။ ပြီးတော့မှ...

“အခု. . . သမီး. . . ဟိုး. . . အဝေးကြီးကို. . . ခရီးသွား . . . ရ. . . တော့. . . မယ်. . . သမီး. . . မောင့်. . . ကို. . . နှုတ်. . . ဆက် . သွား. . . ချင်. . . တယ်”

ကသစ်ဖြူ၏အဒေါ်က အသံမထွက်အောင် ကြိတ်၍ ငိုရှိုက်ရင်း Mobile ဖုန်းကိုကိုင်ကာ မိုးနှောင်း၏ ဖုန်းနံပါတ်များကို တစ်လုံးချင်း နှိပ်လိုက်သည်။ ခဏ အကြာ...

လိုင်းဝင်သွားသောအခါ တယ်လီဖုန်းမြည်သံရှည် “တီ. . . တီ” ကို ကြားရ၏။ ဒီတော့မှ ကသစ်ဖြူ၏ လက်ထဲသို့ ဖုန်းကို ထည့်ပေးလိုက်သည်။

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ နောက်ဆုံးခွန်အားဖြင့် ဖုန်းကို နားရွက်နားဆီသို့ ပင့်ကိုင်လိုက်သည်။

** **

မိုးနှောင်းက နှလုံးကြွက်သားတွေကို ညှစ်လိုက်ရသလိုမျိုး အားစိုက်ကာ အသက်ကို ရှူသွင်းလိုက်သည်။

ရှူသွင်း၍မရ။

ရင်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုခု ပိတ်ဆို့သလိုမျိုး ဖြစ်နေ၏။ ပြီးတော့ နာကျင်လာသည်။ အသက်ရှူ ကျပ်လာ၏။

မျက်လုံးအကြည့်ထဲမှာ အရာရာသည်ဝိုးတဝါး။

သူသိလိုက်ပြီ။

ရထားထွက်ရန် ငါးမိနစ်အလို. . . ဟု စာတန်းထိုးသလိုမျိုး၊ ကွယ်လွန်ရန် စက္ကန့်အနည်းငယ်သာ လိုတော့သည်. . . ဟု သူ့ကို သတိပေး နေလေပြီ။

သေအံ့ဆဲဆဲအချိန်မှာ လက်ဖျောက်တစ်ချက်တီးစာ ကာလတိုကလေးက ပင်လျှင် သူ့အတွက် ခက်ခဲပင်ပန်းလွန်း ကြာမြင့် လေးလံနေလွန်းသည်။

သို့သော် . . .

အဲသည် ပင်ပန်းလေးလံမှုကို မနိုင်တနိုင် ထမ်းပိုး ထားလျက်ကပင် တစ်စုံတစ်ရာကို သူ စောင့်ဆိုင်း နေချင်သေးသည်။ ကသစ်ဖြူ၏ နှုတ်ဆက်သံကို သူ ကြားသွားချင်ပါသေးသည်။

နွေရာသီရောက်လာတာကိုက စောလွန်းတယ်...

အဲသည်လောက် မွန်းကျပ်မယ်မှန်းသိခဲ့ရင်

အစကတည်းက...

အသက်ရှူတတ်အောင် ငါ မသင်ခဲ့ပါဘူး...။

သစ်ပင်တွေသွေ့ခြောက်

အသံတစ်သံကို ကြောက်နေရသလိုလို... ။

အချစ်ရေ...တို့စိတ်နဲ့တို့ကိုယ်ပဲ

သစ်ရွက်တွေလိုပဲ အတူကြွေပစ်လိုက်ကြမယ်

ဘာဖြစ်လို့ ခွဲရ . . . မှာ ...လဲ ...ကွယ် ...

မြက်ခင်းတွေ အမြဲစိမ်းနေတာ မြင်ရအောင်

ဘဝကို ဘောလုံးကွင်းပဲ ဖြစ်လိုက်စေချင်တော့တယ်...

အခုတော့ . . .

နွေရာသီရောက်လာတာကိုက စောလွန်း

မင်း...သွားမယ်ဆိုလည်း

စကားတစ်ခွန်းတော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဖူးကောင်းတယ်...။

စကားတစ်ခွန်းတော့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ဘို့ ကောင်းတာပေါ့ဟု မိုးနှောင်း သိစိတ် တစ်ဝက် မသိစိတ်တစ်ဝက်ဖြင့် တွေးလိုက်သည်။ သူ့နှာသီးဖျားဝက လေထုထဲ တွင် အောက်စီဂျင် မရှိတော့မှန်း သူနားလည်နေ၏။ အမြင်အာရုံကလည်း တဖြည်းဖြည်း ပြာရီမှုန်ဝေလာသည်။

အကြား အာရုံထဲမှာကတော့ ဗီဒီယိုပြစက် လည်နေသလိုလို ဝိုးတဝါးကြား နေရသည်။ သူ့ခြေရင်းဘက် နံရံပေါ်က ဖန်သားပြင်ပေါ်မှာ ကသစ်ဖြူ၏ ပုံရိပ်နှင့် အသံတွေ ထင်ဟပ် ရွေ့လျားနေဆဲပဲ ဖြစ်မည်ဟု သူထင်၏။

ဗီဒီယိုခွေထဲမှ ကသစ်ဖြူ၏အသံကို သူ ကြားတစ်ချက် မကြားတစ်ချက်။

“ချစ်ခြင်းဟာ သူ့ဖာသာသူ သီးသီးသန့်သန့်ကလေး အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ အရာပါ။ ဒါပေမဲ့ လူတွေက ချစ်ခြင်းကို သူ့အရှိအတိုင်း လက်မခံကြဘဲ ကိုယ့်ဖါ သာကိုယ် ဆင့်ပွားထားတဲ့ အဓိပ္ပါယ်တွေနဲ့ပဲ လက်ခံကြတာများတယ်”

ဗီဒီယိုခွေထဲမှ အသံက ခေတ္တတိုးတိတ်ကာ လေတိုးသံသဲ့သဲ့ကိုသာ ကြား နေရသည်။ ပြီးတော့မှ . . .

“ဥပမာပြောရရင်. . . သွေးသားတော်စပ်ချင်တာ၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ . . . ပြန် ပြီး အချစ်ခံချင်တာ၊ အဲဒါတွေနဲ့ ချစ်ခြင်းကို ရောထွေးပြီး နားလည်ထားကြတယ်။ တကယ်တော့ အချစ်က ပူလည်းမပူဘူး၊ အေးလည်း မအေးဘူး၊ အချစ်ကို နားလည် လက်ခံနေကြတဲ့လူတွေရဲ့ အသိစိတ်ကသာ ပူလိုက်အေးလိုက် ဖြစ်နေ တာပါ”

မိုးနှောင်းက ပြုံးဖို့ ကြိုးစားသည်။ ပြုံး၍ မရတော့။ သွေးစီးဆင်း လည်ပတ် မှု မရှိတော့သည့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေက ခြောက်ကပ်နေလေပြီ။ သူ့ပတ်ပတ်လည်ရှိ လေထုထဲတွင် အပြာရောင် ရေခိုးရေမှုန်တွေ ပြည့်သိပ် ဝေဝဲနေသည်ဟု ခံစား ရ၏။

ထိုစဉ် . . .

“တီ... ..”

ဖုန်းမြည်သံကို သူကြားလိုက်ရသည်ဟု ထင်မိသည်။ အရာရာတိုင်းသည် အိပ်မက်လိုလိုပင်. . . ။ ဝိုးတဝါး။

အသံသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာလိုက်၊ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ဝေးသွားလိုက်။

“တီ...တီ...တီ...”

ဟုတ်ပါတယ်. . . ဖုန်းမြည်နေတာပါ။ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်နေတာ ဘယ်သူလဲ။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကတော့ ငါ့ကို ခေါ် နေရှာပေါ့။

ကုတင်ဘေး လက်တစ်ကမ်း အကွာတွင်ရှိသော ဖုန်းဆီသို့ သူ့လက်ကို ရွှေ့ဘို့ ကြိုးစားကြည့်သည်။ မရ။

ဟင့်အင်း. . . သူ ကြိုးစား ကြည့်ချင်သေးသည်။

ဒီဖုန်းဟာ ငါ့ဆီကို ကသစ်ဖြူ လှမ်းဆက်တဲ့ဖုန်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာ. . . ဟု သူတွေးသည်။

သူ. . . သူ. . . ငါ့ကို ဘာများပြောချင်လို့ပါလိမ့်။

မိုးနှောင်း၏ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး တံတားကြီးတစ်စင်း ပြိုကျသကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။ သူက ကြိုးစားပြီး လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။ သူ့လက်ချောင်းကလေးများထဲမှ တစ်ချောင်းက Mobile ဖုန်း ခလုတ်ကို ဖိမိလိုက်သည်။ 'တီ' ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဖုန်းဝင်သွား၏။ မိုးနှောင်း၏လက်က ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားသည်။ ကသစ်ဖြူလားဟင်။ ထိုအသံကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့်သာ သိလိုက်ရပြီးနောက်. .

သူ့မှာ နောက်ထပ် သိစိတ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း မရှိတော့။

တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့်ပင် သူ ကွယ်လွန်သွားသည်။

ရေပွက်တစ်ခုတော့ ငြိမ်းခဲ့လေပြီ။

★ ★ ★ ★ ★

“တီ” ခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ ဖုန်းဝင်သွားမှန်း ကသစ်ဖြူ သိလိုက်သည်။
သို့သော်... အချိန် အတော်ကြာသည်အထိ ပြန်ထူးသံ မကြားရသေး။

ကသစ်ဖြူက အသက်ကို ခဲယဉ်းပင်ပန်းစွာ ရှိုက်သွင်းနေရ၏။

မောင်ရေ... ကျွန်မ... ဟိုး... အဝေးကြီးကို သွားတော့မှာ။ ကျွန်မ ဖုန်းကို
ပြန်ထူးပါတော့... မောင်ရယ်။

ဖုန်းထဲတွင် ဗီဒီယိုပြစက်က မြည်သံလိုလို စကားပြောသံလိုလို မသဲမကွဲ
တီးတိုး ကြားနေရသည်။

မောင်... ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းမကိုင်သေးတာပါလိမ့်... ။

ကသစ်ဖြူက သူမ၏ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ထွက်သက်ကို လေးလံစွာ ရှု
ရှိုက်ရင်း မိုးနှောင်း၏ ‘ဟဲလို’ ဟု ပြန်ထူးမည့် စကားသံကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

မင်းခိုက်စိုးစန်

၁၈-၅-၂၀၁၀

Myanmar Books

<https://t.me/mmebooks>